RAMAPOST
ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

info@ramapost.com | www.Ramapost.com
P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601
382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

ISSUE #039 · MONSEY: Candle Lighting - 8:11 · Shabbos Ends - 9:19 · July 13, 2019 · 10 Tamuz, 5779 · BS"D

רם התורה

DIVREI TORAH PRINTED & DISTRIBUTED BY RAMAPOST

PARSHAS CHUKAS

COMING SOON: ענפי ארז
ALL NEW ORIGINAL CONTENT

ENGLISH DIVREI TORAH

TIV HAKEHILA · SHVILEI PINCHAS · AREIVIM · MIZMOR L'DOVID
PENINIM ON THE TORAH · PARSHA PSHETEL · RAV BRAZIL

FOR SPONSORSHIP OPPORTUNITIES, CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM SEE INSIDE FOR DETAILS >>

FOR SPONSORSHIP OPPORTUNITIES: MITZVOS@RAMAPOST.COM · **TO SUBSCRIBE:** RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH

בס"ד

SPONSOR A DVAR TORAH

SPONSOR AN ENTIRE WEEK FOR $360

Following Daas Torah, Ramapost is sharing the opporuntity to sponsor weekly Divrei Torah.
The following publications are read by hundreds of people every Shabbos. Sponsor an individual Dvar Torah or the entire collection, in the zechus of a choleh, l'eiluy nishmas, or for someone in need. A small message can be put on the Dvar Torah of your choice which will be distributed across Monsey and online.

$180

Ram HaTorah
150 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English & Hebrew)

$126

Meoros Hatzadikkim
300 WEEKLY*
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits
(English)

$100
(MONTHLY)

Divrei Chizuk
800 MONTHLY*
R' Gamliel Rabinowitz
(Hebrew)

$100

Torah Wellsprings
200 WEEKLY*
R' Elimelech Biderman
(English / Yiddish)

$72

Sichat Hashavua Hitkashrut & Likutay Torah
125 WEEKLY*
(Hebrew / English)

$54

Oneg Shabbos
50 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English)

$*

Areivim
400 WEEKLY*
R' Shmuel Gluck
(English)
***CONTACT INFO@AREIVIM.COM**

***AMOUNT DISTRIBUTED**

RAMAPOST ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

info@ramapost.com | www.Ramapost.com
P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601
382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

בס"ד

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו הרה"צר' גמליאל רבינוביץ שליט"א

English Edition

Chukas
5779

No.
468.370

טיב המערכת

ויצא לקראת ישראל - And he went out against Israel

R' Menashe Kadishman, one of the chasidim of HaRav HaKadosh of Radzimin, had a difficult time making a living. He asked his Rebbe for a bracha and the Rebbe told him, "Go to Moscow and learn how to be a wax maker, and with Hashem's help you will make a nice living." In those days, they used red wax as seals. R' Menashe did as his Rebbe told him, learned the profession, returned to his city and began to prepare wax. But alas, all the wax he made was black, something which no one wanted to buy. R' Menashe again went to his Rebbe and the Rebbe advised him to continue making black wax. A short while later the czar, the king of Russia, died and the government issued a decree that as a sign of mourning, for an entire month everyone could only use black wax, something that was not found at all anywhere, except by this one Jewish man who listened to the voice of his Rebbe. R' Menashe sold all the black wax to the government who paid him a very high price, and he became wealthy. R' Menashe continued to make wax, and from that day on the wax was red.

The Children of Israel, while on their way to the Land reached the border of the Emori. Moshe sent messengers to Sichon with the request (21:21-22) 'אעברה בארצך' – 'Let me pass through your land'. Not only did Sichon not agree, but rather (21:23), 'ויאסוף סיחן את כל עמו ויצא לקראת ישראל המדברה... וילחם בישראל' – 'and Sichon assembled his entire people and went out against Israel to the wilderness… and waged war against Israel.' Apparently, this was not good that Sichon went out to war against them, but Rashi HaKadosh explains differently, 'Had Cheshbon been full of gnats, no creature would have been able to conquer it for it was so strongly fortified. And if Sichon had been in a weak village, nobody would have been able to conquer him for he was a mighty warrior. How much more so now that he was in Cheshbon. HaKadosh Baruch Hu said, "Why should I trouble My children so much to make them lay siege against each town?" He put in the heart of all of the men of war, to go forth from their towns to wage war against Israel. They all gathered in one place, and there they fell. And from there Israel went to the towns, and there was nobody standing against them, for there were none there but women and children.'

Perhaps from here we can learn that HaKadosh Baruch Hu runs His world in amazing ways, and we have no concept how salvation will come about. Sometimes it seems to us that salvation is far away from us, and HaKadosh Baruch Hu works it out that salvation comes about specifically in this way. Therefore, we must always strengthen ourselves, that even if everything looks dark to us, this itself can be the salvation.

- Tiv HaTorah - Chukas

טיב ההשגחה

השגחה שבתוך השגחה' – 'Hashgacha within hashgacha'

My daughter's cell phone rang on the night of *bedikas chometz*. On the other end was a frantic man begging my daughter to open the store in Beit Shemesh where she is the manager, so he could pick up something important that he needed for Pesach and the store would now be closed for the entire holiday. He offered to pay her 30 shekel for her help. My daughter said, 'But the taxi costs more than that.' He then offered to drive with his wife to pick her up and he would still give her 30 shekel. He got her number from the owner who lives in another city and who said that she was the only one with the keys. My daughter said she would gladly help, despite the great inconvenience. Imagine my daughter's surprise when she got to the store to find that she herself forgot something important that she needed for Pesach, laying there on the counter. She prepared something nice for the Seder table and she forgot it in the store. Now Hashem arranged everything to work out for everybody, everyone was pleased.

ר.מ.ר.

לגדולתו אין חקר' – 'His greatness is beyond investigation

Our custom is to give the *chassan* a *shas* for Shavuos. I called a friend who works in the business, and I asked him the price of a nice set of *shas*, something appropriate for a *chassan*. He suggested a certain edition that cost 1,750 shekel. He asked me how I was paying for it, credit card, check or cash? I told him that I did not yet know how Hashem would send me the money, but when I got the money, I would tell him how I was paying for it. He also said that he could not promise that the set would arrive before the holiday because of the weight but he would try. I hung up the phone, and I asked the Creator of the World to supply me with the money for the *shas*.

Two days before the chag, and a close friend gave me $500 to help for the wedding. I changed the dollars into shekel and I had 1,750 shekel. The amount I needed for the *chassan* gift with 30 shekel left over. I was thrilled and then the phone rang. It was the seller asking how I would pay. I told him that I had the cash. Since he needed the money, he would bring the *shas* before the chag. That day he came to get the money and he said it was 30 shekel more for the shipping, and so it worked out that the Creator of the World sent me the exact amount including shipping.

This is just one example of the many instances of *hashgacha* that I see every day, and I thought to share with the readers to fulfill, "I will praise Him in the masses."

א.ל.

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

רם התורה

טיב הפרשה

קרוב ה' לנשברי לב
Hashem is close to the brokenhearted

ונצעק אל ה' וישמע קלנו וישלח מלאך ויצאנו ממצרים והנה אנחנו בקדש עיר קצה גבולך: (כ:טז)

We cried out to Hashem and He heard our voice, he sent an emissary and took us out of Egypt. Now, behold! We are in Kadesh, a city at the edge of your border. (20:16)

Rashi explains: Through the bracha which our forefather blessed us, "The voice is Yaakov's voice," that we cry out and we are answered.

Perhaps we can say that this was the meaning of the messengers that Moshe sent, saying that the receiving of the prayer in Egypt was only in the merit of Yitzchak. For were it not for this promise, Israel would not have been fit to be redeemed since they possessed no merits of their own at that time. They were barren of all mitzvos. They wallowed at the forty-ninth level of impurity. This bracha was an advocate for them, for once Yitzchak decreed that their request would be answered, it had to be fulfilled for them.

This advice has worked for holy Israel for generations. Whenever someone needs salvation, he prays and requests that his prayer be accepted in the merit of that bracha, without relying on any merit from his own actions. For if a person requests his needs based on his own actions, he can also be prosecuted based on these actions. Which person can say that he intended for Heaven with his many actions? After all, man is formed from clay, and he cannot with all certainty act properly all the time, so when he does not act properly, this will be held against him. Even if they examine in Heaven and they acknowledge that he does have a merit that is flawless, still, it is possible that this act does not have the power to tip the scales for his benefit, since his sins far outweigh the good deeds. And even if they are fit to give him merit, still, they have a limit to the benefit they can affect. Additionally, by using the benefit of these merits he decreases his portion in the World to Come. However, if he requests not based on his own merit, then he either earns that promise or he can merit from the mercy of HaKadosh Baruch Hu, and this is limitless. There are no bounds to the salvation that derive from the power of that promise, whether from the aspect of the abundant mercy which is limitless. More so, the person can increase salvation when he strengthens his true humility, and he innocently thinks that he has no proper deeds or merits based on his own actions. By doing this he does not blend his request with any of his own actions, he only asks in the merit of His mercy or in the merit of the bracha.

In addition to this we must know that the more a person conditions himself to humility, the better reason he gives that his prayers should be willingly accepted, as frequently mentioned by HaRav HaKadosh the Chozeh of Lublin zy"a, it would be fitting that even the worst Jew should merit that his prayers for his requests should be answered. The reason that every person called a Jew does not merit this is because he attributes his prayer to his own achievements. Heaven is concerned that if his request is fulfilled, this will lead to arrogance, since he will mistakenly think that Heaven is looking favorably at his actions and is fulfilling his requests. But those people who know their place, and are aware of their actual worth, and there is no concern that they will become arrogant, these people have their prayers answered and they receive their requests, even if they are not the finest Jews.

Perhaps this was the intent of Dovid in his songs (Tehillim 34:7) 'זה עני קרא וה' שמע ומכל צרותיו הצילו' – 'This poor man hears and Hashem listens, and from all his troubles He saved him.' When a person calls himself an '*ani*' [a poor man], he knows that nothing is dependent on him or anything that he does, then he is promised 'and Hashem listens and from all his troubles He saves him' – that HaKadosh Baruch Hu hears the sound of his prayer and saves him from all his troubles and distresses. The psalm continues (34:17-19) to reveal that even though this man is truly an '*ani*' and he has no merit or good deed, and not only that but he is even called wicked before the Omnipresent Baruch Hu because of his bad deeds, still, once he knows his low worth he can tear up the Heavenly decree. This is the meaning of (34:17-19) 'פני ה' בעושי רע להכרית מארץ זכרם. צעקו וה' שמע ומכל צרותם הצילם. קרוב ה' לנשברי לב ואת דכאי רוח יושיע' – 'The face of Hashem is against evildoers, to cut off their memory from the earth. They cried out and Hashem hears, and from all their troubles He rescues them. Hashem is close to the brokenhearted, and those crushed in spirit, He saves.' That is, due to his bad deeds the attribute of Justice is aroused against him, and the result of this is that 'the face of Hashem' is against him 'to cut off their memory from the earth', still, when he sees the bad encroaching upon him 'he calls out' and he beseeches that Hashem rescue him, and Hashem Yisbarach, in His abundant mercy 'hears', 'and from all his troubles He rescues him' in the merit of that crying out, even though he is not worthy based on his deeds. He merits this through the power of his prayer and the reason is because 'Hashem is close to the brokenhearted, and those crushed in spirit, He saves' even though he does not have the good deeds to fall back on.

Similarly, you find another hint in the Tehillim of Dovid (Tehillim 116:3-6) 'אפפוני חבלי מות ומצרי שאול סבבוני צרה ויגון אמצא. ובשם ה' אקרא אנא ה' מלטה נפשי. חנון ה' וצדיק ואלקינו מרחם. שומר פתאים ה' דלותי ולי יהושיע.' - The pains of death encircled me, the confines of the grave have found me, trouble and sorrow I would find. Then I would invoke the Name of Hashem, "Please, Hashem, save my soul." Gracious is Hashem and righteous, our G-d is merciful. Hashem protects the simple, I was brought low, but He saved me.' When a person is surrounded by troubles and tribulations, 'in the pains of death and the confines of the grave', *Rachmana litzlan*, then the advice for him is to fulfill 'I would invoke the Name of Hashem', that is, pray and beseech before the King of the World, 'Please, Hashem, save my soul.' But then he must know that were he not given permission to beseech and request a free gift, he would not able to, because 'gracious is Hashem and righteous', and one can never suspect that the judgement is not just and deserved, obviously, he is guilty. Had he had merit, he would not be in this difficult situation, and his intent with his prayer is not to request merit, rather, it is because 'our G-d is merciful', HaKadosh Baruch Hu is compassionate in justice, and He wants the repentance and requests of the wicked. We find that when he stands in his prayer, he knows that he has little worth and he is only asking for a free gift, and then he will fulfill with it 'Hashem protects the simple, I was brought low, but He saved me'. Since he is not making judicial claims, rather supplication and humility, his prayer is willingly accepted, and he merits that his requests are answered for good.

Rabbi Pinches Friedman
Parshas Chukas 5779
Translation by Dr. Baruch Fox

Shvilei Pinchas

זאת חוקת התורה"—This Is the Decree Related to the Torah"

The Passing Away of Moshe Aharon and Miriam Are Determined in Parshas Chukas It is a Decree of the Torah that Is beyond Scrutiny

In this week's parsha, parshas Chukas, it states (Bamidbar 19, 1): **"וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר. זאת חוקת התורה אשר צוה ה' לאמר, דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול".** **Hashem spoke to Moshe and Aharon, saying: This is the statute ("chukah") of the Torah, which Hashem has commanded, saying: Speak to Bnei Yisrael, and they shall take to you a perfectly red cow, which has no blemish, upon which a yoke has not come.** Here is the rendering in Targum Onkelos: **"דא גזירת אורייתא די פקיד ה' למימר"—this is the decree pertaining to the Torah that Hashem commanded, saying.** The Rishonim write that it was divinely revealed to Torah scholars that this passuk alludes to the tragic decree that was carried out in France during the week of parshas Chukas.

In a courtroom in Paris, France, Yisrael's enemies presented their case before a panel of Christian judges. They claimed that the Talmud commands Jews to hate goyim and Christians—the follower of the Jewish apostate, who defected from the teachings of the Torah. Two of the Tosafists—Rabeinu Yechiel of Paris and Rabeinu Moshe of Kotzi—were designated to oppose them.

At the conclusion of the proceedings, the Christian judges decreed that all copies of the Talmud be incinerated. In the year 5004, on the Friday of parshas Chukas, that evil regime burned two dozen wagons filled with hand-written manuscripts of the Talmud.

The Torah scholars of that generation consulted the heavens through a dream regarding this tragic decree. It was revealed to them from above that the day to be designated for fasting and teshuvah should not be the ninth of Tamuz—the actual date of the burning of the manuscripts—but rather the Friday of parshas Chukas. That was the day designated in the heavens for this terrible decree, as brought down by the Magen Avraham (O.C. 580).

Thus, it behooves us to examine the three elements intertwined here: **(1)** Why is the Friday of parshas Chukas specifically associated with the decree to burn the Torah manuscripts? **(2)** Why did HKB"H choose to allude to this tragic decree specifically in the Targum--**"דא גזירת אורייתא"**—rather than in the Torah itself? After all, from the actual words of the passuk: **"זאת חוקת התורה"**—we would have no clue that this terrible decree to burn Torah manuscripts was ordained from above, and **(3)** Why did HKB"H allude to this decree specifically in association with the mitzvah of "parah adumah"?

The Passing Away of Moshe Aharon and Miriam Is Determined in This Parsha

We will begin to shed some light on the subject based on what we discussed several weeks ago in parshas Beha'aloscha. Although Moshe Rabeinu was the primary leader of Yisrael in the midbar; in truth, HKB"H appointed all three of Amram's children to lead Yisrael during the exodus from Mitzrayim and their subsequent journeys in the midbar, as HKB"H explains to Yisrael via the navi (Michah 6, 4): **"כי העליתיך מארץ מצרים ומבית עבדים פדיתיך ואשלח לפניך את משה אהרן ומרים"—for I have taken you out of the land of Mitzrayim, and redeemed you from the house of slaves; and I sent Moshe, Aharon and Miriam before you.** This agrees perfectly with a teaching in the Gemara (Ta'anis 9a):

"שלשה פרנסים טובים עמדו לישראל, אלו הן, משה ואהרן ומרים, ושלש מתנות טובות ניתנו על ידם, ואלו הן, באר וענן ומן, באר בזכות מרים, עמוד ענן בזכות אהרן, מן בזכות משה. מתה מרים נסתלק הבאר ... וחזרה בזכות שניהן. מת אהרן נסתלקו ענני כבוד... חזרו שניהם בזכות משה. מת משה נסתלקו כולן, שנאמר ואכחד את שלשת הרועים בירח אחד, וכי בירח אחד מתו, והלא מרים מתה בניסן, ואהרן באב, ומשה באדר, אלא מלמד שנתבטלו שלש מתנות טובות שנתנו על ידן ונסתלקו כולן בירח אחד."

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

Three preeminent leaders arose for Yisrael. They are Moshe, Aharon and Miriam. And three outstanding gifts were bestowed on their account. They are the well, the cloud and the "mahn." The well was provided in the merit of Miriam; the pillar of cloud in the merit of Aharon; the "mahn" in the merit of Moshe. When Miriam died, the well disappeared . . . it returned in the merit of the other two. When Aharon died, the "ananei hakavod" disappeared . . . both gifts returned in the merit of Moshe. When Moshe died, they all disappeared, as it states (Zechariah 11, 8)**: "I removed the three shepherds in one month." Did they all die in the same month? After all, Miriam died in Nissan, Aharon in Av and Moshe in Adar. Rather, the passuk is teaching us that the three special gifts that were bestowed on their account were cancelled, and they all disappeared in the same month.**

It is apparent that HKB"H decreed the passing of these three magnificent leaders in this week's parsha, parshas Chukas. All three passed away during the twelve-month period of the fortieth year of Yisrael's sojourn in the midbar, before they entered Eretz Yisrael. Miriam the prophetess, the older sister, was the first to pass away. She passed away in the month of Nissan, as it is written (Bamidbar 20, 1): "ויבואו בני ישראל כל העדה מדבר צין בחודש הראשון, וישב העם בקדש ותמת שם מרים ותקבר שם, ולא היה מים לעדה ויקהלו על משה ועל אהרן". **The entire assembly of Bnei Yisrael arrived at the Wilderness of Zin in the first month; and the people settled in Kadesh. Miriam died there, and she was buried there. There was no water for the assembly, and they gathered together against Moshe and against Aharon.** Rashi comments: **We see from here that throughout the forty years** (in the midbar)**, they had the well in the merit of Miriam.** The Targum Yonatan (ibid.) teaches us that Miriam passed away on the tenth of Nissan. Similarly, with regards to the days that we fast in the month of Nissan, the Shulchan Aruch writes (O.C. 580, 2): **"On the tenth, Miriam died on this date and the well disappeared."**

The passing away of Aharon and Moshe ensued from there. For, the cessation of the waters of Miriam's well prompted the assembly to gather together against Moshe and Aharon, to complain that they lacked drinking water. The tragic episode with the rock—from which Miriam's well flowed—followed; the episode is known as **"mei merivah"—"waters of contention."** As we know from this week's parsha, HKB"H instructed them (ibid. 8): "ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו"**—and you shall speak to the rock in front of them, and it shall give its waters.** But they did not speak to the rock; instead, Moshe struck the rock twice with his staff. As a consequence, it was decreed that they perish in the midbar, as it is written (ibid. 12): "ויאמר ה' אל משה ואל אהרן יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם"**—Hashem said to Moshe and Aharon, "Because you did not believe in Me to sanctify Me in the eyes of the Bnei Yisrael, therefore, you will not bring this congregation to the land that I have given them."**

Aharon HaKohen passed away that same year on Rosh Chodesh Av, as it is written (ibid. 33, 38): "ויעל אהרן הכהן אל הר ההר על פי ה' וימת שם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים בחודש החמישי באחד לחודש"**—Aharon HaKohen went up to Hor HaHar at Hashem's command; he died there in the fortieth year after the exodus of Bnei Yisrael from the land of Mitzrayim, in the fifth month, on the first day.** Subsequently, on the seventh of Adar, Moshe Rabeinu also passed away. Thus, in a twelve-month period, all three of Yisrael's illustrious leaders passed away—Miriam the prophetess on the tenth of Nissan, Aharon HaKohen on Rosh Chodesh Av and Moshe Rabeinu on the seventh of Adar.

The Deaths of the Three Leaders Coincides with the Deaths of the Generation of the Midbar

I would like to propose my own explanation as to why HKB"H, in His infinite mercy and kindness, arranged for all three of these illustrious leaders to pass away in the midbar without entering the promised land. Let us refer to the Gemara cited above: **"Three preeminent leaders arose for Yisrael. They are Moshe, Aharon and Miriam. And three outstanding gifts were bestowed on their account. They are the well, the cloud and the 'mahn.' The well was provided in the merit of Miriam; the pillar of cloud in the merit of Aharon; the "mahn" in the merit of Moshe."** We learn from this Gemara that HKB"H chose Moshe, Aharon and Miriam to lead Yisrael in the midbar, and that Yisrael were sustained by their three unique gifts—the well, the cloud and the "mahn."

After the botched mission of the meraglim, resulting in Yisrael's fateful sin, it was decreed that they perish in the midbar, as per HKB"H's pronouncement (ibid. 14, 35): "אני ה' דברתי אם לא זאת אעשה לכל העדה הרעה הזאת הנועדים עלי במדבר הזה יתמו ושם ימותו"**—I Hashem have spoken; if I shall not do this to this entire evil assembly that gathers against Me! In this wilderness shall they cease to be, and there shall they die!** Their historic sin also sealed the fate of the three leaders appointed by HKB"H to guide them through the wilderness; they moved on to life in Olam HaBa.

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

Substantiation for this fact can be found in the Midrash (Bamidbar Rabbah 19, 13). There, our blessed sages expound on the passuk in this week's parsha that appears after the striking of the rock (20, 12): **"Because you did not believe in Me to sanctify Me in the eyes of the Bnei Yisrael, therefore, you will not bring this congregation to the land that I have given them."**

"אמר לו הקב"ה למשה, באיזה פנים אתה מבקש ליכנס לארץ. משל לרועה שיצא לרעות צאנו של מלך ונשבית הצאן, ביקש הרועה ליכנס לפלטרין של מלך, אמר לו המלך, אם את נכנס עכשיו מה יאמרו הבריות, שאתה השבית הצאן. אף כאן אמר לו הקב"ה למשה, שבחך הוא שהוצאת שישים ריבוא וקברתם במדבר ואת מכניס דור אחר, עכשיו יאמרו אין לדור המדבר חלק לעולם הבא, אלא תהא בצדן ותבוא עמהן, שנאמר ויתא ראשי עם צדקת ה' עשה, לכך כתיב לא תביא את הקהל הזה אלא שיצא עמך".

HKB"H said to Moshe: On what grounds do you wish to enter the land? It is analogous to a shepherd, who went out to watch the king's sheep, and the sheep was stolen. The shepherd requested entry to the king's palace. The king said to him, "If you enter now, what will people say? That you stole the sheep." Here, too, HKB"H said to Moshe, "Your praise is that you took 600,000 out, you buried them in the midbar and you brought another generation in. Now, they will say that the generation of the midbar does not have a portion in Olam HaBa. Instead, stay near them and come in with them," as it says (Devarim 33, 21)**: "And he came at the heads of the people; he carried out the righteousness of Hashem." Therefore, it is written: "You will not bring this congregation"; rather, it will go out** (leave) **with you.**

Here we have explicit proof that the entire incident of **"mei merivah"** was orchestrated from above, so that Moshe would ultimately bring the generation of the midbar into Eretz Yisrael le'asid la'vo. This is evident from Moshe's remark to Yisrael (ibid. 3, 26): **"ויתעבר ה' בי למענכם ולא שמע אלי"—Hashem became angry with me because of you, and He did not listen to me.** Thus, we can conclude that the other two illustrious leaders of Yisrael in the midbar—namely, Aharon and Miriam—also died only to help atone for the transgressions of the generation of the midbar.

Miriam's Death Was Juxtaposed to the Passage of the Parah Adumah

It appears that we can provide explicit proof for this conclusion from the following Gemara (M.K. 28a): **"אמר רבי אמי, למה נסמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדומה, לומר לך מה פרה אדומה מכפרת אף מיתתן של צדיקים מכפרת. אמר רבי אלעזר, למה נסמכה מיתת אהרן לבגדי כהונה, מה בגדי כהונה מכפרין, אף מיתתן של צדיקים מכפרת".** **Rabbi Ami said: Why was the death of Miriam juxtaposed to the passage of the "parah adumah"? To inform you that just as the "parah adumah" affords atonement, so do the deaths of tzaddikim afford atonement. Rabbi Elazar said: Why was the death of Aharon juxtaposed to the subject of the priestly garments** (see Tosafos for clarification)**?** To inform you **that just as the priestly garments afford atonement, so do the deaths of tzaddikim afford atonement.**

In keeping with our current discussion, we can suggest that HKB"H wanted to teach us the following: Moshe Rabeinu passed away in the midbar and did not enter the promised land, so that he would bring the generation of the midbar into the land with him le'asid la'vo. Similarly, Miriam and Aharon, whose deaths are described in this week's parsha, died solely to provide atonement for Yisrael.

Amazingly, we can now comprehend why HKB"H chose to teach us that Miriam's death provided atonement from its juxtaposition with the mitzvah of "parah adumah." We are familiar with Rashi's well-known comment in the name of Rabbi Moshe HaDarshan (Bamidbar 19, 22): **It is comparable to the son of a maidservant, who soiled a king's palace. They said, "Let his mother come and wipe away the excrement." Similarly, let the cow ("parah") come and atone for the calf ("eigel").**

Now, the "parah" is depicted here as the mother of the "eigel." Hence, it is her responsibility to come and clean up after her child. Similarly, Miriam the prophetess can be considered the mother of the generation of the midbar. As explained several weeks ago, Moshe Rabeinu was born as a result of her persuasive influence over Amram. As the Gemara (Sotah 12a) explains, she persuaded Amram, her father, to reunite with Yocheved, her mother; the other husbands followed his example. After Moshe was born, she put herself in harm's way in order to save him from drowning in the river; she even arranged for Yocheved, his mother, to be his nursemaid. Furthermore, throughout their sojourn in the midbar, Yisrael drank from the well that travelled along with them in her merit. Therefore, her death is truly analogous to the mother of Yisrael coming to clean up the mess of her children, since her death provided atonement for the sins of the generation of the midbar.

HKB"H teaches us a similar lesson in this week's parsha with regards to Aharon HaKohen. His death is juxtaposed to the

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

subject of the priestly garments. Just as the kohen's garments afford atonement, so, too, did Aharon's death provide atonement for the generation of the midbar. Thus, all three of Yisrael's great leaders—Moshe, Aharon and Miriam—passed away in the fortieth year of Yisrael's sojourn in the midbar, before entering Eretz Yisrael. In this manner, they provided atonement for the transgressions of the generation of the midbar, enabling them to enter Eretz Yisrael le'asid la'vo with Moshe Rabeinu.

We can now better appreciate the allusion inherent in the opening pesukim of this week's parsha: **"וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר. זאת חוקת התורה אשר צוה ה' לאמר, דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול".** The Targum renders this as: **This is the decree of the Torah**. The Targum is teaching us that the deaths of Yisrael's three illustrious leaders, which were determined by the events described in this parsha, were decreed by HKB"H to afford Yisrael atonement like a korban. Rashi alludes to this fact with his comment: **It is a decree of Mine; you do not have the right to question it.**

Let us add one more point. All three of these leaders are associated with the mitzvah of "parah adumah." Moshe Rabeinu is alluded to in the passuk: **"They shall take to you a perfectly red cow."** As Rashi explains in the name of the Midrash: **"They shall take to you"—it shall eternally be called by your name—"the cow that Moshe prepared in the midbar."** Aharon's association is due to the fact that the Torah requires that the entire process of preparing the "parah" must be performed by a kohen, a descendant of Aharon. Miriam is alluded to by the "parah adumah," as described above; she represents the mother coming to clean up after her child.

Moshe and Aharon Taught Yisrael Torah She'b'al Peh

Based on this introduction, we can now focus on the burning of the Talmud on the Friday of parshas Chukas, as orchestrated and decreed by HKB"H. We have learned in the Mishnah (Avos 1, 1): **"משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע"—Moshe received the Torah from Sinai and transmitted it to Yehoshua.** According to the Zohar hakadosh (Terumah 137b), this refers to Torah she'b'al peh. For, he transmitted the Torah she'b'chsav to the leviim, as it states (Devarim 31, 25): **"ויצו משה את הלוים נושאי ארון ברית ה' לאמר לקוח את ספר התורה"—Moshe commanded the leviim, the bearers of the Aron of the covenant of Hashem, saying, "Take this book of the Torah."**

This is why Moshe Rabeinu is considered the first recipient of Torah she'b'al peh. As the Rambam explains in his introduction to the Yad HaChazakah: **"אף על פי שלא נכתבה תורה שבעל פה, לימדה משה רבינו כולה בבית דינו לשבעים זקנים. ואלעזר ופנחס ויהושע שלשתן קיבלו ממשה. וליהושע שהוא תלמידו של משה רבינו, מסר תורה שבעל פה וצוהו עליה".** **Even though Torah she'b'al peh was not written down, Moshe Rabeinu taught it in its entirety to his court of seventy elders. Elazar, Pinchas and Yehoshua, all three of them received it from Moshe. To Yehoshua, Moshe Rabeinu's pupil, he transmitted Torah she'b'al peh and commanded him regarding it.**

Now, Rabbi Tzaddok HaKohen, zy"a, explains in Pri Tzaddik (Chanukah 3) that Moshe did indeed also receive Torah she'b'al peh at Har Sinai; however, since he received it directly from HKB"H it resembles Torah she'b'chsav. Aharon, on the other hand, did not hear it directly from HKB"H but rather from Moshe. Hence, Aharon was the first to receive Torah she'b'al peh from him, as described in the Gemara (Eiruvin 54b): **"כיצד סדר משנה, משה למד מפי הגבורה, נכנס אהרן ושנה לו משה פירקו... נכנסו כל העם ושנה להן משה פירקן... נסתלק משה [לאהלו] ושנה להן אהרן פירקו".** **What procedure was followed in the teaching of Torah she'b'al peh? Moshe learned from the mouth of the Almighty; Aharon entered and Moshe taught him his portion . . . all the people entered and Moshe taught them their portion . . . Then Moshe left and Aharon taught his portion to them** (everyone present)**.** Thus, we see that Aharon also taught Yisrael the Torah she'b'al peh. This is the implication of HKB"H's remark to Moshe concerning Aharon (Shemos 4, 16): **"והיה הוא יהיה לך לפה"—and it will be that he will be a mouth ("peh") for you.** In other words, Aharon will be the representative of Torah she'b'al peh.

Miriam's Well Facilitates the Acquisition of Torah She'b'al Peh

This provides us with a wonderful explanation for a phenomenon described in our sacred sefarim. They assert that the waters from Miriam's well—"be'erah shel Miriam"—facilitate attaining Torah knowledge. In the sefer Pri Eitz Chaim, it describes how Rabbi Chaim Vital could not comprehend the esoteric aspects of the Torah. He only succeeded after his master, the Arizal, gave him to drink from the water of Miriam's well.

I had a fascinating thought. In his commentary on this week's parsha, the Alshich hakadosh explains at length that the water Yisrael drank from Miriam's well are an allusion to Torah she'b'al peh. He substantiates this claim with a teaching in the Midrash

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

(Yalkut Shimoni Chukas 763): "ודברתם אל הסלע, שנה עליו פרק אחד והוא מוציא מים מן הסלע"—**"and you shall speak to the rock": He taught one portion over it, and he extracted water from the rock.** According to the Midrash, Moshe and Aharon were instructed to teach one portion of Torah she'b'al peh while standing over the rock, so that it would release its water. This alludes to the fact that these waters facilitate the attainment of Torah she'b'al peh. This is why the Arizal gave Rabbi Chaim Vital to drink from the well of Miriam.

Let us add an intriguing explanation concerning why Miriam was privileged to provide Yisrael with water that facilitated the learning of Torah she'b'al peh. In his commentary on this week's parsha, Rabeinu Bachayei writes (Bamidbar 20, 2): "ולא היה מים לעדה. כשמתה מרים נסתלק הבאר, כי היה הבאר בזכות מרים, שהיה לה זכות המים ממשה, שנאמר ותתצב אחותו מרחוק". **"There was no water for the assembly": When Miriam died, the well disappeared, because the well was provided in the merit of Miriam. The water was in her merit, because of what she did for Moshe, as it states** (Shemos 2, 4)**: "His sister stood watch from afar."** Thus, we learn that because Miriam placed herself in danger in order to save her brother, Moshe, from the water, she merited providing Yisrael with drinking water from her "be'er." Accordingly, it turns out that Moshe and Aharon were privileged to teach Yisrael Torah she'b'al peh in the merit of Miriam, who saved Moshe from a watery death. Hence, "midah k'neged midah"—measure for measure—the water from "be'erah shel Miriam" possesses the power to sanctify a person, enabling him to acquire the knowledge of Torah she'b'al peh.

We can now begin to comprehend to some minor degree the terrible decree ordained from above concerning the burning of manuscripts of the Talmud in association with parshas Chukas. For, we have learned in the Talmud Yerushalmi (M.K. 17b): "הרואה תלמיד חכם שמת כרואה ספר תורה שנשרף"—**one who sees a dead Torah scholar, it is like seeing a sefer Torah that was burned.** Therefore, in association with parshas Chukas—which determined the passing away of Yisrael's three distinguished leaders, the representatives of Torah she'b'al peh—the burning of the manuscripts of the Talmud—Torah she'b'al peh—was ordained from the heavens.

Targum Onkelos Is a Form of Torah She'b'al Peh

Let us continue onward on this sacred, glorious journey. We will now endeavor to explain why it was orchestrated from above that the burning of the Torah would transpire specifically on the Friday of parshas Chukas. As mentioned above, HKB"H chose to allude to this terrible decree in the Targum--"דא גזירת אורייתא"—rather than with the actual words of the passuk--"זאת חוקת התורה". It appears that we can explain this divine choice based on an insight from the Chazon Ish (Taharos Yadayim 8, 19). He writes that although Targum Onkelos is a commentary on the Torah, it does not have the status of a sefer Torah written in Aramaic. Rather, it is categorized as Torah she'b'al peh; for, it interprets the pesukim of Torah she'b'chsav.

In truth, this is stated explicitly by the Ramban (Shabbas 115a): **Our Targum—that is Onkelos and Yonatan ben Uziel—are like other Torah she'b'al peh.** Additionally, the Gemara states (Megillah 3a): "תרגום של תורה אונקלוס הגר אמרו מפי רבי אליעזר ורבי יהושע"—**the Targum of the Torah was composed by Onkelos the "ger," who learned it from Rabbi Eliezer and Rabbi Yehoshua.** Note that that the Gemara specifically uses the term "מפי", insinuating that the Targum is considered to be Torah she'b'al peh. In other words, Onkelos received it from Rabbi Eliezer and Rabbi Yehoshua, who received the tradition orally from their teachers all the way back to Moshe Rabeinu at Sinai.

We can now appreciate why HKB"H chose to allude to the decree to burn the Talmud in the commentary of the Targum, with the words "דא גזירת אורייתא", rather than in Torah she'b'chsav with the words of the passuk "זאת חקת התורה". Seeing as the Targum is categorized as Torah she'b'al peh—because it was transmitted to Onkelos orally by Rabbi Eliezer and Rabbi Yehoshua—it is fitting that this awful decree pertaining to the Talmud—the foundation of Torah she'b'al peh—be alluded to in the Targum. For the very same reason, the decree concerning the passing away of Moshe, Aharon and Miriam—the scholars of Torah she'b'al peh—was also alluded to in the Targum.

"On the sixth day when they prepare" Alludes to Mikra Twice and Targum Once

Proceeding along this majestic path, we will now explain why HKB"H chose to associate this horrific decree with the Friday of parshas Chukas. The Magen Avraham (O.C. 285 5) brings down in the name of the Shela hakadosh (Maseches Shabbas) that it is proper to review the text of the weekly Torah portion twice and its associated Targum once specifically on Friday. The source for this practice comes from Sha'ar HaKavanot. There, Rabeinu

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

Chaim Vital informs us that his teacher, the Arizal, customarily reviewed the weekly Torah reading twice with its Targum once every Friday morning, immediately after tefilas Shacharis. He would say: **This is the secret meaning inherent in the passuk** (Shemos 16, 5)**: "והיה ביום השישי והכינו את אשר יביאו"—and it shall be that on the sixth day** (Friday)**, they shall prepare what they have brought.**

In keeping with this tradition, the Beis Yosef reports in Maggid Meisharim (Emor) that the malach that would appear to him admonished him: **"Do not neglect reviewing the parsha of the week—twice with the text and once with the Targum—on every, single Friday."** In Korban Shabbas (Chapter 5), he provides the reason for this practice. He explains that the twofold review of the weekly parsha corresponds to the double portion of the "mahn" that fell for Yisrael on Friday, as it is written (ibid. 22): **"ויהי ביום השישי לקטו לחם משנה"—it happened on the sixth day that they gathered a double portion of bread.**

This illuminates for us the amazing association of the Friday of parshas Chukas with the decree to burn the Torah manuscripts. As discussed, it is appropriate to review the parsha on every Friday—twice with the text and once with the Targum. This is alluded to by the passuk: **"והיה ביום השישי והכינו את אשר יביאו".** It turns out, therefore, that on the Friday of parshas Chukas, when we review the Targum Onkelos on the parsha, we read the words **"דא גזירת אורייתא"** that allude to the burning of the manuscripts of the Talmud—the basis of Torah she'b'al peh. As explained, Targum Onkelos is considered part of Torah she'b'al peh.

Therefore, on this Friday, the Friday of parshas Chukas, we should all recall the great tragedy that transpired on this day. Two dozen wagons loaded with manuscripts of the Talmud were burned within the city. We should strive to emulate and learn from our Jewish brethren in that generation and other generations. Despite this terrible "chilul Hashem" and blatant display of antisemitism, it did not diminish their enthusiasm or dissuade them from studying the Torah. On the contrary, it strengthened their resolve to study Torah with fervor at all costs. This exemplifies the notion of (ibid. 1, 12): **"וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ"—but as much as they afflict you, so it would increase and so it would burst forth**—the more they were tormented and oppressed, the more they thrived and prospered.

In conclusion, I would like to suggest that we all heed the message of the following pesukim (Devarim 4, 32): **"כי שאל נא לימים ראשנים אשר היו לפניך... הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמוהו. השמע עם קול אלקים מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחי".** **For inquire now regarding the early days that preceded you . . . Has there ever been anything like this great thing or has anything like it been heard? Has a people ever heard the voice of G-d speaking from the midst of the fire as you have heard, and survived?!** The congregation of Yisrael are G-d's people; they hear His voice emanating from the brilliant, burning flames of the pages of the Talmud. Stay strong and committed; fan the fires of the Torah; it will ultimately consume the reshaim. In this merit, HKB"H will gather together our brothers from all four corners of the earth, with the coming of the righteous redeemer, swiftly, in our times! Amen.

Our thanks and blessings are given to those who donated for the publication of our weekly dvar Torah for the merit of אחינו בני ישראל

Reb Yitzchock and Mirel Forster, N'Y

LE"N their grandson Yehuda (Leiby) A'H

Ben Nachman, N'Y

Arthur & Randi Luxenberg לזכות
of their wonderfull parents, children and grandson

Family Madeb for the
Refuah Shelimah of Lea bat Virgini

To receive the mamarim by email: mamarim@shvileipinchas.com

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

רם התורה

To sponsor or dedicate this publication, please call the Areivim office: 845-371-2760 or email info@areivim.com

Areivim
LIFELONG SUCCESS

EMERGENCY HOTLINE
Dial: 845-371-2760
or Text: 914-490-8129
and type the word
"EMERGENCY"

845-371-2760 | INFO@AREIVIM.COM | WWW.AREIVIM.COM

To subscribe to the Weekly Email, please email info@areivim.com and enter "Subscribe" into the subject line.

Please go to www.TorahAnytime.com to listen to Rabbi Shmuel Gluck, and other popular speakers, on TorahAnytime.

By Rabbi Shmuel Gluck

When Klal Yisroel was being bitten by poisonous snakes, Moshe Rabbeinu, following Hashem's instructions, made a copper snake and placed it on a pole for Klal Yisroel to look at after they were bitten, so they would be healed. Hundreds of years later, Chizkiyohu Hamelech destroyed the copper snake because people were worshiping it.

I learned from this a powerful message. Everything, whether it was accurately deemed to be good or bad, requires constant reassessment. What was once a salvation for Klal Yisroel ended up being its downfall.

For example, parents may be happy with their child's friend, deeming him a good influence. Once they give their stamp of approval, parents may blindly allow the relationship to continue. Instead, they should consider, without excessive obsession, whether two or three years later, their child has grown and that other child has regressed. Similarly, a boy may have been deemed not appropriate for their child, but, because their child has regressed, the other boy may actually be a healthy role model.

The same rule applies to which neighborhood people choose to live in, which Rav they have accepted, and what is considered acceptable reading material for their family. The challenge of constantly assessing people and circumstances is to do so with an open mind.

Chizkiyohu Hamelech destroyed something that Moshe Rabbeinu had created according to instructions from Hashem, and the Sanhedrin agreed with Chizkiyohu that it was the correct decision. Certainly, our decisions and actions can be positive in the beginning, and yet, later on in life, require significant change. As with all major decisions, reassessments that require change should be confirmed by a person's Rav.

Looking at the Greater Picture

By Rabbi Shmuel Gluck

I overheard the following comment in the name of a Godol from the previous generation: One percent of the world has leadership qualities and can successfully lead others, whether in Torah, business, community, and/or their personal families. Two percent of the world are followers, willing and able to understand the advice given to them and effectively implement that advice. The remaining ninety-seven percent of the population is not capable of properly following instructions.

This quote may seem to be a little harsh and an unfair criticism of Klal Yisroel. I would like to explain this comment in the hope that we can then upgrade our ability to follow and even lead. There are several reasons people cannot properly follow instructions, and I want to share four of them with you. Readers will notice that these reasons apply, in varying degrees, to almost everyone, which is why the ninety-seven percent number is not as unfair as it initially seems. Readers will also notice that all of these reasons are correctable, making each one of us capable of belonging to the elite three percent.

"Many people do not follow instructions because they have personal agendas."

1) **Many people do not follow instructions because they have personal agendas.** They are capable of following instructions, but they have chosen, either consciously or subconsciously, to redirect the given goal for their personal gain.

For example, parents may find themselves sitting before a Rav, Mechanech, or therapist, and forced to listen to their parenting strategy. They believe that they have undeservingly lost control of the decision process when those decisions affect their children. They may seem compliant, even appearing as if they are on the same team, and, nevertheless, they may not be. The parent may be invested in sabotaging the process to vindicate his belief that he should be leading the team. Some people always feel that their opinion is not given its fair respect and often incorporate their personal agendas.

2) **Sometimes people believe that they are following instructions.** Nevertheless, because of a lack of personal character, they are not following the advice correctly. They may be insecure and afraid to take the giant leap asked of them, believing that it is sufficient to tiptoe forward. They are, in essence, only partially following the instructions. As should be expected, they will fail. Not because the advice was faulty, but because they were incapable of following the advice.

3a) **Two people can follow the same instructions and the results will greatly differ.** I used to become frustrated at people who followed instructions and completely missed their goal. Eventually, I realized the reason.

I can ask someone to whom I lent my car to return it at 3:00. When I do so, I ask as follows, "Please be on time, because I have to go to the city and I want to avoid the traffic". Without my explanation, the other person does not see a "greater good" in returning the car on time. All he sees is the fulfilling of a request void of any specific meaning, therefore concluding that 3:00 and 3:15 are the same. There is not any concern for details when people believe that the request is detached from any meaning.

By adding an explanation, the request is not detached anymore. The borrower now sees the request connected to the next step, a step which is logical and where he can feel good for making the next step possible.

LAYOUT BY RAMAPOST.COM

PARSHAS CHUKAS 5779

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

רם התורה

Often, an explanation is not enough. People have to, a) emotionally connect with the explanation, b) care about the person, and c) believe that I will actually get caught in traffic if they leave later. Finally, d) they have to appreciate that getting caught in traffic is not fun.

I can ask people to begin Shemona Esrai with the Minyon so we can have Tephilla B'tzibbur, yet it hardly works out because those four conditions are not always met. The biggest challenge is the fourth one, appreciating that not achieving success, such as not davening with Tephilla B'tzibbur, failing a class, or making an enemy, is a legitimate problem.

3b) Many people cannot appreciate the frustration of people getting caught in traffic or the importance of a Minyon, because they are self-absorbed. (A combination of the second and third points). They lack the personal character to worry about others. Being accused of being self-absorbed may seem insulting.

In truth, all people are more concerned with themselves than with others. Therefore, they distort the importance of two choices (returning the car on time or having a friend stuck in traffic) because many people do not believe that personal needs are more important than the needs of others. They can equate losing ten minutes of their personal time with causing their friend to spend an hour in traffic.

4) **Some people believe that they are following instructions, but doing so better than the person who instructed them.** That is because many people want to believe that they understand human nature just a little bit better than others. Even when they understand that they should be asking, and listening to, the advice of others, they have a need to tweak the advice.

Tweaking advice, as with tweaking medication, disrupts a sensitive balance. As with medicine, it is wrong to say, "If something is good, then increasing the advice is better".

In addition, people's need to believe they understand something a little better than others causes them to listen to the advice without focusing and without asking for clarity. They then follow the advice that they heard, which may only be a portion of what was said.

Instead of being resentful of being told that ninety-seven percent of people cannot follow advice (even though everyone believes they belong in the top three percent), people should consider not if, but how often, they fall into the ninety-seven percent category. More importantly, parents should commit to train their children to be from the 3 percent. They can do so as follows:

A) By explaining to their children why the advice given to them matters.
B) By being patient when the explanation offered requires maturity beyond their age.
C) By accepting that appreciating some areas of advice may require weeks, maybe months, of educating them, and until then, parents should overlook their inability or unwillingness to follow the advice in a manner that actually achieves the desired goal.

Finally, parents, after experiencing this area of human nature in their children, should acknowledge that they share those same human traits and begin to work on themselves. Done correctly, they will be accepted into the elite three percent group.

מעשה אבות...סימן לבנים

Story from "Torah Tavlin" By Rabbi Dovid Hoffman

Klal Yisroel sang a special Shirah upon learning of the hidden miracle Hashem did for them, as they passed through the mountains of Arnon. The Amoriyim lay in ambush, hoping to destroy the nation as they crossed the canyon, but instead, Hashem caused the mountains on both sides to come together crushing the would-be attackers and saving the Jewish people.

One of the great Kabbalists of Aram Sova (Allepo, Syria) who immigrated to the Holy Land around the turn of the 20th century, was Chacham Rabbi Aharon Tawil zt"l. The Sephardic Tawil family traces their ancestry back to the great Eli Hakohen, the Kohen Gadol who was cursed by a prophet from Heaven that all his male descendants would die before reaching old age and they will be placed in positions subservient to prophets from other lineages. Most of the Tawil family were originally "HaCohen" and they died young. They were renamed Tawil many years ago by a great Rabbi who blessed them with a longer life expectancy. Tawil means long in Arabic. Chacham Aharon Tawil authored a work anonymously in 1913 called Sefer Yissachar U'Zevulun, in which he hoped to show the importance of supporting Torah scholars and institutions. It includes words from the holy Zohar, Tikkunei Zohar, and Medrashim in praise of one that reaches the stature of holding the hand of those studying Torah. Toward the end of his life, he established his residency in Jerusalem and was adored by the community for his scholarship, extreme piety and modesty. He spent his days and nights in the Kabbalah Yeshivah, Shaar HaShamyaim, and received support from that institution as well.

The Chacham was known for his unusually long davening. Long after everyone else in the minyan had finished, Chacham Aharon was still standing ramrod straight, in his customary place, pouring out his heart in prayer. Almost every day, he was the last person to leave the synagogue, as the rest of the congregation had long since finished and left. Somehow, a local Arab vagrant became aware of the Tzaddik's practice, and he could not contain his innate sense of hostility toward all Jews; perhaps he felt it was his religious responsibility. In this case, he intended to do harm to the venerable Jewish scholar.

For a few days, he watched and plotted. It was obvious that the Chacham would stand in prayer for a very long time, and the Arab decided to kill the Jew as he stood in his place. He relished the revenge he believed he was taking on behalf of his poor Arab brethren. It shouldn't be too hard, he reasoned. On most days, the entire synagogue let out and this rabbi was the only one still inside. It would not be too difficult to enter quietly, and shoot the rabbi - who didn't even move a muscle while he stood - with his pistol. Nobody would see him and no one would ever find out who did it.

On the day of action, the Arab hid around the corner, and waited until every last person left the synagogue. He entered a side door cautiously and looked around to make sure there was nobody else there. When he was sure he was alone with the rabbi, he walked quietly to the front of the synagogue and stood a number of rows behind the spot where Chacham Aharon customarily stood. As usual, he was there, standing straight, eyes closed, lips moving quietly, and his mind was completely focused and absorbed with his prayers. He did not hear a thing, nor did he sense any impending danger. The Arab took out his pistol and cocked it. Still, the Chacham did not move as he obviously hadn't heard a thing.

The wicked Arab raised his hand and held the pistol aloft. He squeezed the trigger and a mighty explosion ensued. The bullet propelled forward - but miraculously, it missed its mark! At the exact moment that the Arab shot his gun, Chacham Aharon began to bow down as he said the words, "Modim Anachnu Lach." Totally oblivious to the gun being held a few feet from his head, he bent his knees and bowed down, giving thanks to his Creator, as the Sages instituted thousands of years ago. Meanwhile, the Arab fired his weapon and the bullet missed the rabbi's head by literally millimeters.

Shocked, the Arab could not believe that the rabbi had escaped death in such amazing fashion. But the sound of the explosion had alerted people and others were entering the synagogue to find out what happened. The Arab had no chance to reload and fire again - and he ran away amazed at how the G-d of Israel always looks out for the welfare of His beloved.

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

Mizmor L'Dovid

Divrei Torah Inspired by the Torah Commentaries of
Rav Shimshon Raphael Hirsch zt"l

Parshas Chukas

An Attempt to Understand the Parah Adumah

This week's *parsha, Chukas*, contains two of the great *chukim*, or mysteries, of the *Torah*, the *Parah Adumah* and the hitting of the rock.

The first mystery in the *parsha* involves the *chok*, or decree, of the Red Cow, representing, say *Chazal*, the fixing of the sin of the *Eigel Hazohov*. Its paradoxical law is that the ashes of the offering of such a rare cow - there have been only nine in history - purifies those who were spiritually contaminated, and, at the same time, made those preparing the ashes mixture impure.

The second mystery involves *Moshe Rabbeinu* striking a rock, rather than talking to it, as *Hashem* told him, after the people complained about the food and water.

These mysteries were not understood by two of our biggest geniuses ever, *Moshe Rabbeinu* and *Shlomo Hamelech*.

To appreciate this, we must consider what *Shlomo Hamelech* said in *Kohelle*s (7:23): "*I thought I would get wisdom, but it (the understanding of the Parah Adumah) is far from me*."

In *Sefer Melachim* (5:9) it says that *Hashem* gave *Shlomo* great wisdom, and understanding, and breadth of knowledge like the sand on the seashore. *Chazal* say that *Shlomo* knew more about animals than *Adam*, who named them.

He knew astronomy better than *Avrohom*, a master of astronomy. He knew languages better than *Yosef Hatzaddik*.

Yet, even *Shlomo* could not understand this *chok* of *Parah Adumah*. How can we begin to understand the mysteries we experience, if these great minds couldn't understand these two mysteries?

Regarding the second mystery, the *meforshim* are baffled by *Moshe's* behavior. Why?

According to *Chazal*, *Moshe* was given the gift of the 50th level of understanding, whatever that term means. He spent 120 days in *Shomayim*. We see several hints to this idea of 50 and Moshe.

One is that Moshe's disciple, *Yehoshua*, was called *Yehoshua bin* (son of) *Nun*. The letter *Nun* has a value of 50.

The second, says Rav Yisroel Simcha Schorr, is that in the term *Parah Adumah*, the word *Adamah* has a value of 50.

The third is that *Moshe* died near Mount *Nevo*, which also means *Nun* - 50 - *bo*, has come.

Chazal say that *Moshe* even knew the secret of the *Parah Adumah*. Yet, even *Moshe*, as great as he was, did not listen to *Hashem* at the rock, and did not see how speaking could bring the water out.

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

How do we even begin to access the inner part of a mystery, of a tragedy, of a contradiction, of a series of opposites, of a series of ideas and events that our greatest minds could not understand?

Rav Shamshon Raphael Hirsch *zt"l* offers the following explanation of the *Parah Adumah* which permits us some level of understanding of these deep concepts.

Man has free will. This fundamental truth appears to be challenged by the fact that man must submit to death. This mortality of human beings can lead one to think that this physical lack of freedom also extends to *ruchniyus*.

In effect, man stands under the spell of an overpowering, irresistible physical force of death, which seemingly overpowers the *Torah's* spiritual commandments.

Tumah comes on a person upon contact with a *meis* (human corpse). Man can see his spiritual eternity next to his physical mortality by analyzing the many aspects and steps required in the preparation of the *Parah Adumah*.

First, the *Parah Adumah* had to be completely red (vigorously full of life), unblemished, and physically mature. However, it also required never having been used in the service of man. An *ohl,* a yoke, is a sign of service, and must never have been placed upon it. As such, the *Parah Adumah* represents the physical-animal nature of man that has not been mastered or controlled.

Second, this animal - this uncontrolled physical-animal nature - has no place within the nation of *Klal Yisroel.* Therefore, it must be led outside the encampments of the *Bnei Yisroel.*

Third, it had to be slaughtered and its blood sprinkled toward the Sanctuary. It is not discarded. In this act of ritual slaughter, we see that complete mastery by human free will in an offering is the one condition under which an animal can have a holy relationship with the *Mishkan* of *Hashem*.

Fourth, the remainder of the *Parah Adumah* is reduced to ash. However, it is not simply dust, since that which had been directed by human energy toward *Hashem* does not become dust.

Fifth, cedar and hyssop - representing the strongest and weakest of plant life - are thrown into the fire.

Sixth, wool is then dyed with the blood of a worm. Here is mammal and worm, representing the highest and lowest classes of animal life. The fate of the physical human body is no different than the fate of the physical organic world from which it came to be temporarily joined with this immortal being. In effect, the ashes to which the organic body is reduced is nothing but the essence of the material from which it originated.

Seventh, even these ashes are not finished yet. Since man is, in essence, an immortal being, drawn from the source of eternal life and enclosed in an earthly container, living spring water is directed into an earthen container, and into it these ashes are mixed.

What is the result? The water is not absorbed into the ashes, but overpowers it and can be seen through it. In classic Hirschien prose, we are not something earthly which contains life, but, rather, we are life containing something earthly. As we said earlier, tears are the sweat of a working body and sweat the tears of a working soul.

Eighth, this mixture - which, if thought of properly, is a *mussar shmuess* on the priorities of life - is then sprinkled upon the person who became *tomei meis*, who is confused by his encounter with death, and it purifies him with the understanding of life.

It is interesting that the difference between *guf*, 89, and *neshamah*, 395, is *mussar,* 306.

The *Parah Adumah* provides that link if seen in the total process of where it begins and ends.

פנינים על התורה
PENINIM ON THE TORAH
Hebrew Academy of Cleveland

Parashas Chukas תשע"ט פרשת חקת

ויקחו אליך פרה אדומה

And they shall take to you a completely red cow. (19:2)

Symbolically, the *Parah Adumah*, Red Heifer, was to atone for the sin of the Golden Calf, as if to say, "Let the mother come and clean up the mess left by her child." *Horav Shimshon Pincus, zl,* explains that the analogy which *Chazal* give (a mother cleaning up after her child) that draws a connection between the *chet ha'eigel*, sin of the Golden Calf, and the *Parah Adumah,* teaches us a powerful *yesod*, foundation/principle, with regard to *teshuvah*, repentance. We sin; it is inevitable. This depends on the extent that the individual defers to the *yetzer hora*, evil inclination. The more he "partners" with evil, the lower he will plummet in his spiritual decline.

When a child plays in the dirt or sand and becomes dirty, anyone available will be able to clean him off. If, however, the child has soiled himself, such that his diaper must be changed, no volunteers will be willing to step in and clean him. This is a job for the child's mother. Everyone has his limits. At times, the clean-up can only be performed by a mother, who, due to her abiding love for her child, is not phased by the odour or the degree of soilage.

This concept, likewise, applies to *Klal Yisrael's* transgressions. Sadly, they have increased to the point that it requires *Hashem Yisborach* Himself to purify us from our spiritual defilement. Our sins have created such a stench that only a loving parent, our Father in Heaven, whose love for us is boundless and beyond anything we can imagine, can clean us off and bring us home.

A principle concerning reward and punishment comes into play in such circumstances: *middah k'neged middah*, measure for measure. Hashem responds to our actions on a level commensurate with the way in which we act towards others. If our reaction to an offense perpetrated against us is to be unforgiving, inflexible, unyielding, should we expect Hashem to tolerate our sins? If we act towards our fellow with compassion, as a father, a friend who is willing to forgive and forget; then Hashem acts with us on a level commensurate to the manner in which we treat others.

Last, we see from here the importance of our relationship with Hashem. If we act towards Him as a son should act towards a father, we can expect no less reciprocity. If we act estranged – well – I guess we can expect no less.

וטמא הכהן עד הערב

And the Kohen is impure until the evening. (19:7)

Horav Yitzchak, zl, m'Vorka, taught that the essence of the *Parah Adumah*, Red Heifer, (this means the entire procedure of purifying one who is *tamei meis*, spiritually impure, due to contact with a corpse) is the whole concept of the *mitzvah* of *V'ahavta l'reiacha kamocha*, "Love your fellow/neighbour as yourself" (*Vayikra* 19:18). This statement is shrouded in ambiguity. His grandson, *Horav Mendel, zl*, explained the process whereby the *Kohen* who was involved in the purification of another Jew himself became impure by the same process that purified the individual who came to him. Giving up something from oneself in order to help another Jew represents the ultimate love one can manifest towards his fellow man. When one truly loves another, he genuinely feels satisfaction/pleasure throughout all of the sacrifices that he makes for him/her.

Veritably, it goes beyond sensitivity. It actually defines a person. One whose focus is inward, with he himself being his primary concern in life, misses the mark of the purpose of humanity. We are not here for ourselves. Our mission in life is to serve, to care about others – not about ourselves. The *Mirrer Rosh Yeshivah, Horav Shmuel Berenbaum, zl* (quoted in the *Chinuch Haggadah*), expresses this idea in a novel exposition.

The *Rosh Yeshivah* asks concerning the designation given to the *Avnei Milluim*, the precious stones that were set into the *Choshen HaMishpat*. *Rashi* explains the reason for their cryptic name: "Since there was an indentation in the gold and the stone was placed inside the hole filling the gap, they were called "'stones that fill'" (*Shemos* 25:7). The question is obvious: these were beautiful, precious stones, unsurpassed in value; yet, they were only called "stones that fill." What about their intrinsic value? Their uniqueness? Why would their name seem to ignore these other--supposedly primary -- qualities?

The *Rosh Yeshivah* explains that personal characteristics and attributes are certainly important. These qualities, however, do not *define* a person. The essence of a person, the true impact of a person, is measured by his ability to step in and fill the needs/the holes around him. Being an *even milluim*, a stone that fills, is the preeminent distinction that a person can earn.

In order to achieve such a lofty status, one must be able to see beyond himself to the plight of others, to ask himself, "What can I do to make life easier, more meaningful for him/her? How will my reaction to what he says affect him? Am I being too judgmental?" The list goes on. It takes very little to make a person feel good, and, likewise, it takes very little to upend a person's self-esteem and emotionally disenfranchise him.

Horav Yechiel Michel Gordon, zl, the Lomza *Rosh Yeshivah*, was a brilliant *Rosh Yeshivah* whose encyclopaedic knowledge of all areas of Torah erudition enthralled his thousands of students. His extraordinary sensitivity for the feelings of every man endeared him to so many. Having endured a number of personal tragedies, he was dubbed the Iyov/Job of his generation. He lost his wife to typhus fever, after which he married her sister and built a beautiful family. During the turmoil and travail of World War I, he carried his *yeshivah* on his shoulders and in his heart. When World War II broke out, he was in America raising funds for his *yeshivah*. He survived the war – his family did not. His wife, their sons, their daughter and their son-in-law were murdered by the Nazis. One son survived.

Together, they moved to Petach Tikvah where he re-established the *yeshivah*. A broken man, who had suffered so much, he found solace in the Torah, its dissemination, his wonderful students, and, of course, his remaining son. Then, his last child was killed while standing guard at the *yeshivah* during the Arab pogroms.

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

רם התורה

No one was left. At that time the *Roshei Yeshivah* decided that he would not be able to handle this latest tragedy. Thus, they were determined to keep it from him.

An elderly Jew, however, who was aware of the tragedy, but unaware of *Rav* Yechiel Michel's lack of awareness, came over one day to commiserate with the *Rosh Yeshivah*. He wondered how a person could endure so much pain – alluding to his youngest son's murder. They spoke for a few moments. The man left, and, as soon as he was well beyond hearing distance, *Rav* Yechiel Michel fainted and fell to the ground.

After Rav Yechiel Michel was revived, his *talmidim*, students, asked how he was able to listen to the emotionally tormenting words without flinching, without indicating in any way that he had heretofore not been aware of his son's tragic demise. His response is a classic in interpersonal relationships, "Can you imagine how much pain that *Yid* would have experienced had he realised that he was the one who had told me about my son? Of course, I could not react right away."

Every Jew's role in life is a supporting one. We are here only for the purpose of supporting our fellow. This not only determines our success in life, it also defines who we are. Perhaps this is alluded to in the *pasuk, V'ahavta l'reicha kamocha*, "Love your brother as yourself." *Kamocha* – like yourself, can be interpreted as: if your friend is missing something, if he is in need, then you are also in need. If you are *tahor*, pure, at a time when your friend is *tamei*, impure, then you are not pure. *Kamocha* means that you must view yourself through the eyes of your friend.

At times, it takes only well-placed words in the necessary circumstances to effect a dramatic change. This past *Pesach*, while spending the *Yom Tov* at a hotel, I noticed that everyone was walking briskly to the *Kiddush*. I looked around and noticed an elderly gentleman who was confined to a wheelchair, due to the debilitating illness from which he was suffering. For some reason, his wife (and caregiver) had erred in the timing and was not present at the end of *davening* to take her husband to the *Kiddush* and *seudah*. I asked him if I could push him. He replied, "Rabbi, it is not for someone like you to push me." I replied that it would be my honour, and I commenced to push him to the other building. Meanwhile, his wife arrived and apologised profusely. As I bid them, "*Gutt Shabbos*," the man's eyes welled up, as he reminisced, "I used to be the first one at the *Kiddush*. I ran the show, and now I need to be pushed around."

We are all in a rush, because we are all preoccupied with our lives. We have limited time to pause to think of others, their hardships and challenges. At times, all one needs is a *Gutt Shabbos*, a smile, an offer of assistance. He just wants to know that someone still cares.

I came across a one-minute video which begins with a blind man sitting on a street corner with a little cup in front of him and a sign saying, "I am blind. Please help me." People walked by, and every once in a while, someone bent down to drop a coin into his cup. A young woman walked by, bent down and changed the words on his sign. Suddenly, people stop to drop money into his cup. In a few minutes, he had earned more than he had taken in all day. What was the secret?

The young woman had changed his message to something everyone could relate to: "It is such a beautiful day, and I cannot see it." This made people wake up and realise that before them sat a man who just wanted to partake in the simple things in life, like enjoying a sunny day. He did not ask for much; he just wanted them to think of him as they appreciated G-d's beneficence. Just words, but words that made an impact because they struck home.

ונצעק אל ד' וישמע קלנו

We cried out to Hashem and He heard our voice. (20:16)

Rashi explains that this "voice" is a reference to the "voice" with which Yitzchak *Avinu* blessed Yaakov *Avinu*, the *Kol Yaakov*, voice of Yaakov, Hashem responds to Jewish voices when they are raised in sincere prayer. Without prayer, we really do not have a chance for success. Indeed, it is part of the equation of success in spiritual life. When *Klal Yisrael* raised up their voices to Hashem from amidst the persecution they were experiencing in Egypt – He heard them and responded. Veritably, explains *Horav Shimshon Pincus, zl*, a Jew is hard-pressed to carry out all of his responsibilities vis-à-vis Hashem, such as *mitzvah* performance, both positive and prohibitive, to meticulous perfection; Torah study -- with its many aspects and obligations -- is a weighty yoke placed upon a human being. How can he be expected to execute it all to perfection? Only through prayer for *siyata diShmaya*, Divine assistance. If he does not pray – then it is all his fault. He should have taken the initiative and done what he could do – pray.

We have no excuse for a lack of prayer. Hashem knows it is difficult. He wants to help, but we must enter the request via our mindful, sincere, prayer. *Rav* Pincus relates the following incident, which underscores the importance of asking for help. On the contrary, one who chooses to be a "hero" and thinks he can do it all by himself risks the danger of not only destroying himself, but also destroying others who rely on him. One of the floors in a large hospital dealt with patients who were acutely ill. On a regular basis, the floor was manned by three physicians. For whatever reason, one night the hospital had a shortage of doctors. The shift supervisor gave detailed, strict instructions to the one doctor who would man the floor, "Hopefully tonight will be an easy night. The patients are all medicated. They should sleep, barring any complications. Since you are the only attending on the floor, however, you have an enormous responsibility. You cannot do it alone. So, do not attempt to be a hero. You can deal with one patient at a time. If one of the critically ill patients wake up and requires immediate attention, you should *immediately* call for help, because, while you are helping one patient, another one might wake up and need attention. The precious minutes that you expend, while you leave one to attend to the other, might cost a patient his life."

That is exactly what happened. One patient woke up and required attention. Instead of calling for backup, he addressed the issue, only to be called away to another patient. Within fifteen minutes, the doctor was "plugging holes" in at least five patients. He succeeded in saving four of them. One patient who was on oxygen post-op, required immediate attention – which he could not give, because he was in over his head. By the time he reached his room, it was too late. The patient had expired.

The family of the deceased filed a suit against the hospital and the doctor, who was charged with negligence. His response was: "It was too much for one doctor to handle. I could not be everywhere at the same time." The attorney for the litigant countered, "But you were specifically instructed to call for assistance. You have no excuse."

When a Jew proffers his defence that he was overwhelmed with too many spiritual demands: Learn all of the time; observe every *mitzvah*; never lose your temper; absolutely no *lashon hora*, slanderous speech; be on your perfect behaviour, it is indeed much. This is why prayer is so important, so critical to his success. He should take the initiative to pray and ask for help. It will be as forthcoming as his sincerity.

Peninim is published by Peninim Publications in conjunction with the Hebrew Academy of Cleveland
© 2019 All Rights Reserved by Rabbi A. L. Scheinbaum
Sponsorship - e-mail: peninim@dvar.info

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

רם התורה

ונצעק אל ד' וישמע קלנו

We cried out to Hashem and He heard our voice. (20:16)

We are enjoined to "follow/walk in His ways" (*Devarim* 28:9). This means that, as He is kind, merciful, compassionate etc., so, too, should we be. To be kind to others, even when they do not appreciate our efforts, is to be like Hashem, since He is always kind to us, even though we do not "always" acknowledge Him and His kindness.

The list goes on, but I would like to pause and focus on the above *pasuk, "Va'yishma es koleinu*, "He heard our voice." While it is not always possible to respond to the cries of those in need, it does not absolve us from listening. Indeed, the best psychologist is one who is a good listener. This is especially true with regard to our growing children. They just want to be heard – not judged indiscriminately. Having spent *Pesach* with a diverse crowd, comprised of "right," "left" and everything in between, I had the opportunity to "listen" to young men and women whose primary complaint and ensuing rationalisation for their adopted lifestyle was, "Nobody would bother listening to me/us." We do not listen for a variety of reasons: The first and primary reason is hurt; we feel violated by the way our children act, despite all that we have done for them. "How could you?" is the clarion critique of parents. "After all I have done for you!" Was it really for them; or was it for ourselves? How often did they ask to be heard and instead we ignored/rejected them?

The following vignette in the life of the legendary Torah leader, the *Klausenberger Rebbe, zl,* underscores this idea. Following the Holocaust, many of the survivors, albeit alive, were shells of their former selves. They had to deal both emotionally and spiritually with the tragic loss of their family members. Some coped; others simply could not. The tragedy dealt a terrible spiritual blow to some of these survivors. For some, it was guilt in surviving; for others, it was anger, which they directed at the only source of hope – Hashem. Who are we to judge? The indescribable pain, anguish, suffering and trauma which these people endured is beyond belief.

One fellow was very distraught. The pain went to his mind, so that he dropped his connection to religious observance. Here was a mainstream observant Jew who was so overwhelmed with emotional trauma that he allowed himself the one outlet which he felt would ease his pain. This was obviously not true, because it is during such troubling times of challenge that the only anchor of stability that can keep one rooted in emotional stability is religion, belief in G-d as the Rock Who will see him through. The man's friends, individuals who had grown up with him, tried to bring him back. He did not listen. Finally, they suggested that he should meet with the *Klausenberger Rebbe* and air out his complaints. He agreed reluctantly.

After one hour of conversation with the *Rebbe,* the man emerged from the meeting a changed person. He donned his *yarmulke* and began to observe *Shabbos*. It was as if that short, one hour meeting with the *Rebbe* transformed him from being a self-loathing sceptic to the Torah Jew he had always been.

His friends were incredulous. What could the *Rebbe* possibly have said that had such a transformative effect on him? For weeks, they had cajoled and pleaded with him to no avail, and, in the space of one hour, the *Rebbe* had turned him around.

He explained, "I went into the *Rebbe* and began to tell him about my losses: my dear parents; my siblings; the other members of my family. As I recounted their names and how they died, the memories welled up in me and I began to weep. At first, it was more of a whimper, but, after a few moments, I broke down in bitter sobbing.

"The *Rebbe* turned to me, looked me square into the eye and said, 'I also lost my family. I had a wife and eleven children before the war, and now I am bereft of everyone. Now I have no one.'

"With that, he took my hand into his and began to cry with me."

"For one hour we sat like that – my hand in his, both of us crying. We just wept uncontrollably until I felt I had cried enough. I had expended all of my grief. I now felt that someone cared more about me than about my abandonment of *Yiddishkeit*. I felt that I could now return home."

The *Rebbe* listened and heard his pain. The *Rebbe* did not judge. The young man just wanted to know that someone cared about *him*. All too often we meet young men and women who are hurting. They act out their pain in ways that are not consistent with their upbringing and the image that their family projects. Rather than be concerned with image, if we would listen to them, we might reach them before it is too late.

Va'ani Tefillah

את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח

Es Tzemach David Avdecha meiheira satzmiach.

May You speedily cause the outgrowth of David, Your servant, to sprout forth.

Satzmiach, shall grow gradually. The Redemption is a process (*Midrash Socher Tov*). It will appear gradually, growing little by little, much like the dawn that breaks through the darkness of night. If the sun would just appear in its full glory, it would blind us all. We have become accustomed to the oppression and adversity that has accompanied us throughout the millennia. We could not endure instant, sudden redemption. It would be overwhelming. Nonetheless, we ask Hashem to bring about the Redemption, *meheirah*, speedily, because we have waited for so long.

In his commentary to *Shemoneh Esrai, Rav* Avraham Chaim Feuer quotes *Ramban* in his *Milchamos Hashem*, who observes that on the day that Moshe *Rabbeinu* was born, he was not the redeemer of our nation. It was eighty years later, when he stood before Pharaoh, that he became the redeemer. Likewise, *Moshiach Tziddkeinu* will assume his role on the very day that he commences his mission of redemption. Until that time, he will not be the redeemer.

Obviously, this is in stark contrast to the belief that the Messiah will be around for a while, even though the redemption has yet to occur. No one is born as the Messiah! He must *grow* and develop spiritually into the position before he can assume the title.

We will have only one *Moshiach Tziddkeinu,* for whom we wait every day.

To sponsor a mazaltov, simcha or yartziet, email: peninim@dvar.info

This publication is available worldwide via email and e-readers.
For info call: ISRAEL 02 532 6058 / USA (216) 371-7609 / UK 0208 420 4821
or e-mail: peninim@dvar.info

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

רם התורה

The Mystery of the Red Heifer

זאת חקת התורה אשר צוה " 19:2 ד' לאמר, דבר אל בני ישראל ויקחו "אליך פרה אדמה תמימה...

This is decree of the Torah, which has Hashem has commanded, saying: Speak to Children of Yisroel, and they shall take to you a completely red cow." The Torah tells us here about the Parah Adumah that purifies those who are Tamei. Why does the Torah call it, "חקת התורה" – as if this is the law of the entire Torah instead of saying, "חקת הפרה?"

Rebbe Chaim Vital says that speech is a part of the Neshama, and every word a person says, detracts from his Neshama. This is the reason that Chazal tell us that we should not speak דברים בטלים, idle chatter, for by doing so, one is taking away from his life source. Once the words are done, there is no life source remaining and the person will die. One may have thought that this rule of speaking words consuming one's life source also includes speaking words of Torah. Therefore, it says, "כי חיים הם למוצאיהם" – for the Torah brings life to those who bring forth its words. Meaning, that not only does the speech of the Torah not consume the life source of a person, but it actually adds to it. The learning of Torah is a Segulah for a long life in this world. With Drush, these Pesukim can all be explained by speaking about Torah. "זאת חקת התורה" – This is the Chok of the Torah, that although when one speaks words, it consumes his life source; however, Torah is different, "אשר צוה ד' לאמר" – for it is as Hashem commanded, and it does not consume a person's life source, but adds to it. (נחל קדומים)

"זאת חקת התורה אשר צוה ד' לאמר" – Immediately after this Posuk, the Torah says, "דבר אל בני ישראל" – "Speak to B'nei Yisroel." Why did the Torah need to say, "לאמר" – immediately before it? The concept of Teshuva is included in the Chukim of the Torah. For according to the strict letter of the law, one should be killed for transgressing the sins of the King of Kings, (Yalkut Shimoni, Yechezkel 18:358), and it says in Kesubos 17a – that a King cannot be Mochel on his Kovod. Therefore, one who sins is affronting the honor of the King, and if He cannot be Mochel them, then they should be killed. Not only can one's Teshuva be accepted, but he can receive reward for his sins, and his sins can become Zechuyos for him. Certainly, this concept is a Chok, because Hakodosh Boruch Hu said so, but not because it makes sense to us and we understand the reason. Teshuva, which is a Chok, only works for Klal Yisroel, for it is only those who accepted upon themselves the Torah with the Chukim in it, who are Zoche to this Chok of Teshuva. It is only Klal Yisroel who accepted the Torah, and therefore Teshuva only works for them. "לאמר" – "לא מר" – it is not bitter for them. "דבר אל בני ישראל" – Tell Klal Yisroel that because they accept these other Chukim such as Parah Adumah, they are Zoche to have their Teshuva accepted, which is a Chok, and this will cause them not to have bitterness. (בן איש חי)

Everything that is said in Parshas Parah alludes to Teshuva. The same way a Parah Adumah purifies a person from Tamei Meis, so too Teshuva purifies man from the Tumah that comes upon him due to the sins he transgresses – this Tumah is called, "מתים" which attaches itself to the person. The only way to remove this Tumah called, "מתים" is through Teshuva. The Posuk says in Yechezkel 36:28 "מכל חטאתיכם לפני ד' תטהרו" – "From all of your sins before Hashem, you will be purified." The Loshon of "פרה" here in the Posuk refers to broken pieces, as it says in Yeshaya 24:19 " פור התפוררה ארץ" – "crumbled, crumbled will be the land." Yeshaya 63:3 "פורה דרכתי לבדי" – "I alone have trodden a winepress." The winepress is called a, "פורה" for it is a place where the grapes are crumbled and shattered – in order to bring forth the wine. אדום – the color red, alludes to sins, as it says in Yeshaya 1:18 " אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו" – "If your sins are like scarlet (red), they will become white as snow." This refers to the sins as red, and when the sins are atoned for, the red disappears. Teshuva is called, "פרה אדומה" – meaning that it is פרה, crumbles, אדומה, the sins. Through Teshuva one wipes away the sins he transgressed. "תמימה" – "complete" – The Teshuva must be complete, which means that it is not proper for one to only do Teshuva on some of his sins, and leave others without repenting for them. Rather, one must do Teshuva for all of his sins, do a complete Teshuva, as we say, " החזירנו בתשובה שלימה לפניך." "אשר אין בה מום" – "That does not have a blemish," alludes to that one should do Teshuva which has a blemish, like a מצוה הבאה בעבירה – a Mitzvah that comes through an Aveirah.

An example of this would be if one fasts in order to obtain an atonement for his sins, and while fasting, his anger takes control of him, and he becomes angry with members of his household and speaks to them with great anger. Not only will this cause him not to achieve an atonement on previous sins, but this will bring more Yisurim upon him, for through his anger, he may have sinned against his parents, broken oaths or vows, or other sins. The result of his fasting on that day did not create a Tikun for him, but instead becomes a curse for him, Chas V'sholom. When one is fasting, he becomes easily irritated and this can bring him to anger. Therefore, one must be vigilant in his actions, to ensure that while he is fasting and seeking an atonement for his previous sins, he not fall into the trap of becoming angry. He must refrain from anger at all costs, so that his Teshuva does not have a blemish upon it, and is a pure complete Teshuva. "אשר לא עלה עליה עול" – "Upon which a yoke has not come" – alludes to one doing the Teshuva properly, without feeling like a yoke upon him. One may fast or do other things to obtain an atonement, but he should not see those things as a heavy yoke that he does not want to have upon him. Rather he must do so with great joy, a joy in knowing that he is fixing his soul, and it will bring him to Olam Habah. The Teshuva will save him from death in this world, and will attach him to the Shechina. What greater joy can there be in this world than that? What more could a person want out of life on this world? Teshuva is not a yoke upon a person, but a great privilege and gift from Hakodosh Boruch Hu, so that he can achieve that which he is meant to in this world, which will give him life in this world, and in Olam Habah. (אדרת אליהו)

Now we can understand why the Torah calls the Mitzvah of Parah Adumah, the Chok of the entire Torah. The Torah is alluding to Torah and Teshuva. In order to learn Torah and see the truth in the Torah, one must first do Teshuva. One must do Teshuva with great joy, recognizing that Hakodosh Boruch Hu will forgive him if he does a proper Teshuva, and that it is a great gift that Hakodosh Boruch Hu gave us. One should really be killed for transgressing the commands of the King. However, because we are faithful to Hakodosh Boruch Hu, we accepted to perform all the Chukim of the Torah, those commands that we do not understand the reasons for them – it is in that Zechus that we are Zoche to have our Teshuva accepted. May we be Zoche to utilize this wonderful gift of Teshuva, and do a complete Teshuva so that we return to Hashem.

For questions, comments, to purchase the Sefer "Parshah Pshetl", or to receive a free weekly *Dvar Torah* on the *Parsha*- Please email: ParshaPshetel@gmail.com Thank you, Y. Schechter

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

בס"ד

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

PARSHAS CHUKAS

PARA ADUMAH – A PARA DOX OF EMUNAH

The Baal Rokeach writes that Korach had an issue with three *mitzvos* which appeared to him to be irrational and paradoxical. One was the mitzvah of מצורע. Its laws state that if there is *tzaraas* on part of one's body then he is to be declared *tamei*. However if this *tzaraas* spreads to his entire body then he is *tahor*. A second mitzvah which raised his eyebrows, was the *techeilis* string on the *tzitzis*. He reasoned that if a white four cornered clothing is permitted with one string of *techeilis*, for sure an entire *techeilis* clothing would not logically need a string of *techeiles* even though the *halacha* still dictates the obligation to wear a *techeilis* string. A third mitzvah which aggravated him was the *Parah Adumah*. How could it be that the same ashes that when sprinkled upon the person who was *tamei* now becomes *tahor*, yet the sprinkler himself becomes *tamei*?

The Rokeach writes that the acronym of these three mitzvos spell **אמת** אפר **מ**צורע **ת**כלת. That even though, on the outside they appear illogical and paradoxical, nevertheless they are the absolute divine truth only to be understood through *emunah*. As we recite during *davening* אמת ואמונה חק ולא יעבר that sometimes the *emes* can only be reached by *emunah* alone believing in the חק. Note that the *gematriah* of ואמונה is *gematriah* חק.
Even the word אמת, possesses the two avenues of understanding. Its first letter אלף means to learn, hence to understand with one's logic and mind. The last two letters of אמת are תם which connotes wholesome belief with one's heart, as it is written תמים תהיה עם ה' אלהיך. Sometimes we can only attain the *emes* of Hashem's words through *emunah* and faith. As the Kotzker Rebbe once remarked to his Chassidim who visited another Rebbe on Succos who saw the *Uhzpizin* come and visit in the *Succah* "I don't see them enter my *succah* but I believe in the Zohar which states that they come in. My *emunah* in the Zohar is far greater reaching than the Rebbe who actually sees them come in.

In the letters of *Korach's* name we can see his inner struggle with the above. The first and last letters of his name spell קח which requires *emunah*. The other 1/3 letter of his name is the letter ר which symbolizes ראש the intellect. Korach was known for his great intellect and being a פקח yet one must also know that not everything that is the absolute truth is logical and within human reasoning. When the time comes one must be ready to switch to *emunah,* to the חק mode, and block out one's faculty of reasoning in order not to make a wrong decision .

The *Akaidas Yitzchak* is an example to be applied to this idea. Hashem promises Avraham that he will give birth to a son who will be the future of *Klal Yisrael*. Yet subsequently He tells Avraham to go *Har Hamoriya* and slaughter him as a *Korban Olah*. Now Avraham finds himself in a dilemma in what seems to be a contradiction in Hashem's communications with him. There was no logic or reasoning to fathom in order to find the solution to his present indecision. Rather it was Avraham's belief in Hashem that moved him to fulfill the word of Hashem to bring Yitzchak up as a *korban*. Somehow through his *emunah* he understand that the word of Hashem before this command and after it, are both *emes* even though he could not logically explain how. Hashem uses the term **קח** את בנך יחידך take, which are also the letters of חק. It is also the acronym of **קל חו**מר a solid logic, the first of the Thirteen Principles by which *dinim* can be derived. In other words one can face the challenge through the lens of *emunah* חק or through the lens of logic and reasoning קל חומר. This test of the Akaidah can only be successfully completed if the command to sacrifice your son is treated as if one fulfills a חק. In Yitzchak's name we find יצ which is *gematriah* 100 the age of Avraham when Yitzchak was born to him. His name also contains the letters of חק which symbolizes *emunah*. Avraham at the Akaidah had to possess the *emunah* that even though at a hundred years old he was blessed with a son who is to be the future of *Am Yisrael* he now had to have *emunah* even when Hashem told him to slaughter him as a *korban*.

Out of the *Akaidah* came the *middah* of *emes* who was Yaakov תתן אמת ליעקב. As the Ari writes that Yitzchak possessed up until now a female *neshamah* which could not allow him to father a child. By Avraham going through all the actions to slaughter his son, Yitzchak's *neshama* left him and was replaced with a new male *neshamah* which allowed Yitzchak now to father a child called Yaakov. Had Avraham used logic and pure reasoning then he would have refused to proceed to place Yitzchak on the alter and there would not have been an exchange of *neshamos* from female to male. It was Avraham's *emunah* of חק that made the ability of Yaakov the *middah* of *emes* to be born

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

רם התורה

in this world, and fulfill the promise that Yitzchak will be the future of *Am Yisrael*. Here we see once again that the *emes* ((Yaakov) came about through the *middah* of *emunah*. Note that the first three letters of יצח also add up to חק as the last two letters חק. The *Akaidas Yitzchak* was a testimony that it is the *emunah* of חק even when confronted with a contradictory paradox, that can bring one to an achievement and *beracha* of *shelaimus* which he wouldn't have attained without it

Here by Korach the passuk also says ויקח and the Targum says ואיתפלג he came to make *machlokes*. *Chazal* ask how did this rebellion begin? They answer that Korach saw the *Parah Adumah*. *Parah Adumah* is a paradox for it purifies the tamei and defiles the *tahor* the sprinkler. Korach found it difficult to process such a mitzvah which was a paradox. He was so logical but his *emunah* was compromised. The word ויקח alludes to וי חק woe to the חק the *mitzvos* of *emunah* even in the face of contradiction. Korach was lacking the proprer degree of emunah and that is why he was driven to his downfall.

Moshe Rabbeinu lost his merit to enter to *Eretz Yisrael* because of a similar shortcoming. Hashem told Moshe to speak to the rock and instead he hit it. One explanation to help us understand this difficult *parsha*, is given by the Alter from Novaradak in his *sefer* Madraigas Haadam. Hashem told Moshe to hit the rock and water will flow out. *Bnei Yisrael* claimed that it would not be a supernatural event since Moshe knows the laws of the rocks that from certain rocks at specific times water flows forth. Moshe had a dilemma. If he would listen to Hashem then when water comes forth the chosen rock by Hashem it would not produce a *Kiddush Hashem*. However, if he transgresses what Hashem said and lets Yisrael choose the rock, then it will bring about a *Kiddush Hashem*. He chose to make the *Kiddush Hashem* and that is why Moshe had to hit the rock to bring out its waters since it was not the one designated by Hashem to which he was supposed to speak. So what was wrong with what Moshe did? He should have had *emunah* in Hashem and listen to His words and not worry about the *Kiddush* Hashem which would have occurred anyway since water came forth from every rock in the desert at that time יען לא האמנתם בי להקדשני.
Both Moshe and Avraham were at crossroads faced with a paradox. If I kill Yitzchak how can Yisrael come from him? Moshe said if I listen to Hashem and not Bnei Yisrael there will be lacking a *Kiddush* Hashem. In both tests Hashem's word was fulfilled and there was a *Kiddush* Hashem nevertheless. When faced with what seems a paradox, be orthodox and bring out the **Para** dox which will bring you to emunah dox.

Just as there is a paradox in the form of a mitzvah to which one must infuse himself with renewed *emunah* in order to pass the test, so too there can exist a paradox in a person which he must infuse with *emes* in order to bring himself to a *tikkun*. Overheard in *shul* was a conversation between a father and son. The father was talking to a friend in the middle of *davening* and so was the son. The father got upset and reprimanded his son that *shul* is a place for *davening* and not for talking. The son with a chutzpah, questioned his father then why are you talking? The father did not flinch and responded with the classic answer of irresponsibility just do as I say and not as I do. One of the many unfortunate messages sent to this child is it's all right to be a hypocrite and live with an immoral paradox.
Yosef when he reveals himself to his brothers demonstrates to them how they too claim conflicting positions in their thought processes. On one hand they asked for mercy since their father cannot bear to lose a son which will cause him death. Yet on the other hand Yosef addresses them with their paradox אני יוסף העוד אבי חי when it came to killing and selling me did you worry whether your father will live without his son? No you did not. The brothers were speechless for they knew very well that it was Check Mate Time for they found themselves trapped in their own hypocrisy with no way out.

When we discover our personal hypocrisies, one must be courageous enough to ask himself who am I really? CPR which backwards reads Resolving Personal Conflict means that one must choose one or the other because otherwise you are living an outright lie. *Aliyahu Hanavi* told the *Yidden* assembled on *Har Karmel* together with the false prophets, למה אתם פוסעים על שתי הסעיפים you cannot have it both ways. Either you are to Hashem or to the Baal the *avodah zarah*. Don't be like the father in *shul* who was a failure by missing the opportunity to teach his son the valuable lesson by saying You are right son, I also should not talk in *shul* and I am going to work on it from today onwards. With this response you are sending your son the mission of life – have courage to admit your mistake, accept the responsibility of change, and bring *tikkun* and Hashem's light to yourself, to your surroundings and to the world.

GUT SHABBOS

RAV BRAZIL

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

RAMAPOST
ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

MENTION THIS AD FOR
10% OFF
YOUR FIRST ORDER*
*RESTRICTIONS APPLY

WE ARE YOUR

ONE-STOP-SHOP

TO MARKETING SUCCESS

WE ARE A ONE-STOP ADDRESS FOR ALL YOUR MARKETING, GRAPHIC DESIGN, PRINTING & MAILING NEEDS.

We take care of all details from start to finish - under one roof.

MARKETING - DESIGN - PRINT - MAIL

845.369.9600 | info@ramapost.com | www.Ramapost.com | 382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

עלי הדף

בענין חזרת שדות לבעלים ביובל

ערכין כ"ו א' והתניא בשנת היובל ישוב השדה לאשר קנהו מאתו יכול יחזור לגזבר שלקחו ממנו ת"ל לאשר לו אחוזת הארץ. כ' הר"מ פי"א משמו"י הט"ו מכר שדהו לראשון וראשון לשני ושני לשלישי אפילו מאה זה אחר זה בשנת היובל תחזור לאדון הראשון שנא' בשנת היובל ישוב השדה לאשר קנהו מאתו לאשר לו אחוזת הארץ. וראיתי באבי עזרי שהק' ל"ל קרא להכי פשיטא דאפי' אם הג' צריך להחזיר לב' מיד יצטרך הב' להחזיר להא' והא' למוכר ולפי פשוטו י"ל דנ"מ שאם הג' החזיר למוכר לולי קרא הו"א שלא קיים המצוה שהוא צריך להחזיר להב' והב' לא' והא' למוכר קמ"ל קרא שקיים המצוה, אבל לכא' א"א לומר כן שהרי א"צ להחזיר ממש ואפי' עומד וצווח שאינו רוצה להחזיר חוזרת מעצמה דאפקעתא דמלכא הוא וא"כ חוזרת מעצמה מיד לא' גם בלי קרא כיון שזה מחזיר לזה וזל"ז וי"ל דנ"מ אם הב' הי' גוי שאין חייב להחזיר ביובל דאם הג' צריך להחזיר לב' הרי הגוי אין חייב להחזיר הלאה ואולי גם הג' א"צ להחזיר לגוי אבל אם החיוב על הג' להחזיר למוכר חייב להחזיר לו, אך י"ל כיון שהב' גוי נימא מה מכר כל זכות שיש לו וכיון דקאתי מכח גוי הרי הוא כגוי וא"צ להחזיר כלל אבל י"ל דכיון שהתורה הקפידה והארץ לא תמכר לצמיתות נהי שהגוי אינו מצוה במצות וא"א לכופו מיהו הישראל כיון שהוא בר חיוב וגם המוכר הראשון הי' ישראל חייב להחזיר שעל הקרקע המצוה שתוחזר ולא על הבעלים רק שהגוי אין מצווה ע"ז אבל כשיגיע ליד ישראל צריך להחזיר לבעלים הראשונים ואפשר דג"ז בכלל הלימוד מהפסוק וצ"ע. (דרך אמונה פי"א מהל' שמו"י הט"ו בה"ל ד"ה שנא' ועי"ש עוד)

פרסום ראשון

לקראת ימי ההתרמה למען ישיבות 'תפארת ציון' ו'קרית מלך', תמונה נדירה של רבינו יוצא מבנין הישיבה ברחוב ירושלים בבני ברק, בשנת תש"ס: כפי הנראה הגיע לשמש סנדק בברית שהתקיימה בהיכל הישיבה, לא ידוע לנו פרטים נוספים נשמח אם אחד מבוגרי הישיבה שהיו במקום, יכתוב לנו מה שזוכר (יש"כ להרב מ. בוגר הישיבה ששלח את התמונה).

מבית מרן שליט"א נמסר

כי המגבית **"חלקי עמו"**, שתתקיים בשבוע הבא
בימים שני – שלישי, י"ב - י"ג תמוז,
היא על דעתו ובהוראתו,

כי חובות הישיבה גדולים מאוד וכי מצוה גדולה לסייע לזה.
ניתן לתרום על ידי מערכת דברי שי"ח
במס' 053-3145900

יפה מראה

וַיַּעַן בִּלְעָם ...אִם יִתֶּן לִי בָלָק מְלֹא בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוּכַל לַעֲבֹר אֶת פִּי ה' (כ"ב י"ח)

מעירים בעלי המוסר: איזה דוגמא של 'שיא הנאות העולם הזה' נתן בלעם? בית שכולו מלא כסף וזהב. לא ארון, לא כספת, גם לא חדר, אלא בית מלא כולו מהארץ ועד לתקרה בכסף וזהב. זהו שיא של חמדת הממון שקיים אצל המתאווה לממון.

בביתו של רבינו שליט"א ניתן לראות בדיוק למה הוא חומד: כל ביתו מלא מהריצפה ועד לקצה הקירות בארונות ספרים. שאלו פעם את הרבנית ע"ה מדוע אין צובעים את הבית מפעם לפעם, וענתה בחיוך, וכי היכן כבר יש לצבוע? והלא כל מקום שהיה קיר התמלא מהר על ידי ארונות הספרים...

==

תודה רבה למאות האנשים שטרחו לפענח את התמונה הנדירה משבוע שעבר, כפי המסתבר החתונה היא של אחד מילדיו של הגה"צ המקובל רבי ישראל אליהו וינטרוב זצוק"ל (נראה עם הגב לקידמת התמונה) ורבינו טרח להשתתף בשמחת החתונה שהתקיימה באולמי קרויהזר בבני ברק, כי היו שכנים.

בתמונה: (בערך משנת תשע"ב)
רבינו הבחין בארון הספרים שעומדים למכירה, כי כמה מהם עומדים בצורה שאינה מכובדת לספרים, ועל אף בקשת הגבאים שליט"א לחסוך את הטירחה, עמד הוא וסידר את הכל כיאות לכבודה של תורה.

ליצירת קשר: ig0533145900@gmail.com
רבי יהודה הנשיא 52 בני ברק
053-3145900 077-2092005

ניתן לתרום גם במכשירי "קהילות" ו"נדרים פלוס" בבתי הכנסת,
יש ללחוץ על לחצן 'קופות נוספות' ובחיפוש 'דברי שי"ח', או בטלפון:
נדרים פלוס 03-7630585 **שלוחה- 1586**
קהילות 073-2757000 **שלוחה- 4310**

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

גיליון מס' 339 פרשת בלק
תשע"ט שנה שביעית

גליון זה יוצא לזכות ולהצלחת המגבית
החשובה "**חלקי עמו**"
שע"י ישיבות 'תפארת ציון' ו'קרית מלך'
בראשות מרן שר התורה שליט"א

דברי שי"ח

ממרן רשכבה"ג שר התורה **הגר"ח קניבסקי** שליט"א

פנינים על הפרשה

עניני וותיקין

"הן עם כלביא יקום" וגו' - כשהן עומדים משנתם שחרית, הן מתגברין כלביא וכארי לחטוף את המצות,לבוש טלית לקרוא את שמע ולהניח תפילין (רש"י).

בקשוני לדבר בשבת בבקר במנין הנץ בבית הכנסת לדרמן אודות לב לאחים, ורבנו אמר לי: **הציבור שבא לנץ ממהר [כי מדוע בא לנץ, מלבד המצווה גם משום שממהר] ולכן תדבר 5-10 דקות בלבד.** אחרי שדיברתי בקצרה הודה לי רבנו על הקיצור וסיפר, **שהיה בברלין הרב ר' הירש שמודפס מהערותיו בסוף הש"ס, ושם היה מנין וותיקין, ובאו להזמינו פעם למסיבה של מנין זה, אמר להם, פעם אחת היתה מלחמה בין ב' מלכים, וכנהוג במלחמה עושים פסק זמן לאכילה, ואח"כ יש אות מסוים [צפצוף] וכולם חוזרים. פעם אחת נשמע האות וחייל היה באמצע המרק החם, ונאלץ להפסיק והיה חבל לו על המרק, אז קשר את הצלחת על הסוס, הסוס רץ והמרק החם נשפך עליו ולכן השתגע הסוס ורץ רץ עד לעבר הצד האויב שכנגד, והגיע בריצתו עד המלך, והחייל שהיה על הסוס הוריד את הראש למלך, וניצחו. שאל הקיסר את החייל המנצח כיצד עשית זאת, וסיפר לו את הענין, אמר לו המלך אם אתה היית עושה זאת אכן היה מגיע לך שכר, אבל אם המרק עשה זאת לא מגיע לך כלום... גם אתם, אם באים לנץ לסיבת המצווה מגיע שכר, אבל אם מגיעים לנץ כדי שתאכלו מוקדם את סעודת הבוקר וכדומה, לא מגיע לכם כלום.**

מרן הגראי"ל שאל אמש (מפי רבי ג. הוניסברג שליט"א,) אודות דברי חז"ל בברכות ט' שהמתפלל עם נץ החמה אינו ניזוק כל היום. האם הכוונה עד שקיעת החמה או עד שעולה על יצועו בלילה, וסיפר מרן כי היה לנחם את בניו של הגר"י פישר זצ"ל שסיפרו שאביהם אמר כי הוא עוקב אחר כל אלו שהתפללו וותיקין, שמתו קודם התפילה, כי לא ניזוקו כל היום, וגם הסתלקותו של הרב פישר הייתה כך. **דיברנו על זה פעם, ובפשטות זה עד שקיעת החמה. אבל גם אם ימות ביום, אין זו ראיה[שניזוק] דיש שמיתה טוב לו. דמיתה בגדר עונש היא הנחשבת שהוא ניזוק, אבל יש מיתה שזה טוב לו.** ועי' בטעמא דקרא פ' חיי שרה ד"ה ויבא אברהם, ופ' וישב ד"ה וישלחהו, ופ' וילך ד"ה בן מאה.

(כל משאלותיך)

עלי שי"ח

"ספר שמח על מגילת איכה"

בימים אחרונים התרחש אירוע משמח מאוד בביתו של רבינו שליט"א. היה זה עם כניסתו של אחד ממקורביו, הרה"ג רבי הלל קופרמן שליט"א מירושלים, ובידו ספרו 'הללי נפשי' החדש שהופיע על מגילת איכה. רבינו שליט"א שמח עם הופעת הספר ואף ביקש להניח אותו במקום בולט, כדי שיוכל לעיין בו בהמשך.

מעניין לציין את הסיפור מאחורי הוצאת הספר, שחולק בהתונה של בן המחבר, שהתקיימה בימים האחרונים בשעטו"מ: בעבר, זכה רבי הלל להדפיס ביאור מקיף על ארבעת המגילות האחרות, והוציא כל אחת מהם לקראת שמחה שערך בביתו, כשגמר אותם, הורה לו רבינו שליט"א 'עכשיו תכתוב על מגילת איכה'. שאל אותו רבי הלל, וכי זה יהיה מתאים לחלק בשמחה ספר על מגילת איכה? מגילה שכל כולה יגון וצער על אנקת בני ישראל וצער השכינה. ענה לו רבינו שליט"א: אז תעשה את המגילה א'לייעבדיגער' (שמח...)

*

שנתיים וחצי חלפו מאז, ואכן, הצליח רבי הלל ביד אמן להדפיס ספר של מאות עמודים, מקיף ביותר על כל מגילת איכה כולל הרגום וביאורו, כשהמעלה הגדולה שבכל נושא הוא מרחיב ומוסיף, כל הרואה אומר ברקאי, תורת ה' משמחי לב כפשוטו... ועל כולנה. מביא קרוב לשלוש מאות תשובות נפלאות שהשיב לו רבינו שליט"א בעניני המגילה ומדרשי איכה והמסתעף. ולקראת עת דודים בנישואי בנו הוא הדפיס את הספר לזכות הרבים.

*

לא נוכל להביא במסגרת זו טעימות מן הספר כדרכנו, רק נציין זעיר פה ושם: בדברי המדרש (איכ"ר פתיחתא, ט"ו) מובא כי שומרי העיר לא נקראים נטורי קרתא אלא חרובי קרתא, ביאר לו רבינו, אלו הלומדים, הם נטורי קרתא, אבל אלו שאינם לומדים אף שעוסקים בשמירה. מי שלא לומד מחריב את העיר!!

בדברי המדרש המופלאים (ילקוט שמעוני רמז תתרל"ו) דוב אורב הוא לי - זה הקב"ה, ומצא רבינו בבקיאות נפלאה, טעם שהקב"ה נמשל לדוב, כי טבעו של דוב שאין לו בושת וכן הקב"ה שהעולם כולו שלו לא שייך בו בושת. ראה שם עוד.

נברך את המחבר שליט"א שיזכה הלאה להדפיס עוד ספרים, ללמוד וללמד לשמור ולעשות בבריות גופא ונהורא מעליא.

ברכת שבת שלום
יצחק שולצינגר

הערות הקוראים

בפרשת חוקת תשע"ט כתבתם על מה שרבינו מקבל 'סנדק מלא' דהיינו שיושב סנדק מעומד ומיושב וגם אומר הברכות, והעירו מה מקור הדברים וציינתם לספר ברית אברהם הכהן עמ' רצד.

ברצוני להוסיף שבשו"ת תשובות והנהגות ח"ה (ס"ס רצב) כתב: מצאתי דבר פלא ב"מעשה איש" (חלק ו עמ' רכ) בשם הגר"ח קניבסקי שליט"א, שמעשה ביהודי אב למשפחה ברוכת ילדים שאחד מילדיו התחמץ על אף שסנדקו היה החזו"א זצ"ל, וכנראה שהתרעם איך זה יתכן, ונגש לחזו"א, והחזו"א שאלו מי היה המוהל, מי נתכבד בברכות, מי בעמידה לברכות, ומי קיבל קווטער, וכשנתברר שכולם יראים ושלמים, הוסיף החזו"א ושאלו מי בירך ברכת המזון בסעודה, והשיב, את זה כיבדנו אדם "מודרני", וענה לו החזו"א זצ"ל, אם כן אני לא אשם, ונפרד ממנו. (ע"כ). נראה מדבריו, דאפילו אם הסנדק צדיק, מ"מ אם אחרים שיש להם קשר לברית המילה, אינם כשרים כראוי, זה עלול להפריע בשורש קדושת התינוק. עכ"ד

הרי שכל כיבוד בשעת הברית מילה יש לו חשיבות יתירה עד שהחזון איש תלה את הירידה ברוחניות של התינוק בכך שאחד מודרני קיבל 'זימון' בסעודה.

ובמקומו הארכתי

שמואל כהן, ירושלים

להצטרפות לרשימת מקבלי הגליון במייל ניתן לשלוח בקשה לכתובת: divreysiach+subscribe@googlegroups.com
ניתן לתרום ולהקדיש ע"ג הגליון לע"נ, לרפואה ולהצלחה וכד', **נשמח לקבל** עובדות, הנהגות, ושו"ת מרבינו.

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

רם התורה

הייתי הולך בדרך הטבע, הנינים שלי עוד היו צריכים להחזיר את החובות, אולי גם בני נינים. וכמובן כשהלכנו בדרך של האמונה, תוך זמן קצר נעלם הכל! אם הייתי כותב רק את הניסים של החובות האלו, אז לא התחלתי לכתוב אז, היינו מחברים ספר 'בגן הניסים', ממש, אנשים לא היו מאמינים.

אז תעלה לעולם האמונה! שמה זה בורא עולם! אין שם כללים! אין חוקיות! אין מקריות! אין שום דבר! זה בורא עולם יחליט! ומה שהוא יחליט ככה יהיה! ואם הוא לא החליט אז תחפש: "בורא עולם, הרי אתה אוהב אותי, מה אתה רוצה שאני יבין, מה אתה רוצה שאני אקבל..", תדבר עם בורא עולם! וקודם כל תודה! תודה על הכל! על הכל תודה!

לכן כשאני אומר לפעמים למישהו שיגיד תודה על משהו, והוא אומר 'איך אני אגיד תודה?! איך אני אגיד?! כואב לי!', הוא בוכה. אם אתה לא יכול להגיד תודה אז אין לך אמונה!

אם אתה מאמין שבורא עולם אוהב אותך, והוא עושה רק לטובתך הכל! אז הוא לא נתן לך ילדים, מה אתה צריך להגיד? תודה שאין לי ילדים!

כמה זוגות עכשיו ניגשו אליי, אמרתי להם 'עשר דקות ביום, תגידו אתה והיא, עשר דקות תודה שאין לכם ילדים', ואתם תראו שאתם תפקדו! ולא בגלל שאני מברך אתכם, הברכה שלי לא תזיק, אבל העיקר זה האמונה! התודה שהם אומרים. כי אם הם לא יגידו את התודה, גם אני לא יכול לפעול להם ישועה, לא שאני איזו מציאות, אבל גם אפילו הצדיק הכי גדול, למה? כי יש פה, ה' יתברך רוצה שתגיעו לאמונה, אמונה גימטריא בנים. ואם הם לא קיבלו אמונה, אפילו אם תהיה להם ישועה, איזו ישועה זו?! אבל כשהם מתחזקים בעצמם, ומקבלים אמונה, ופועלים ישועה, אז הם מקבלים חיזוק באמונה שלהם, שהם מבינים שהנה, התחזקתי באמונה, עליתי לעולם האמונה, והנה!

כי על פי שכל, לא יכול להיות שיהיו להם ילדים, על פי הטבע לא יהיו להם ילדים. אבל כשבורא עולם מחליט – יהיו לך ילדים! אם ה' רוצה מהקיר הוא יוציא ילד! ה' כל יכול! ובאמת ה' בדרך כלל לא משנה את הטבע. אבל בתוך הטבע, בורא עולם יפעל לך ישועה! יהיה פה שינוי הטבע, בהסתרה.

וכל הזמן אדם צריך לבדוק את עצמו 'אני נמצא בעולם האמונה או בעולם השכל?', כל הזמן. אדם בעולם האמונה חי עם הקב"ה, ישתבח שמו לעד, כל הזמן אומר תודה, על הכסא, על השולחן, על כל דבר, כל דבר ודבר להגיד תודה, בפשטות! לחיות בעולם האמונה! שהכל של בורא עולם, ואתה משתמש, תגיד תודה! אתה לא אומר תודה, אז אין לך דרך ארץ! מתי רואים ילד מחונך? כשהוא אומר תודה! ואתה ילד קצת יותר גדול, אולי תגיד תודה! על כל דבר שאתה משתמש, אתה נכנס לשירותים? תודה על השירותים, תודה על המים שזורם, תודה על החשמל, על כל דבר! וכל שכן שצריכים להגיד תודה על המצוות שהוא מזכה אותנו, על התורה שהוא מלמד אותנו.

וה' יתברך אוהב אותך, ורוצה להטיב לך לנצח נצחים, לתת לך מתנות שלא נגמרות, בשביל זה הוא ברא אותך! הוא ברא אותך כי הוא אוהב אותך והוא רוצה להטיב לך! זה האי בי של הקשר עם בורא עולם. ועכשיו שאתה יודע את זה, תדע שהכל זה חסד, זה לא בגלל שהוא חייב לך משהו, או שמגיע לך משהו, הכל חסד! בורא עולם אפילו לאברהם אבינו לא חייב לתת לו כוס מים, אפילו למשה רבנו, מה אתם אומרים? הכל חסד! כי מאי עד ת', הכל חסד! הכל חסד!! בא נסביר לכם, המילה חסד, והמילה אין עוד מלבדו, זה שווה! אין עוד מלבדו זה שווה חסד. אם אתה אומר שבורא עולם חייב למישהו פירושו שיש עוד מציאות חוץ מבורא עולם! אבל אין עוד מלבדו! אין שום מציאות בעולם של אף אחד בעולם! לכן הכל חייב להיות חסד. בורא עולם, גם מה שהצדיקים זכו להיות כאלו צדיקים זה גם חסד! וכי הם זכו משהו מהכח שלהם? הכל זה חסד של בורא עולם! גם האמונה זה חסד! גם השכל! גם החכמה בינה ודעת זה חסד מה', וכל כח שיש לבנאדם זה חסד מה', שום דבר לא מהבנאדם.

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

במכונית, נמצא כמה דולרים׳, כל בנאדם תמיד, גם אצלי, כל אחד, שם פה ושם, חיפש, מצא 23 דולר. ישתבח שמו, אפשר למלא ב23 דולר, בא למתדלק, והמתדלק ראה אותו קודם, שאל אותו: ״מה הסיפור שלך״, ואותו יהודי סיפר לו, והמתדלק התפלא, אמר לו ׳אני רואה שאתה מחייך! אתה לא כועס?!׳, אמר לו היהודי, ׳אנחנו יש לנו דבר שקוראים לו אמונה׳, ׳מה זה אמונה?׳, ׳שכל דבר שקורה אנחנו מאמינים שהוא מבורא עולם, והכל לטובה׳, בקיצור דיבר איתו, המתדלק התלהב, אמר ליהודי: ״תשמע, אם אתה מדבר על אמונה, אני מתדלק לך רק ב20 דולר, ב3 דולר תקנה לך ׳יחישגד׳!״, גירד והרוויח $50,000!

אה, עכשיו, זה כמו שהיה עם רבי עקיבא, עכשיו בטח הוא אמר תודה רבה! קודם אמר תודה רבה, גם באמונה כי הספרים עזרו לו, אבל איזה תודה רבה הוא אמר עכשיו ׳רק תן לי לנשק אותך שהפקדת את הצ׳ק! איך אני אגיע אליך, שאני אתן לך נשיקות ותודות והודיות! אני אסיר תודה לך!׳. אה, עכשיו? ודאי הוא אומר תודה!

זה הסיפור, וזה סיפור אמיתי, לא סיפור שהמצאתי אותו.

ומה אנחנו למדים מהסיפור – שאדם צריך לדעת, שיש עולם הזה, ויש את הקב״ה. העולם הזה זה עולם השכל, שכל! על פי השכל אתה צודק! שזה רע! אין לך זיווג? מה זה טוב? זה רע! מתעכב לך הזיווג, זה רע! הפקידו את הצ׳ק? על פי השכל זה רע! זה רע מאוד! אין לך ילדים, על פי השכל זה רע! יש לך חובות? על פי השכל זה רע! וכו׳, אתה חולה? על פי השכל זה רע, וכו׳ וכו׳. מי שיגיד שזה טוב, על פי השכל אין לו שכל, מה, זה טוב?! זה רע! על פי השכל זה רע! לפי השכל של העולם הזה זה רע!!

אבל תעלה לעולם האמונה! העולם הזה זה עולם השכל, לפי עולם השכל אתה צודק, אם אתה אומר שמה קורה איתך זה טוב אתה פשוט טיפש! מה זה טוב? זה רע! זה רע גמור! אבל כשאתה עולה לעולם האמונה? אה! בעולם האמונה אתה חי עם הקב״ה.

חי עם הקב״ה! מי עשה את זה? הקב״ה! הוא רוצה שאני אתקע פה, ועל זו הדרך, בכל עניין, בכל דבר ודבר, חובות, הלוואות, כל דבר ודבר, הקב״ה עשה את זה!

ומה ההבדל בין עולם השכל לעולם האמונה? דבר ראשון בורא עולם רואה מה שאתה לא רואה! אפילו נקח את הסיפור שלנו, ואפילו הוא לא ירוויח 50 אלף דולר, אז בורא עולם, יכול להיות שהוא ראה שאמורה להיות תאונה, והוא אמר ׳אני יעכב אותו׳, הוא תכנן לו כבר את התוכנית. בורא עולם ראה אם הוא יתעכב פה היום אז בזכות זה הוא יפגוש מישהו ויעשה איתו עסקה, לאו דווקא, אפילו בדרך הטבע, לא רק החישגד שזה משהו של מזל, בורא עולם רואה מה שאתה לא רואה! בורא עולם יודע מה שאתה לא יודע! לכן הכל טוב! קודם כל כי אתה מאמין שבורא עולם אוהב אותך.

מי שאומר שבורא עולם לא אוהב אותו הוא לא מאמין בבורא עולם!

בורא עולם שברא אותך אוהב אותך אהבה אין סופית! אהבת עולם! אהבה בלי אינטרסים! אהבה בלי גבול! אהבה שלמה! זה בורא עולם!

והוא עושה הכל לטובתך! זה בורא עולם!

וכשאתה מאמין בזה, בהתחלה אתה מאמין, בלי להבין! אח״כ אתה מבקש מבורא עולם: ״בורא עולם, אני מאמין שזה לטובתי ואני אומר לך תודה על הכל, רק אני רוצה להבין מה אתה רוצה ממני, **מה אני צריך לעשות פה תשובה, מה אני צריך פה ללמוד, מה אני צריך פה לתקן...**״, מחפש מה ה׳ רוצה ממנו. בורא עולם יש לו איזה מסר בשבילך! יש לו איזו שהיא ציפיה ממך, איזה דבר שהוא רוצה ממך, לכן אתה מאמין – בורא עולם יודע מה שאתה לא יודע! בורא עולם רואה מה שאתה לא רואה! מצוין! אם ככה גזרה חכמתך שאני צריך לעבור את הנסיון הזה – מצוין! תודה!

עוד לפני שמחפשים, קודם כל עולים לעולם האמונה!

עוד דבר שצריכים לדעת, שכשעולים לעולם האמונה, אז שמה אין חוקיות, ואין מקריות, ואין טבע, אין!

לכן לפעמים, הרבה פעמים רופאים אומרים, הבנאדם הזה נשאר לו כך וכך ימים, והבנאדם מתחזק, מתחיל להגיד תודה, נעלם הכל! הרופאים מתים והוא עוד נשאר חי! ישתבח שמו לעד! למה? כי הוא עלה לעולם האמונה, שמה אין חוקיות, אין כללים, אין שמה כללים! אין טבע! יש בורא עולם!

כמה פעמים ראיתי בעיניים שלי! איך דברים שקרו מעל השכל! מעל הטבע! אפילו הקמפיין האחרון שעשינו, בבוקר שאלו אותי, ישבו איתי, אמרו ׳תשמע, לפי מה שרואים, בא נהיה מציאותיים, וזהו! נו, ארבע מליון, אתה יודע מה? 6 מליון, וזהו... למה לפנטז...׳, אמרתי להם ׳לפחות 10 מליון! זה מינימום שיהיה!׳, ומודה לקב״ה שלא הייתה לי אפילו מחשבה או דאגה של שניה אחת! בחסדי ה׳ יתברך. הייתי בטוח בבורא עולם, וכל אחד, מי ששותף איתי מספר לי, כל אחד ניגש אליי, שהייתה להם כזו סעתא דשמייא בטלפונים, בהתרמות. משמיים החליטו ככה, ישתבח שמו. ואני אומר לכל מי ששותף איתי בקמפיין הזה, שהוא עשה הרבה טוב, ואשרי כל מי ששותף איתנו. איזה עסק הוא עשה, ישתבח שמו לעד. [ברוך ה׳ אספו הרבה יותר מ10 מליון].

וצריכים ממש לדעת שכשאתה עולה לעולם האמונה אתה יכול להיות בריא בדקה אחת, ביום אחד, ולפי השכל, אני בעצמי הייתי בעל חוב, שאם

רם התורה
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

דקדושה, ויש אמונה **ישרה** דקדושה. ואדם צריך שהרב שלו יביא אותו לאמונה.

ומה אמרנו? שאמונה זה קשר עם בורא עולם.

והכלל הראשון שלי, הראשון שבראשונים באמונה – אתה מאמין? **אתה מדבר עם בורא עולם**! ובלי שום ספר! ואם אתה לא מדבר עם בורא עולם בלי שום ספר חסרה לך אמונה, והאמת לאמיתה שבכלל אין לך אמונה. רק בשביל לא לפגוע אני אומר לך שחסרה לך אמונה, אבל האמת שאין לך שום אמונה.

יתכן שאתה מאמין בבורא עולם ואתה לא מדבר איתו?! ראית ילד שלוקח ספר בשביל לדבר עם אבא שלו: "אבא, תן לי לאכול". ראית כזה ילד? לא, נכון?

כי שהקב"ה נתן לנו את התורה וציווה אותנו להתפלל הוא לא נתן לנו שום סידור, שום ספר תהילים! שום ספר ליקוטי תפילות! לא ספר 'לשון חכמים'. מה התפילה שהוא ציווה אותנו להתפלל? לדבר איתו! ככה הרמב"ם, ראש הפוסקים, כותב!

אתה לא מדבר עם בורא עולם? אתה לא מאמין בבורא עולם! לא נעים לשמוע, אבל מה לעשות, זו המציאות!

אתה רוצה להתחיל לדבר עם בורא עולם? כל היום מדברים עם בורא עולם, על כל דבר מדברים עם בורא עולם! פה מודים, ופה מבקשים, כל היום מדברים עם בורא עולם, מה ז"א? זה החיים של הבנאדם! יכול אדם לחיות שניה אחת בלי בורא עולם.

הגן עדן בעולם הזה זה האמונה! כי הגן עדן זה להיות מחובר עם הבורא! חוץ מבורא עולם יש עוד איזה גם עדן בעולם הזה? יש עוד גן עדן? אין שום גן עדן! גן עדן זה רק בורא עולם!

לכן אין ייסורים יותר קשים מאשר חוסר אמונה! מסכנים אנשים! סובלים ייסורי נפש קשים מאוד! פחדים! חרדות! עצבויות! קנאה! שנאה! תחרות! ממש כל מיני דמיונות, כל מיני צער, הכל בא ממה? מחוסר אמונה!

גהינום בעולם הזה! מה חסר להם? אמונה! אתה רוצה גן עדן בעולם הזה? תלמד אמונה! תתפלל על אמונה! תתקרב למישהו שיקרב אותך לאמונה!

לכן היום, נשתדל ללמד אותכם כמה יסודות באמונה. ובכלל לפתוח לכם איזה שהוא אופק הסתכלות חדש על כל העניין של האמונה.

אספר לכם מעשה שהיה. כמו כל המעשים שאני שומע אותם, ממש ממקור ראשון, בחסדי ה' יתברך, ב"ה.

יהודי מארצות הברית, שהיה בעל עסקים, וה' מעלה ומוריד את האדם, מעשיר לעני וכו', ה' יתברך יש לו נדנדות, לונה פארק יש לבורא עולם, כל מיני סוגי מתקנים, עליות וירידות, לונה פארק, אוהו, ענק מאוד.

אותו יהודי, ה' יתברך הוריד אותו לעניות. ומהשמיים גילגלו שבזמן שהוא היה בירידה הוא קיבל את הספרים שלי, וזה חיזק אותו לקבל את הכל באהבה, להגיד תודה. והוא גם עשה התשתדלות, לנסות להחלץ מהמצב, להתחיל מחדש להניע את הגלגלים, אז הוא לקח גמ"ח, בלי ריבית, 50,000$. ובעל הגמ"ח אומר 5000$ אתה צריך להחזיר לי כל חודש, וחייב אותו שיביא לו צ'קים. אותו יהודי הסכים, אבל ביקש מבעל הגמ"ח שיעשה לו טובה 'אל תפקיד את הצ'קים, אני יביא לך את הכסף מזומן', ובעל הגמ"ח הסכים. טוב, חודש ראשון הביא לו את הכסף, חודש שני... בחודש השלישי, הוא נוסע ב2 לפנות בוקר, חוזר לכיוון הבית שלו, היהודי שאנחנו מדברים עליו. והמד דלק מראה לו שהאוטו רוצה לשתות, הוא צמא 😊, האוטו צמא! מה לעשות? צריך להשקות אותו!

אז הוא הבין שאם הוא לא יכנס לתחנה הראשונה הוא יעמוד באמצע הכביש, שמה הכבישים מפחידים. אז טוב, הוא נכנס לתחנת דלק הראשונה, שאל אותו המתדלק: "איך אתה משלם?", אמר לו 'יש לי אשראי', אמר לו "תן לי", ראה שזה לא עובד. בדק, ובירר, מסתבר שבעל הגמ"ח החודש הזה כן הפקיד את הצ'ק. טוב, הוא חנה בצד של התחנה, בהתחלה התחיל לכעוס 'איך הוא עשה לי דבר כזה?! אני אמרתי לו שלא יפקיד! עכשיו 2 לפנות בוקר, אני כבר קרוע לגמרי! צריך לחזור הבייתה!', ואז הוא נזכר, 'אבל למדת לא מזמן את הספרים של שלום ארוש, ובמצב הכי גרוע אמרת תודה וזה, אז מה קרה עכשיו? תחזור לאמונה!'. התחיל לחזור לאמונה, אמר 'רבונו של עולם, סליחה! נפלתי קצת מהאמונה, סליחה! הכל זה אתה! אין עוד מלבדך! אתה נתת בליבו שיפקיד את הצ'ק, אין מציאות של בני אדם, תודה רבה לך שהוא הפקיד את הצ'ק, תודה שעכשיו אני צריך להיות פה במקום הזה, אתה יודע מה שאתה עושה, תודה לך על כל החיים היפים, תודה רבה לך שאני בריא...', התחיל להגיד תודות, '...תודה בכלל שיש לי מכונית...', התחיל להגיד תודות, שמח!

כשבנאדם בא לבית, כולו מלא ריחות רעים, כולו ממש מלא שחור, נכנס למקלחת, יוצא נקי! מבריק! ובלי ריחות. ככה זו האמונה! לפני שהוא התחיל עם האמונה, זה כמו אדם מלוכלך, ומי יודע לאן הוא היה יכול להגיע, כל מיני עצבויות, כעסים, קללות, לא יודע לאן הוא יכל להגיע. ב"ה, אמנם הוא נעצר בתחילת הדרך, אבל הוא הספיק להתלכלך קצת, אבל האמונה שטפה אותו! ניקתה אותו! רחצה אותו! האמונה האירה לו את החיים! הוא שמח! ואז הוא חשב 'אולי אני אחפש

רם התורה
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

אחד הלך עם 2 אבטיחים. טוב, פוגש אותו מישהו, שואל אותו 'איפה רחוב רבי נחמן מברסלב?', אמר לו 'תשמע, תחזיק לי את האבטיח הראשון, תחזיק לי את האבטיח השני', נח קצת ואמר: "מאיפה אני יודע?!". 😊

אחד מתקשר לחברת חשמל, והוא גם מטומטם וגם קמצן, צעק: "אני לא מבין!! איך יצא לי 5000 שקל חשבון חשמל?! אין לי מזגן בבית! אין לי מייבש! אני לא מדליק את האורות בבית?! על מה?! על מה?! בסה"כ אני מדליק נורה קטנה! קטונטנת! שיהיה קצת אור בבית!", שאלו אותו: "איזו נורה אתה מדליק?", אמר להם: "של הדוד שמש". 😊

שאלו איזה קמצן אחד שאלה בחשבון: "יש לך חמש מאות שקל בכיס, אברהם שלח לך הודעה שתלווה לו 100 שקל, ויצחק שלח לך הודעה שתלווה לו 170 שקל, כמה נשאר לך בכיס?", אמר להם: "חמש מאות שקל ו2 הודעות" 😊

צריכים לדעת שהאמונה היא יסוד היסודות של התורה. והאמונה זה שורש השורשים של התורה הקדושה. והאמונה היא עיקר העיקרים של התורה הקדושה. והאמונה היא התכלית של התורה הקדושה, והתכלית של כל העולם הזה.

ואדם צריך לדעת את זה! וזה יהיה מול העיניים שלו!

ומה זה אמונה? זה קשר עם בורא עולם. הקשר של האדם עם בורא עולם זו האמונה.

רק מה, צריך שיהיה קשר טוב עם בורא עולם, קשר אמיתי עם בורא עולם, **קשר נכון עם בורא עולם**.

לכן אדוננו מורנו ורבנו הקדוש, רבי נחמן מברסלב, בצוואה שהשאיר, כי רבנו הקדוש השאיר צוואה לפני שהוא עזב את העולם הזה, ושם הוא כותב שאדם צריך שתהיה לו אמונה **ישרה דקדושה**, ז"א שיש אמונה עקומה.

היום היה אצלי יהודי, מסכן, רפואה שלמה לכל עם ישראל, הוא בא להגיד לי שהוא המשיח, ב"ה. אני לא צוחק על יהודי שסובל, רק אני מספר בשביל שנבין, אני לא צוחק, כואב לי עליו, מסכן יהודי.

אבל מיד באותה נשימה הוא אומר לי שהקב"ה כועס עליו, והקב"ה רודף אותו. כמובן שהתפללתי והתחננתי לפני בורא עולם, שה' ירחם על נשמה שהיא סובלת. והנה אתה רואה, שלכאורה היהודי מאמין בקב"ה נכון? הוא מאמין! אבל אמונה עקומה לגמרי! אמונה עם שאלות על ה', אמונה מרחיקה אותו מבורא עולם!

לכן רבנו הקדוש כותב 2 לשונות – "אמונה **ישרה** דקדושה", והיינו שיש גם אמונה עקומה, ו"אמונה אמיתית דקדושה". וכל זה, כותב רבנו, תלוי בהתקרבות של האדם למנהיג אמיתי. כי אם אדם לא מקורב למנהיג אמיתי, אפילו שהוא מקורב למנהיג, אבל לא אמיתי, אז אין לו.

למשל, אם בא אליי יהודי, ומספר לי שהרב שלו אמר לו ככה, או ככה, ואני רואה שזה לא נכון. אז אני אומר לו 'תשמע, אני לא בא להחליש אותך, אבל הרב שלך קצת חסר לו אמונה, קצת'. אז הוא נפגע 'מה?! הרב שלי חסרה לו אמונה?!'. אבל אני שואל אותו, וגם אותכם, אם אני אגיד לך שהרב שלך אין לו את הענווה של משה רבנו אתה תפגע? תגיד 'מה?! מה פתאום?! הרב שלי יש לו את הענווה של משה רבנו?!'. אז למה כשאני אומר לך שהרב שלו חסרה לו קצת אמונה אתה נפגע? אם הרב שלך לא עבד על להשיג את האמונה בשלמות. והרב שלך בעצמו, הרי כל רב צריך שיהיה לו רב, גם רב צריך שיהיה לו רב. רבי ומורי רבי יהודה זאב ליבוביץ', קודש קודשים, שמה אני אספר לכם, דברים שראינו בעיניים שלנו כמו בסיפורים מזמן הבעל שם טוב. והוא גם היה לו רב, הרב וואזנר היה הרב שלו, ע"ה. הרב אהרון שטרן, רבי יהודה זאב היה הרב שלו, כשאמר לו רבי יהודה זאב שהוא הולך להסתלק, שאל אותו רבי אהרון: "עכשיו מי יהיה הרב שלי?!", אמר לו רבי יהודה זאב: "שלום ארוש יהיה הרב שלך". כי גם רב צריך שיהיה לו רב. למה? כי צריך שיהיה לו רב שיקרב אותו לקב"ה.

לכן אם אני אומר לך, וחשוב מאוד שהנקודה הזו תהיה מובנת. בסדר, לכבד את הרב, בטח שצריכים לכבד את הרב! פשיטא, ודאי שצריכים לכבד את הרב, ודאי וודאי שצריכים לכבד את הרב! מה השאלה? אבל לדעת, שיכול להיות, עובדה שהעצה שלו לא הובילה אותך לדבר הנכון, אז יכול להיות שבדבר הזה חסר לו משהו, אז מה?

אם אתה מחזיק מהרב שלך שהוא כמו משה רבנו, מצוין! אין שום בעיה! אני שמח מאוד בשבילך! אבל אתה צריך לדעת שיש אמונה **אמיתית**

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

סיפורי תודה
אמרתי תודה ונושעתי

יש לך סיפור תודה?
המערכת תשמח לפרסם אותו
al5308000@gmail.com

אֵין אָדָם נוֹגֵעַ בַּמּוּכָן לַחֲבֵרוֹ

הָיָה מִילְיֵארְדֵּר אֶחָד שֶׁלֹּא יָדַע אֲפִלּוּ לִכְתֹּב אֶת שְׁמוֹ, וְהָיָה חוֹתֵם עַל הַצֵּ'קִים בִּטְבִילַת אֶצְבָּעוֹ בִּדְיוֹ. יוֹם אֶחָד הַמַּזְכִּירָה שֶׁלּוֹ הֵעִיזָה וְשָׁאֲלָה אוֹתוֹ, כֵּיצַד זֶה יִתָּכֵן שֶׁמִּילְיֵארְדֵּר כָּמוֹהוּ לֹא יוֹדֵעַ אֲפִלּוּ לִכְתֹּב, וְאֵיךְ הִגִּיעַ לְמָה שֶׁהִגִּיעַ לִהְיוֹת עָשִׁיר כָּזֶה מַצְלִיחַ וְכוּ'? אָמַר לָהּ: 'אַדְּרַבָּה, אִלּוּ הָיִיתִי יוֹדֵעַ לִכְתֹּב, לֹא הָיִיתִי מִילְיֵארְדֵּר הַיּוֹם... וַאֲסַפֵּר לָךְ אֶת הַמַּעֲשֶׂה...'

וּמַעֲשֶׂה שֶׁהָיָה כָּךְ הָיָה: מֵאַחַר שֶׁגָּדֵל בְּבַיִת הָרוּס, הוּא לֹא לָמַד מֵעוֹלָם קְרֹא וּכְתֹב, וּבְקֹשִׁי רַב מָצָא עֲבוֹדָה בְּבֵית חֲרֹשֶׁת כְּפוֹעֵל פָּשׁוּט. וְיוֹם אֶחָד הֶחְלִיטָה הַנְהָלַת בֵּית הַחֲרֹשֶׁת, שֶׁכָּל מִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ 'קְרֹא וּכְתֹב', לֹא יוּכַל לְהַמְשִׁיךְ לַעֲבֹד אֶצְלָם. נָתְנוּ לוֹ פִּצּוּיִים וְהוּא הָלַךְ לְדַרְכּוֹ. ה' עָזַר לוֹ, וְעַל אַף שֶׁנִּשְׁאַר בְּלִי מְקוֹם עֲבוֹדָה, הוּא הָיָה עָמֵחַ בְּחֶלְקוֹ, וְהֶאֱמִין בֶּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁהַכֹּל לְטוֹבָה.

הָלַךְ וּפָתַח עִם כַּסְפֵּי הַפִּצּוּיִים דּוּכָן לְמִמְכַּר טַבָּק, וְהִצְלִיחַ. וּפָתַח עוֹד אֶחָד וְעוֹד אֶחָד, עַד שֶׁנִּתְעַשֵּׁר מְעַט וְנִכְנַס לַתַּעֲשִׂיָּה, וְהִצְלִיחַ 'בְּגָדוֹל' עַד שֶׁנַּעֲשָׂה מִילְיֵארְדֵּר... 'רוֹאָה אַתְּ' - סִיֵּם הֶעָשִׁיר אֶת דְּבָרָיו - 'אִלּוּ הָיִיתִי יוֹדֵעַ לִכְתֹּב, הָיִיתִי נִשְׁאָר פּוֹעֵל פָּשׁוּט בְּבֵית הַחֲרֹשֶׁת, וְלֹא הָיִיתִי הַיּוֹם מִילְיֵארְדֵּר...'

הַמֶּסֶר מִסִּפּוּר זֶה הוּא אוֹתוֹ הַמֶּסֶר, שֶׁהָאָדָם לֹא רוֹאֶה אֶת מָה שֶׁה' רוֹאֶה, אֲבָל אִם הוּא מַאֲמִין, הוּא רָגוּעַ וּבָטוּחַ שֶׁהַכֹּל מֵאֵת ה' יָצָא. ה' עָשָׂה - זֶה טוֹב! אֲנִי לֹא מֵבִין וְלֹא יוֹדֵעַ, אֲבָל ה' יוֹדֵעַ מָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, וְהוּא יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה רַק טוֹב.

אֵין רַע בָּעוֹלָם.

אֲבָל אָדָם חֲסַר אֱמוּנָה, הוּא מַחֲלִיט שֶׁזֶּה לֹא טוֹב, וְהוּא מִתְעַצְבֵּן וְדוֹאֵג: 'פִּטְרוּ אוֹתִי מֵהָעֲבוֹדָה, מָה יִהְיֶה?' וְלֹא רַק זֶה שֶׁהוּא כּוֹפֵר בַּהַשְׁגָּחָה הַפְּרָטִית, אֶלָּא זֶה מֵבִיא אוֹתוֹ לַעֲשׂוֹת עוֹד וָעוֹד עֲבֵרוֹת - כַּעַס וְלָשׁוֹן הָרָע וּקְלָלוֹת, וּמִי יוֹדֵעַ לְאָן יַגִּיעַ, כְּמוֹ שֶׁשּׁוֹמְעִים לְצַעֲרֵנוּ הָרַב מַעֲשִׂים שֶׁל כָּל יוֹם כִּמְעַט.

לְעֻמַּת זֹאת, מִי שֶׁהוּא בַּעַל אֱמוּנָה, כַּמָּה מִצְווֹת הוּא עוֹשֶׂה כְּשֶׁמְּקַבֵּל בֶּאֱמוּנָה אֶת מְאֹרְעוֹתָיו! מִלְּבַד עֶצֶם מִצְוַת הָאֱמוּנָה שֶׁהִיא תַּכְלִית בִּיאָתוֹ לָעוֹלָם וְאֵין שִׁעוּר לְמַעֲלָתָהּ, שֶׁבִּזְכוּתָהּ הוּא תָּמִיד שָׂמֵחַ בְּחֶלְקוֹ, וּמְשַׂמֵּחַ אֶת בְּנֵי בֵּיתוֹ וְכָל הַסּוֹבְבִים אוֹתוֹ, הוּא עוֹד זוֹכֶה לְהַעֲבִיר עַל מִדּוֹתָיו וּלְהִנָּצֵל מֵעֲבֵרוֹת חֲמוּרוֹת, וְהוּא עוֹד מַמְתִּיק דִּינִים מֵעַל כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וְזוֹכֶה לְהַשִּׂיג אֶת אוֹר ה' וּלְגַלּוֹת אֶת מַלְכוּת ה' בָּעוֹלָם, וּלְהַשְׁרוֹת שְׁכִינָתוֹ יִתְבָּרַךְ בָּעוֹלָם הַזֶּה וְעוֹד וָעוֹד...

אמרתי תודה ונושעתי
052-2240696

Breslev.co.il

ילדון חידודון
בין הפותרים יוגרלו מתנות

שאלה: על מי אומרים לא מדובשך ולא מעוקצך? (2 גירסאות) ועל מי נאמר המשל הזה?

תשובה פרשת קרח: רש"י (במדבר פרק יח פסוק ח) אף כאן לפי שבא קרח וערער כנגד אהרן על הכהונה בא הכתוב ונתן לו (חולין קלג) כ"ד מתנות כהונה

הזוכה: משפ' ברקלי, מודיעין עילית

פתרונות לשלוח למייל | פקס:
al5308000@gmail.com|02-5812252

חיזוקית-
תמוז | העלם והסתרה

אדם שיודע שאין שום
מקרה ושום טבע
חי בביטחון
לקבלת מסרים מחזקים: 052-6672221

ילדים אומרים תודה
סיפור בהמשכים לילדים

מתנה ושמה תודה
052-2240696

רוצה גם לזכות בהגרלה?
גם אתה יכול!
שלח לנו סיפור תודה ותיכנס להגרלה
al5308000@gmail.com

להתעורר מהשינה (חלק ג)

יוֹם אֶחָד, אַבָּא שֶׁלִּי קָנָה סֵפֶר שֶׁמְּלַמֵּד שֶׁצָּרִיךְ לְהַגִּיד תּוֹדָה לַה' עַל כָּל דָּבָר וְדָבָר בַּחַיִּים – עַל הָאֹכֶל, עַל הַבְּגָדִים, עַל הַבַּיִת, וְעַל הַמִּטָּה (שֶׁאֲנִי מְאֹד אוֹהֵב בַּבֹּקֶר...) וְ... כֵּן, יֵשׁ לוֹמַר תּוֹדָה גַּם עַל דְּבָרִים שֶׁאֲנַחְנוּ לֹא כָּל כָּךְ נֶהֱנִים מֵהֶם. אַבָּא נֶהֱנָה מְאֹד מֵהַסֵּפֶר, וְהִתְחִיל לְיַשֵּׂם מִיָּד אֶת מָה שֶׁקָּרָא בַּסֵּפֶר. בְּאַחַד הַפְּרָקִים הָיָה כָּתוּב שֶׁגַּם כְּשֶׁאָדָם קָם מְאֻחָר בַּבֹּקֶר, הוּא צָרִיךְ לְהַגִּיד תּוֹדָה לַה'. זֶה גָּרַם לְאָבִי לַחֲשֹׁב עַל הָרַעְיוֹן, שֶׁאִם אַתְחִיל לְהַגִּיד תּוֹדָה בְּכָל יוֹם, הַבְּעָיָה שֶׁל הָאִחוּרִים תִּפָּתֵר.

אַבָּא הֶחְלִיט לַעֲזֹר לִי. בְּשָׁעָה שְׁמוֹנֶה בַּלַּיְלָה, כְּשֶׁנִּכְנַסְתִּי לַמִּטָּה, הוּא הִתְיַשֵּׁב עַל הַמִּטָּה לְיָדִי, וְאָמַר:

"מֵהַיּוֹם וָהָלְאָה, לִפְנֵי שֶׁאֹמַר אִתְּךָ קְרִיאַת שְׁמַע, אֲנַחְנוּ נֹאמַר כָּל לַיְלָה תּוֹדָה לַה'". אַבָּא הִסְבִּיר לִי, שֶׁבְּתוֹר דָּבָר רִאשׁוֹן, צָרִיךְ לְהוֹדוֹת עַל כָּל הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים שֶׁה' עוֹשֶׂה אִתָּנוּ.

מִיָּד אָמַרְתִּי: "תּוֹדָה לַה' עַל אַבָּא".

אַבָּא חִיֵּךְ.

"תּוֹדָה לַה' עַל זֶה שֶׁיֵּשׁ לִי יֶלֶד כָּל כָּךְ חָמוּד שֶׁקּוֹרְאִים לוֹ נָתִי", אָמַר אַבָּא. "אֵיזֶה עוֹד דְּבָרִים טוֹבִים יֵשׁ לְךָ לְהוֹדוֹת עֲלֵיהֶם?" הוּא שָׁאַל.

"אֶהה, עַל הַבְּרִיאוּת, עַל הָאֹכֶל, עַל סַבָּא וְסַבְתָּא מִשְּׁנֵי הַצְּדָדִים, עַל הַבַּיִת, עַל הָאַחִים וְהָאֲחָיוֹת".

אַבָּא הוֹסִיף: "אֶפְשָׁר לְהוֹדוֹת גַּם עַל הַמִּצְווֹת הַמְּתוּקוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, וְעַל הַסְּפָרִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁאַתָּה לוֹמֵד".

"כֵּן", הוֹסַפְתִּי, "תּוֹדָה לַה' גַּם עַל הַחֵידֶר הַנִּפְלָא, וְעַל הַמּוֹרֶה, וְהַמְפַקֵּחַ, וְהַמְנַהֵל שֶׁעוֹזְרִים לָנוּ".

"עַכְשָׁו", אָמַר אַבָּא, "בּוֹא נַגִּיד תּוֹדָה עַל זֶה שֶׁאַתָּה הוֹלֵךְ לִישֹׁן מְאֻחָר. וּבוֹא נַחְשֹׁב בְּיַחַד עַל עוֹד תּוֹדוֹת לַה', עַל עוֹד דְּבָרִים שֶׁאֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לְהוֹדוֹת עֲלֵיהֶם", הוֹסִיף אַבָּא.

'אֵיךְ אֲנִי יָכוֹל לְהוֹדוֹת עַל זֶה שֶׁאֲנִי מְאַחֵר?', חָשַׁבְתִּי לְעַצְמִי, אֲבָל הֶחְלַטְתִּי לְהַקְשִׁיב לְאַבָּא בְּלִי שְׁאֵלוֹת מְיֻתָּרוֹת, אָז לָקַחְתִּי עִפָּרוֹן וּנְיָר וְכָתַבְתִּי:

- תּוֹדָה לַה' עַל כָּךְ שֶׁאֲנִי קָם מְאֻחָר בַּבֹּקֶר.

המשך בשבוע הבא

שלום הבית שלי
הרב שלום ארוש שליט"א

אם גם לכם "בגן השלום" ו-"חכמות נשים"
שינה את החיים
הסדרה לשלום הבית
052-2240696 תפו אותנו: al5308000@gmail.com

החבר היחידי

בשביל לזכות לשלום בית, צריכה האשה להנהיג את עצמה ואת ביתה בחכמה, ולדעת יסוד אחד חשוב, והוא, שלא להפוך את ביתה לבית אירוח לחברות וכד'

כי כל אשה נשואה צריכה לדעת: התחתנת - יש לך חבר אחד לחיים, ואין לך מקום לעוד חברות בחיים שלך!

כמובן, הכל בגדר הטעם הטוב, ובוודאי אם שכנה או חברה באה לביקור קצר, זה בסדר גמור, כי זה לא מפר את האיזון שבין הבעל לאשתו. אבל אם חברה באה לשעות, ומבטלת את האשה מעבודות הבית, והן מדברות ומפטפטות, ובתוך כך, זו מספרת לאחת על דברים אישיים אלו, וזו מספרת לשנייה על דברים אישיים אלו - זו מספרת לתומה: בעלי קנה לי טבעת יקרה, והיא אינה יודעת שלשנייה הבעל לא קנה שום תכשיט זה שנים, וזה לא הטריד אותה, ועכשיו נכנסה בה קנאה ורצונות אחרים. וזו מספרת על מידותיו הטובות של בעלה, והיא אינה יודעת שהשנייה סובלת מכעסו של בעלה ומקבלת את זה באהבה, ועכשיו נכנסת בה התקוממות וכו' - בקיצור: הרבה מאד קלקולים יש מהשהות של נשים זו עם זו למשך זמן ארוך, כי נשים מושפעות מדעות של אחרות וכו'. ועיקר הקלקול הוא, שזה מפר את האיזון והקשר שלהן עם הבעל. ועל זה אומרים העולם: חברות - זה עברות...

כל אשה שמתחתנת, צריכה שתהיה לה שאיפה לבנות את הקשר האמיתי עם החבר האמיתי שלה לכל החיים, שזה רק בעלה. כי הכוח של כל אדם להתחבר ולהתקשר עם אחרים, הוא סוף כל סוף מוגבל, ואם האשה מחלקת את כח ההתחברות שלה לכל מיני חברות וידידות, לא נשאר לה כבר כח מספיק להתחבר עם החבר העיקרי - הבעל. כל אשה צריכה להגיד לעצמה: אני רוצה לבנות את החברות שלי עם החבר שלי לחיים לנצח נצחים! וזה מה שמברכים את הזוג הנישא: "שמח תשמח רעים אהובים" - מברכים את הזוג שיזכו להיות חברים ורעים אהובים, שבזה תלויה כל הצלחת חייהם.

גם הבעל צריך לראות את עיקר שאיפתו, שאשתו תהיה החברה הטובה ביותר שלו. כל עוד וזו לא השאיפה של האשה ושל הבעל, שהם יהיו החברים הטובים ביותר שלהם, ויש להם שאיפות וסיפוק מחברה מחוץ לבית, זהו פגם נורא בכל הגישה שלהם לבית. כי יוצא, שהבית זה דבר משני אצלם, ועקר החיות שלהם היא מהחברה וכד', ולא זו הדרך, אלא השאיפה צריכה להיות רק לחבר האמיתי - הבעל וכן לאשה. מכאן מבינים למה חברות זה עברות, כי גם בלי פגם מיוחד, זה כבר מסית את האשה מהתכלית האמתית שלה, שזה הבית והקשר עם הבעל. וההפך.

כמו כן, לגבי נשים, השהות המרבה של נשים ביחד גורמת לעוונות עצומים, ללשון הרע, רכילות, קנאה, שנאה, תחרות ועוד הרבה קלקולים חמורים. מפורסמת.

האגרת שכתב הגאון מווילנא זזצ"ל לבני ביתו, ששם הורה לנשות הבית להתפלל בביתן ולא ללכת לבית הכנסת, משום שיותר משיש מצוה בדבר, יש עבירה בדבר, כי יוצאים קלקולים רבים מהשהות של נשים יחדיו, שמפטפטות ומרכלות וכו'.

גם לגברים יש את הבעיה הזו של לדבר בבית הכנסת, אלא שהם יותר מחוייבים בתפילה בצבור, ובאמת, גם גבר שלא מוצא שום בית כנסת שלא מדברים בו, טוב יותר שיתפלל בביתו. והעיקר הוא כאמור, שגם אילו לא היו כל הקלקולים הנ"ל היוצאים ממפגשי נשים, ברגע שאשה נשואה, והיא מביאה חברות הביתה, כל הבית נהרס. הבעל לא יכול לבוא הביתה, כי הוא צריך לשמור על העיניים השיחה בין החברות, שזו מספרת על בעלה וכו' יוצרת השוואות בין הבעלים: פתאום האשה מתעוררת: למה בעלה לא קונה לה, כמו שבעלה של פלונית עושה?

ופעמים שנכנסות ממש לדברים שבינו לבינה, וזה מביא לקלקולים נוראים, השם ירחם. את כל זה איננו מספרים כדבר תאורטי. אלו דברים שראיתי בעיניים שלי. ראיתי בתים שנהרסו מכל מה שהזכרנו פה. יש שנהרסו כליל, כי כמה שניסינו לדבר עם האשה שלא להביא חברות וכו' וכו' היא לא שמעה, עד שהתגרשו, והאישה הידרדרה והילדים הידרדרו, השם ירחם. ויש שאחרי עבודה מאמצת ומייגעת ביותר, הצלחתי להוציא את החברות מהבית הזה, עד שהצלתי אותו.

בס"ד
חדש! חדש! חדש!
זמירות
נועם שבת
חיזוקים באמונה מאת הרב שלום ארוש

זכות גדולה להפיץ במליונים!!
להזמנות:
052-2240696

לאורם נלך
הילולא דצדיקיא

ר' יעקב בר אשר בעל הטורים י"ב תמוז

רבנו יעקב בן אשר (חי בן השנים ה' אלפים שנת כ"ט, עד ה'ק"ג), פוסק הלכה, מכונה על פי רוב "בעל הטורים" על שם ספר ההלכה שכתב, "ארבעה טורים".

נולד בגרמניה כבנו השלישי של רבנו אשר בן יחיאל (הרא"ש). למד תורה מפי אביו, וב-1304 עבר עמו לטולדו שבספרד. שני אחיו הגדולים ממנו רבי יחיאל ורבי שלמה החסיד מתו בגיל מוקדם.

למרות גדולתו התורנית סירב רבי יעקב לשמש ברבנות וחי חיי דוחק, כפי שמעיד הוא על עצמו: "וכמה פעמים נשאתי ונתתי בדבר לפני אבי אדוני ז"ל, כמוני היום שיש לי מעט משלי ואינו מספיק לי וצריך אני לאחרים אם אני בכלל עשה שבתך חול אם לאו".

בסוף ימיו עקר ר' יעקב בן אשר מטולדו. יש אומרים שהוא נסע מאשכנז לארץ ישראל. ממסמכים שהתגלו באי היווני "כיוס" מסתבר שר' יעקב חי באי זה ושם נפטר בשנת ה'ק"ח. עדות נוספת לכך היא מר' נתן מברסלב (ימי מוהרנ"ת ח"ב קעג) שכתב כי בחזרתו מארץ ישראל עבר דרך "כיוס" והשתטח על קבר ר' יעקב בעל הטורים. הוא זכה לכינויו: "בעל הטורים" הודות לחיבורו בהלכה: "ארבעה טורים", הספר חולק לארבעה חלקים (טורים), כשכל אחד עוסק בנושא מסוים בחיי היהודי: טור אורח חיים, טור יורה דעה, טור אבן העזר וטור חושן משפט.

מייד עם חיבורו הפך הספר לאחד מספרי היסוד בהלכה, וכבר רבי דוד אבודרהם עשה בו שימוש לצורך כתיבת ספרו. הטורים היוו מסגרת לחיבור ה"בית יוסף" שנכתב על ידי מרן ר' יוסף קארו זי"ע, כעין סיכום של כל הדיונים והמקורות שהיו לפניו בגמרא ובראשונים.

חמיו בקש ממנו לכתוב חיבור מעניין ולא להתעסק רק בהלכה, ולכן כתב פירוש לתורה המבוסס ברובו על דברי הרמב"ן, ומכיל גם ליקוטים מדברי רש"י, ר' יוסף קמחי, רשב"ם והרא"ש; הפירוש שנדפס בחומשים (בשם הקיצור "בעל הטורים") כולל רק את ההקדמות לגוף הפירוש, בהן הביא ר' יעקב בן הרא"ש פרפראות לחכמה (כגון גימטריאות ורמזי מספרים) אותם מתאר המחבר כ"מעט פרפראות וגימטריות וטעמי המסורות, להמשיך הלב". זו דרך פירוש שייחודית לו, יש אומרים כי את החיבור על התורה חיבר בלילה אחד ע"י השבעת הקולמוס.

רבינו יעקב היה עני כל ימיו, והיה מסוכל בתלאות לאין מנוח, אך היה סבלן גדול וענותן כהלל וכמוהו נשא את תלאותיו ואת צרותיו במנוחת נפש, מבלי להתאונן על גורלו. ומבלי לקרוא תגר על קשי יומו. וקיים דברי התנא פת במלח תאכל וכו' וחיי צער תחיה. על מצבתו נחרת בזה"ל: עדה המצבה מחזה עליון לחזות כי תחתיה נגנז איש תם יושב אהלים. רב פעלים, צדיק מושל ביראת אלהים . . . הר"ר יעקב בן הרא"ש ז"ל - אמרתו כטל תזל, מפי ספרים אשר חבר בשפה ברורה פרוש ופסקים לשלשה סדרים, ומלאכת ארבעה טורים וכו' כל ימיו היו מכאובים, סבל יסורים בחיבה, ונפטר באהבה רבה. זכותו תגן עלינו אמן.

חינוך באהבה
הרב יצחק אבוחצירא

לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

הערכה או ביקורת פרק כא'

בשבוע שעבר הסברנו, כי "אקלים-כיתה" בריא, נעים, ככל שיהיה, לא יכול למנוע מצוקה אישית אובייקטיבית. לעיתים, תלמידים באים לכיתה עם הרבה מאוד קשיים ולחצים מבחוץ. כאשר תלמיד רב עם חבר בהפסקה והוא חש נפגע, רגשית או חברתית, סביר שמצוקה זו תבוא לידי ביטוי בהתנהגות בכיתה. אם לתלמיד יש בעיות קשות מאוד בבית: קרוב משפחה חולה, יחסים לא יציבים בין הורים ועוד, אי אפשר למנוע מרגשות אלו להלחל לשגרת יומו ולהקשות על שילובו בכיתה. חוסר השתלבות בכיתה, יגרום לילד שעמום והפרעות. ומכאן חזרה לביקורת מצד המחנך היא לצערי קצרה. בל נצפה שהמחנך יהיה מאבחן, שיוכל להכיר את הרקע של התלמיד, ויציע לו לימוד ועבודה אינדיבידואלית. המורה אינו מאבחן ואינו קוסם, הוא מורה של כיתה שלמה, וגם של התלמיד שאינו מכיר את בעיותיו באופן אישי. אם אנחנו רוצים שהמחנך יתייחס לילד שלנו בצורה אישית, עלינו לבקש זאת ממנו בצורה מסודרת.

מורה של החיים

אני רוצה לנצל במה מכובדת זו ולפנות לעמיתי המורים: אתם יודעים, שלאחר מחקרים רבים שנעשו עם בוגרים שמצליחים בחיים, על אף שבתקופת ילדותם, הם היו ילדים נכשלים עם קשיים אישיים, תפקודיים, רגשיים, קשיי קשב וכדו', שעל אף הקשיים הנ"ל, לפתע עשו שינוי והתחילו להתמודד ולהתקדם, עד שנעשו מבוגרים מצליחים, רוב המחקרים הצביעו בעיקר על גורמי טיפול, כשהבולט שבהם הוא תמיכה של מורה משמעותי. מבוגרים אלו יכולים לספר כי: החיים שלהם בבית הספר היו איומים... עד שהגיע הרב פלוני, המורה אלמונית ושינו להם את החיים.

תלמידים רבים שהשתנו מהקצה לקצה

כאשר יש למורה יחסים טובים עם התלמידים שלו, זה יוצר תחושת שייכות לבית הספר וללמידה עצמה. ועם עוד קצת עזרה מקצועית, התלמיד הנכשל מתחיל לעלות על דרך המלך. עיני ראו תלמידים רבים שהשתנו מהקצה לקצה, מכישלון גדול להצלחה מסחררת. וכאן זה המקום, בגאווה גדולה, לפעול מתוך הכרת הטוב ולהודות למוסדות החשובים של קהילת חוט של חסד בירושלים, תלמוד תורה "שלום בניך" ולמנהל החשוב והיקר הרה"ח הרב אברהם קאופמן שליט"א, שמי כמוני יכול להעיד על מנהל בחסד, אדם יקר שמבין לנפש התלמידים ויודע לנווט בחכמה עצומה כל תלמיד, שליבו נמצא עם התלמידים ובמיוחד עם התלמידים שזקוקים ליד תומכת ולב מבין. ובפרט למורה איכותי, מקצועי ומסור, הרה"ח הרב נפתלי נח בן-שם שליט"א שעשה עבודת קודש עם התלמידים, והרים אותם מתוך מקצועיות רבה, להבנה מצויינת, אהבת תורה, ומתיקות של לימוד. ומתוך הכרת טובה אישית, עם הבן היקר שלי נחמן נ"י שאיתגר אותו לא מעט, ובחכמה וכישרון רב הצעיד אותו להצלחה גדולה. והכל מכוחו והדרכתו של ראש הישיבה הרה"ח המפורסם הרב שלום ארוש שליט"א. ירבו כמותם בישראל!

נפרט כאן כמה טיפים משמעותיים למורה:

א. אל תיקח התנהגות של תלמיד באופן אישי.

ב. הימנע, עד כמה שהדבר ניתן, מלהפוך כל התמודדות עם תלמיד בודד- לנושא כלל כיתתי וציבורי. כללי המשחק עתידים להשתנות ואנחנו הופכים להיות חיילים, בקרב שלא בקשנו.

ג. לא נשפוט את התלמיד כאדם רע ולא נתייחס אליו, אישית, רק למטרה, אותה, אולי, רצה להשיג בהתנהגותו.

ד. בכל זמן, היה אמפטי ונסה לשקף את רגשותיו של התלמיד ("אתה נראה כעוס, פגוע, מתוסכל. זה וודאי מאוד קשה לך.")

ה. כשאתה נותן לגיטימציה לרגשותיו, תציע גם תמיכה ואלטרנטיבה למקום ולדרך בהם אפשר להיעזר בהתמודדות עם העניין.

ו. הראה פנים שמחות, התבונן בתלמידיך וחייך אליהם. זכור, אף אחד לא אוהב פנים זועפות.

ז. הומור חיובי מאוד בכיתה. בדח את תלמידיך מידי פעם, זה ייתן לעיתים הרגשת "קלילות".

ח. אם אין לך מושג מה באמת קרה - ראוי שלא נניח הנחות, רק נציע את השיקוף והאמפטיה, תוך מוכנות לסייע, אם ירצה בכך, אחרי השיעור.

ט. כאשר אתה מזהה שהתלמיד לפני "התקפה", תיגש אליו ובצורה מכובדת, אפילו בלחש, תשאל אותו אם הוא רוצה לצאת (מרצונו לא כעונש), על מנת "להתאוורר". כאשר הדבר מוצע בדרך מכובדת ותומכת, הדבר מתקבל אחרת.

י. זכור, כאשר אתה מוציא, כעונש, תלמיד מהכיתה- תמיד תעשה זאת בכבוד ובנימוס. תרגיע את עצמך ותאמין שזה טוב לתלמיד.

יא. עונש- הוא פעולה מתוך תחושה לא נוחה של המעניש, תלמידים אומרים, שמסקנתם מעונש היא- לא להיתפס בפעם הבאה... במקום זה, אפשר לתת לתלמיד לשאת באחריות לתוצאה הנובעת ממעשיו. חשוב איך עושים זאת.

לסיכום

תלמידים, הם אנשים צעירים, המפלסים את דרכם בחיים. המחנכים משתלבים באחד הקטעים החשובים והמעצבים של דרך זו. כאשר אנו מקבלים את התלמידים ומחפשים דרך להבין את אשר בליבם, אנו מוצאים אנשים מקסימים צמאי דעת.הכבוד הרב שאנו רוכשים לתלמידים והאמון שלנו ביכולתם מתקבל אצלם בהערכה ובאהבה. תלמידים זוכרים לטובה ולשנים ארוכות את המורים שהאמינו בהם וביכולתם. מערכת יחסים טובה ותקינה יוצרת תנאים של שותפות ומוטיבציה גבוהה ומשמשת בסיס נהדר ליצירה והתקדמות חינוכית ולימודית. הבנת צורכי הפרט ותמיכה בו באותם לבטים והתנסויות, עוזרת לתלמידים ולמורים להתגבר על אמונות ותפיסות שגויות ובונות אווירה נעימה ומכילה להתקדמות של התלמיד. בהצלחה!

בדיחות הדעת

אברך צעיר הלך עם שני אבטיחים בידיו, וכשפגש אותו חברו שאל אותו אתם זוג צעיר מה לך ול-2 אבטיחים? ענה לו חמותי אמורה לי שבשביל אבטיח אחד היא מוכנה לתת חצי מהחיים שלה אז שיהיה שניים.

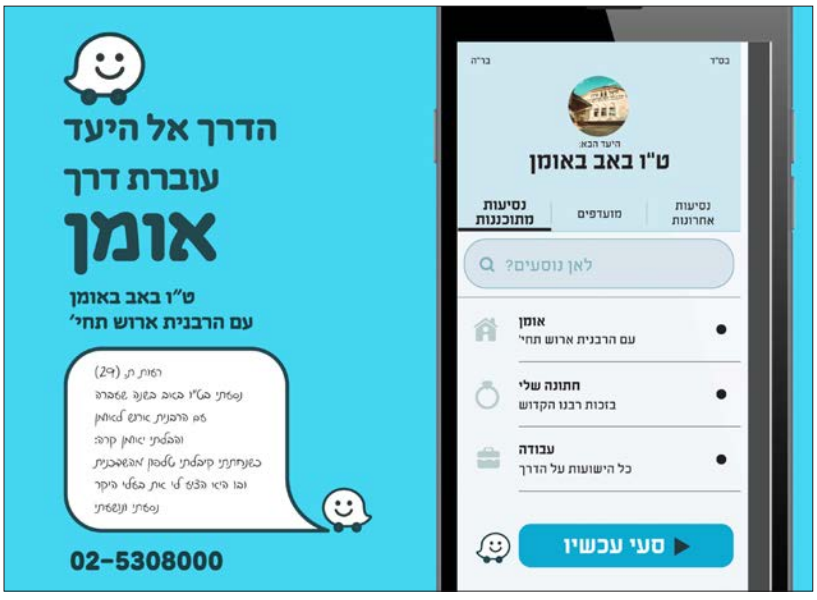

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

גן הדעת
חידושים לפרשת שבוע

מבואר בהלכות מלכים להרמב"ם (פרק י"א) שמלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד לישנה למשלה הראשונה, ובונה המקדש, ומקבץ נדחי ישראל, וחוזרים כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם. וזה העיקר השניים עשר משלוש עשרה העיקרים, להאמין ולאמת את בואו בכל עת, גם אם יתמהמה, כמאמר הנביא חבקוק (פרק ב) "עַל מִשְׁמַרְתִּי אֶעֱמֹדָה... כִּי עוֹד חָזוֹן לַמּוֹעֵד, וְיָפֵחַ לַקֵּץ וְלֹא יְכַזֵּב, אִם יִתְמַהְמָהּ חַכֵּה לוֹ, כִּי בֹא יָבֹא לֹא יְאַחֵר". ואין קובעים לו זמן מסוים, ולא מבארים את הכתובים כדי לדרוש מהם את זמן בואו, ואמרו החכמים על זה 'תיפח רוחם של מחשבי קיצין'.

ונחלקו האמוראים אם נודע הקץ לחלק מן הנביאים או שהוא נעלם לכל ללא יוצא מן הכלל, ומוסכם על כולם שמאיתנו האנשים הפשוטים דבר זה נעלם, וכפי שהרמב"ם בעצמו אומר, שלא ידע אדם איך יהיו הדברים עד שיהיו, שדברים סתומים הם אצל הנביאים, וגם החכמים אין קבלה בדברים אלו, ומה שתמצא מגדולי אומתנו שחישבו את הקץ, כבר הסבירו את עמדתם הבאים אחריהם ואמרו שאותם חכמים 'בקעה מצאו, וגדרוה לפי שעה', וגם הרמב"ן חישב את הקץ באומרו שאיסור חישוב הקץ בטל בימיו, משום שרק לדורות הרחוקים מן הגאולה היה איסור זה, וכן הסביר האברבנאל שאיסור חישוב הקיצין הוא דווקא בדרך אצטגנינות, אך מציאת רמזים בדברי הנביאים אין בה איסור. ולעומתם האבן עזרא אמר שכל החושבים המילות או האותיות בחשבון גימטריא, הכל הבל ורעות רוח, כי הנביאים בעצמם לא ידעו את הקץ, ואף כי הבאים אחריהם. ובאגרת שכתב הרמב"ם לאנשי תימן, הנקראת בפי כל 'איגרת תימן' אומר, שלפני ביאת המשיח יהיו נסיונות קשים באמונה, ועל העת הקשה הזאת שראה הנביא עמוס במחזה, התחיל להעתיר בעדנו ולהתפלל עלינו "מִי יָקוּם יַעֲקֹב, כִּי קָטֹן הוּא". והיו החכמים מבקשים מהבורא שלא יהיו מצויים בזמנים ההם, וגם הנביאים היו מרעידים בהעלותם אותם הימים על רעיונם, כמ"ש "תָּעָה לְבָבִי פִּלָּצוּת בִּעֲתָתְנִי, אֶת נֶשֶׁף חִשְׁקִי שָׂם לִי לַחֲרָדָה". ואף בתורה מתואר הזמן הזה כקשה ככתוב בפרשתנו "אוֹי מִי יִהְיֶה מִשָּׂמוֹ אֵל". והוסיף לבאר לנו דניאל איש חמודות, שאפילו המשכילים והמבינים שיעמדו כנגד הכופרים בימים ההם, ויישארו באמונתם בה' ובמשה עבדו, יעברו עליהם צרות קשות ורעות, עד שיתחדש להם ספק ויטעו, כמו שהודיע לנו "וּמִן הַמַּפִּשְׁפִּילִים יִכָּשְׁלוּ לִצְרוֹף בָּהֶם, וּלְבָרֵר וְלַלְבֵּן, עַד עֵת קֵץ, כִּי עוֹד לַמּוֹעֵד".

וחשובים עד מאד הם דברי הרמב"ם ב'אגרת השמד', שם מבואר שחיוב שמירת הדת והמצוות אינו תלוי בביאת המשיח, אלא אנו חייבים להתעסק בתורה ובמצוות, ולהשתדל להשלים עשייתן, ואחר שנעשה מה שנתחייבנו, אם יזכה ה' לנו או לבנינו או לבני בנינו לראות את מלך המשיח הרי טוב, והיא טובה על טובה, ואם לאו, לא הפסדנו כלום, אלא הרווחנו בעשייתנו מה שאנחנו חייבים בו. וכן כתב בספר העיקרים שאף על פי שמשיח הוא אחד מיסודות היהדות, היהדות לא תלויה ביסוד זה, היינו שיש קיום ליהדות גם בלי ביאת המשיח, כי העיקרים שאין עמידה ליהדות בלעדם הם רק שלושה, והם האמונה במציאות הבורא, בהיותו מנבא את בני האדם, ובהיותו משגיח עליהם ומנהיגם בתורת שכר ועונש, אך מלבד אלו העיקרים שבלעדיהם אין עמידה לבניין, כל שאר המצוות והאמונות הם שורשים וענפים ביחס לעיקרים, כולל ביאת מלך המשיח שאנו מצפים לבואו בכל יום ממש.

פנינים
חסידות ברסלב

אָמְרוּ אנ"ש עַל זֶה הַנֶּהְגּוּ עַתָּה בָּעוֹלָם לְכַוֵּת אֶת כָּל אֶחָד בְּתָאֲרֵי כָּבוֹד כְּמוֹ ר' וְהַגָּאוֹן וְכוּ' וְכוּ' "הַלְוַאי וְזָכָה בִּימֵי חַיֵּינוּ לְהַגִּיעַ לְמַדְרֵגַת שְׁמַיִם הָעֲצוּמִי בְּלִבָּד", וּמָה לָּנוּ לְתָאֲרֵי כָּבוֹד, שֶׁאֵינָם הוֹלְמִים אוֹתָנוּ כְּלַל וְכְלָל. (שיש"ק ד-קא)

הָיוּ מַזְהִירִים וְאוֹמְרִים אנ"ש: מַהוּ הַנִּקְרָא "אַגּוּטָן טָאג" "יוֹם הָגוּן וְטוֹב בַּעֲבוֹדַת ה' יִתְבָּרַךְ", דַּוְקָא כְּשֶׁעוֹבְדִים אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ לַיְלָה יָוֹם, כִּי יוֹם לְלֹא הַלַּיְלָה שֶׁלְּפָנָיו אֵינוֹ יוֹם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד", שֶׁדַּיְיקָא עֶרֶב עִם בֹּקֶר הוּא יוֹם אֶחָד שָׁלֵם, וּכְשֶׁמְּקַלְּאִים אוֹתוֹ בְּתוֹרָה וַעֲבוֹדָה הֵיינוּ "לַיְלָה יָוֹם", הוּא נִקְרָא "יוֹם טוֹב". (שם ד-קט)

שו"ת של חסד
ע"י בית הוראה-חוט של חסד

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט
בישיבת "חוט של ח סד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה"

קו ההלכה הספרדי: 3030*

מקבץ שאלות מבית קו ההלכה

האם מותר להגיש כיבוד לאנשים שיודע בבירור שאינם מברכים?

אף שנפסק בשולחן ערוך (סימן קס"ג) שאין להגיש אוכל ושתיה בפני מי שאינו מברך, מכל מקום בזמנינו שאין הדבר נעשה מתוך ידיעה אלא מתוך בורות לכן ינסה אחת משתי הדרכים:

א. יכול לבקש ממנו שיברך ובדרך כלל כאשר הפניה נעשית בצורה נעימה הוא מסכים לברך. (הליכות בת ישראל פרק ד' סעיף כג).

ב. בעל הבית יברך על המוצרים ויאמר לאורח שמכוין להוציאו ידי חובה. (קריינא דאיגרתא (חלק א' סימן קמ"א).

אמנם גם במקרה שאין אפשרות לעשות את אחד הפתרונות הנ"ל, מותר להניח לו לאכול בלא ברכה:

א. זה עלול לגרום לשנאה לשומרי התורה, והאורח עלול להיכשל באיסור יותר גדול מאכילה בלי ברכה, שהרי ישנא ההולכים בדרך התורה ויתרחק מדרכה. מנחת שלמה (סי' לה)

ב. אם יש לו מטרה לקרב אותו מותר לתת לו לאכול בלא ברכה. וזאת הברכה (פרק כ' סעיף ה') בשם הגרש"ז אויערבך זצ"ל.

אדם שלא בירך ברכות השחר בבוקר מחמת סיבה כל שהיא, עד מתי יכול לברך ברכות השחר?

רשאי לברך ברכות השחר במשך כל שעות היום עד שקיעת החמה, ואם התפלל שחרית לפני שבירך ברכות השחר, מברך את כל הברכות מלבד ברכת אלקי נשמה, וברכות התורה שאינו מברכן אחר תפילת שחרית. שו"ת רב פעלים חלק ב' (חלק אורח חיים סימן ח') שו"ת יחוה דעת (חלק ד' סימן ד').

חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום, מה המקור לדבר ומה הסיבה?

מקור הדין מופיע בשלחן ערוך (סימן מ"ו סעיף ג') ורמז לתקנת מאה ברכות מתוך הפסוק "ועתה ישראל מה ה' אלוקיך שואל מעימך" ודורשת הגמרא "אל תיקרי מה אלא מאה" ונאמרו כמה רמזים בעניין זה:

א. בשיבולי הלקט (סימן א') פירש שהאותיות של פסוק זה הן מאה.

ב. עוד פירש שהאותיות מ"ם ה"א בחילוף אותיות א"ת ב"ש, הן יו"ד צד"י, ובגימטריא הם מאה.

ג. במדרש רבה (במדבר פרשה יח) מובא שדוד המלך תיקן מאה ברכות, שנאמר, נאם הגבר הוקם על, "על" בגימטריא מאה, שבכל יום היו מתים בישראל מאה אנשים, בא דוד ותיקן להם מאה ברכות, וכיון שתיקנן נעצרה המגפה.

ד. עוד רמז המובא בראשונים מתוך הפסוק "הנה כי כן יבורך גבר ירא ה'", יבורך כתוב יברך, חסר בלא ו', "כי כן" בגימטריא מאה, ללמד שמאה ברכות יברך גבר. ויש עוד רמזים עמוקים בזה כפי שמובא בכתבי האריז"ל (שער רוח הקודש דף ד' ע"א) ובספר מקבציאל (שנה א' פרשת וישב אות לד) של הרב בן איש חי.

סיפור
לשולחן שבת

תָּכִ"ין לְךָ הַדֶּרֶךְ

טרם צאתו של גדליה מחדרו של הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין, שמע מפי האדמו"ר משפט סתום שלא הבינו: "עומדים אנו עתה בפרשת מסעי", אמר הצדיק, "שם למדנו שרוצח בשגגה נס לעיר מקלט. אמנם בפרשת שופטים הדגישה התורה בעניין זה 'תכין לך הדרך'. שמא יודע הינך ר' גדליה, כיצד 'מכינים' את הדרך?"...

לאחר אתנחתא קלה המשיך הרבי מרוז'ין ותירץ בעצמו על השאלה: "בתורה הקדושה נכתבה המילה 'תכין' בכתיב חסר - 'תָּכִן'. ראשי התיבות של מילה זו הם: ת'פילין, כ'יכה, נ'. עצתי לך, שמהיום והלאה בכל דרך שהינך נוסע - תכין לך הדרך, על ידי שלא תצא לדרכך בלי שלושה דברים אלו: תפילין, כיכר לחם ונר שעווה גדול ואיכותי"...

דברי הצדיק היו פלאיים וסתומים בעיניו, אך כחסיד נאמן לא הרהר אחר רבו הקדוש ולא שאל שאלות. החל מאותו הרגע קיבל על עצמו לנהוג בעצת רבו הקדוש.

ביציאתו מרוז'ין העיר, תכנן גדליה לעבור בעוד כמה ערים לצורך מסחרו, ורק אז לשוב לביתו.

בתחנתו הראשונה עצר גדליה ליד פונדק בבעלות גוי על אם-הדרך. לא הייתה זו פעם ראשונה ששהה אצל גויים, אולם אם בכל חניה כזו היה גדליה מבקש לאכול רק פירות וירקות וכוס משקה חם - מטעמי כשרות, הרי שהפעם היה באמתחתו גם כיכר לחם אפוי היטב שרכש לפי הוראת הצדיק.

לאחר שנטל ידיו ובצע על הפת, אכל במתינות ובירך ברכת המזון בקול רם, כמנהגו מימים ימימה, ביקש גדליה מבעל הפונדק לתת לו חדר מרווח לשנת הלילה, וביקש שיהיה שם נר איכותי כדי שיוכל ללמוד מעט תורה לפני השינה.

חדר מרווח קיבל גדליה, אך נר סירב בעל המלון לתת לו בטענה משונה: "מאוחר מאוד כעת. אם לא תעלה תיכף על יצועך, לא תוכל להשכים בבוקר"...

גדליה לא התווכח. העסק נראה היה לו חשוד מעט, אך בזכות רבו הקדוש לא דאג. הן יש באמתחתו נר, ילך בעל המלון לעיסוקיו והוא ילמד תורה עם הנר שברשותו.

מיד לאחר שנסגרה דלת החדר מאחריו, שמע גדליה קולות ורחשים משונים מאחריו. חיכה מעט גדליה עד שיתרחק בעל הפונדק, הדליק את הנר והחל סוקר את החדר שסביבו. לחרדתו כי רבה נוכח לגלות שלמראשות המיטה, בגובה הכרית, פעור חור אפל ושחור בקיר.

חיבר גדליה אחד ועוד שניים והגיע למסקנה מצמררת: שודד מתוחכם הוא בעל המלון. את דלת חדרי נעל מאחוריי על בריח, מחכה הוא שאירדם כדי שיוכל לירות בראשי בלא התנגדות דרך החור, או-אז ישדוד את כספי וויפטר מגופתי...

התבונן גדליה סביבו ותכנן בקור-רוח את צעדיו. נטל את נרתיק התפילין שלו, ומבעד לחלון הלא-מסורג ניתר קומה וחצי על הקרקע הבטוחה, וכך, ללא שום חפץ נוסף, אץ רץ לתחנת המשטרה.

השוטרים ששמעו את סיפורו התחילו להבין מה פשר תיקי החקירה של נעדרים כה רבים שלא מצאו להם מעולם פתרון. בכוחות גדולים יצאו לעבר הפונדק, והתברר שגדליה ניצל ממוות ממש ברגע האחרון. בעל המלון עמד שפוף מול החור ועמד לירות במיטה הריקה...

עתה התבהרו משפטיו התמוהים של הרבי מרוז'ין: "תכין לך הדרך"...

מאמר ראש הישיבה
-המשך-

וזו לא ידיעה חד פעמית אלא זו עבודה. כלומר, זה מצריך תזכורת יומית, והתבוננות יומית, וחשבון נפש יומי, עד שהדברים יחלחלו וייהפכו להחלק בלתי נפרד מתפיסת העולם שלנו.

כאשר יהודי עורך חשבון נפש נכון מידי יום, ומתבונן בחסדי ה' מצד אחד, ובחסרונותיות העצומים מצד שני - הוא לא יכול להרים את ראשו בחוצפה כלפי שמיא. קצת ענווה והכנעה הוא מקבל, קצת יראת שמים כבר נכנסת ללבו.

גם הצדיקים לא חייבים לנו כלום

וכשם שעלינו לקנות את ההרגשה הזו כלפי שמיא, כך צריכים לקנות את ההרגשה הזו כלפי הצדיקים וכלפי רבותינו, וגם כל אחד כלפי אשתו ואישה כלפי בעלה. ונדבר קצת רק על ההרגשה שלנו כלפי הצדיקים.

אם הייתה לעם ישראל התבוננות עומק מיוחדת כמה הם חייבים למשה רבינו - היכן הם היו שקועים, ומאיפה הוציא אותם, ואיך הוציא אותם, ואיזה שפע השפיע עליהם, והניסים שעשה, והתורה שנתן להם, וכמה סבל מהם ומסר נפשו עליהם, והתפילות שהתפלל עליהם - איזו הכרת הטוב צריכה להיות כלפי מנהיג כזה!

וכן היו צריכים עם ישראל להתבונן, שמשה רבינו בכלל לא צריך אותם, שהרי לפני יציאת מצרים הוא בכלל לא היה משועבד, היו לו חיים משלו רחוק ממצריים והוא עבד את ה' בלי סוף. וגם אחרי חטא העגל ה' הציע לו להקים את כל עם ישראל ממנו, כך שהוא באמת לא היה צריך את עם ישראל, לא לצורך עבודת ה' שלו, ואפילו לא לצורך המשכיות התורה.

ההתבוננות הזאת הייתה מקנה להם את ההרגשה האמתית והנכונה של אהבה עצומה וענווה והכנעה כלפי המנהיג הדגול שכל קיומם בזכותו!

כשיש אהבה והערצה - אין סיכוי לחטאים

אבל לא מספיק להבין את זה, אלא חייבים לזכור את זה בכל יום ולהתבונן בזה ולקנות את מידת הבושה כלפי משה, ואת אסירות הטובה, ואת האהבה לאדם שכל כך השפיע עליהם. וכאשר עובדים את העבודה הפשוטה הזו בכל יום, אין סיכוי בחיים שיחלקו על משה. מי יוכל אפילו לחשוב לפתוח את הפה ולדבר כנגד אדם כזה?

אם הייתה בעם ישראל אווירה של הערצה אדירה ואהבה אדירה למשה - שום חטא לא היה יכול אפילו להתחיל, לא חטא המתאוננים ולא חטא המרגלים ולא קורח ולא שום חטא.

לכן בני ישראל היקרים, אם אנחנו רוצים שינוי אמתי בחיים, שינוי תפיסה ועיצוב כל האישיות שלנו על פי רצון ה', אנחנו חייבים לעבוד! וזה אומר להתבונן יום יום בחסדים שה' עושה אתנו, ברחמים שה' מרחם עלינו, בחסדים שהצדיקים עושים איתנו, שנבין שלא חייבים לנו כלום, אבל אנחנו חייבים בלי סוף! ועל ידי זה ורק על ידי זה נכניע את כל הרע שבתוכנו, ונזכה להיות כרצון ה' באמת, ונינצל מכל חטא ועוון, ונזכה לכל הישועות ולכל ההשפעות הטובות.

בברכת שבת שלום ומבורך

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

בס"ד בר"ה

פרשת בלק

חוט של חסד

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"

רח' שמואל הנביא 13 | ת.ד. 50226 |

טל: 02-5812210 | פקס: 02-5812252

לפניות בנושא העלון: al5308000@gmail.com

מאמר

ראש הישיבה

האם נבואה מְשַנָּה את האדם?

נביא מסוג אחר

מי מאתנו לא היה רוצה לקבל נבואה? מה אתה חושב שהיה קורה לך אם היית מקבל נבואה? האם אתה חושב שזה היה עושה אותך לבן אדם יותר טוב? ליותר קרוב לה'? לפעמים נראה לנו שנבואה אחת הייתה יכולה מאוד לעזור לנו בעבודת ה'; אולי נשמע פעם אחת את קולו של בורא עולם מדבר אלינו ישירות, ובכך נשתחרר מכל היצר הרע ומכל התאוות...

אבל כאן באה הפרשה שלנו ומפתיעה אותנו: ה' יכול לדבר עם בן אדם, והוא יישאר רשע מרושע!

בלעם מדבר עם ה' מתי שהוא רוצה. לכאורה זה יותר מאמונה, זו ממש ידיעה ברורה. הוא יודע ומכיר את ה' ומדבר אתו. אבל האם זה עוזר לו? האם זה משנה אותו?

אותו "נביא", "איש אלוקי" ו"מורם מעם", היה אדם מאוד "לא נקי" בלשון המעטה בחיים האישיים שלו; היה מושחת במידות; רצה להשמיד עם שלם ביודעין שזה נגד רצון הבורא; רצון הבורא לא מעניין אותו כקליפת השום; ולאחר שהוא לא הצליח, הוא ניסה להחטיא את עם ישראל "בסיטונאות", ובכך הוא אַיֵּים לא רק על הקיום של עַם ישראל, אלא על הקיום של העולם כולו שקיים בזכות עַם ישראל.

זאת אומרת שהוא היה נביא ובכל זאת היה חלאת אדם ומחריבי העולם.

אם נבואה לא - אז מה כן?

אבל אם נבואה לא פותרת בעיות בעבודת ה', אז מה כן? מה הפתרון האמתי? מה מְשַנֶּה את האדם בפנימיות? והתשובה הפשוטה והברורה היא שה**דבר היחיד** שמשנה את האדם, מְעַדֵּן אותו, מקרב אותו, מכניס לו אמונה נכונה ויראת שמיים ואהבת ה', גואל אותו מתאוות וממידות רעות - **הדבר היחיד** זה פשוט לעבוד את ה', שזה אומר **להקדיש זמן יומי קבוע לעבודה אישית**, כפי שנלמד: בלי עבודה אישית שום דבר לא יעזור!

והמסר הזה חוזר ומתגלה אלינו כמעט מכל סיפור בתורה כפי שהארכנו על כל חטאי ישראל במדבר, שלמרות שהיו להם כל התנאים, כולל הכול: פרנסה וניסים עין בעין, ונבואה, והרבי הגדול ביותר - בכל

> **איפה היו כל עם ישראל בזמן מחלוקת קורח? וכי לא היה אחד בכל עם ישראל שהביזיון של משה רבינו כאב לו?**

זאת חטאו שוב ושוב, כי לא נבואה, ולא ניסים, וגם לא קשר עם רבנים גדולים, ולא שום דבר משנה את הבן אדם. **רק עבודה משנה את הבן אדם. נקודה.** כל סיפורי התורה הם דוגמה למה שקורה בלי עבודה אישית.

האם אין צדיק אחד בסדום?!

והמסר הזה התחדד לי שוב בגלל מעשה ששמעתי שלפני שנים רבות החליט הרב הראשי של העיר בני ברק לסגור את ארון הקודש בשבת בשעה מסוימת על מנת שלא יתקיימו מניינים בשעה מאוחרת, והיו שם כמה חצופים שהדבר לא מצא חן בעיניהם והם החליטו לבזות את הרב בתפילת מנחה.

אך בתפילת מנחה, כאשר הם קמו לחרף ולגדף, נעמד מולם אברך צעיר שלימים נעשה רב גדול וצעק לעומתם בעזות דקדושה: "רשעים! איך אתם לא מתביישים, המלבין פני חבירו ברבים אין לו חלק לעולם הבא, וכל שכן המבזה תלמיד חכם ברבים!" הם רק איימו לנקום בו והסתלקו מן המקום.

מהסיפור הזה הבנתי שלפעמים אדם יחיד שעומד בכאב ובתקיפות, יכול למנוע ביזיון לתלמיד חכם. אז שאלתי את עצמי: איפה היו כל עם ישראל בזמן מחלוקת קורח? וכי לא היה אחד בכל עם ישראל שהביזיון של משה רבינו כאב לו? לא היה אחד שפשוט זכר את כל הניסים והישועות ואת כל המסירות של משה עליהם? לא היה אחד שלפחות יצעק וימחה?!

והתשובה היא ששוב אנו רואים שכאשר אין עבודה עצמית עמוקה, אז ברגע אחד של ניסיון, קצת ליצנות מתקבלת על הלב ומסתירה את האמת גם מעיני חכמי החכמים. עם שלם יכול להאמין בשטות! ויקהל עליהם קורח את **כל העדה**. כל העדה!

גוון מיוחד וחדש בעבודה האישית

אז מהי עבודה אישית ואיך זה מגן מפני הטאים ומחלוקות?

עבודה אישית זה אומר להקדיש לפחות שעה בכל יום לחשבון נפש אמתי ונכון, ולהקדיש מתוך השעה לפחות חצי שעה לעבוד על נקודה אחת מסוימת מהנקודות שכל החיים עומדים עליהן כמו ענייני הקדושה וקניין האמונה.

ולאור מה שדיברנו בשבועות, ישנה עבודה אישית נדרשת **מיוחדת** לקנות את ההבנה וההרגשה העמוקה ש**ה' לא חייב שום דבר לאף אחד**. וההיפך הוא הנכון כולנו ללא יוצא מן הכלל כולל הצדיק הגדול ביותר - חייבים בלי סוף וקץ לה' יתברך.

המשך בעמוד 3

הכנסים של הרב שלום ארוש שליט"א לשבוע הקרוב

שדרות
יום ב',
י"ב תמוז (15/ז'/19)
בית כנסת "משכן שלום"
אלנבי 13,
בשעה 20:30

ירושלים
יום ד',
י"ד תמוז (17/ז'/19)
ישיבת "חוט של חסד"
שמואל הנביא 13,
בשעה 20:30

חולון
יום ה',
ט"ו תמוז (18/ז'/19)
בית כנסת ע"ש חללי צה"ל
המעפילים פינת המצודה
בשעה 21:30

גליון 629
י' תמוז תשע"ט

	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:11	20:28	21:03
תל אביב	19:28	20:30	21:01
חיפה	19:23	20:32	21:04
באר שבע	19:28	20:28	21:01

רם התורה

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

את ישראל שיזכו להשיג תורה שבעל פה. הנה כי כן מטעם זה השקה רבינו האריז"ל את תלמידו הנאמן רבינו חיים וויטאל מבארה של מרים כדי שיזכה להשיג סודות התורה.

ונראה להוסיף תבלין לבאר הטעם שזכתה מרים להשקות את ישראל מים המסוגלים להשגת תורה שבעל פה, על פי מה שכתב רבינו בחיי בפרשתנו (במדבר כ-ב): **"ולא היה מים לעדה. כשמתה מרים נסתלק הבאר, כי היה הבאר בזכות מרים, שהיה לה זכות המים ממשה, שנאמר** (שמות ב-ד) **ותתצב אחותו מרחוק".**

מבואר מזה כי מה שזכתה מרים להשקות את ישראל מים מבארה, הוא בזכות שסיכנה עצמה להציל את משה אחיה כשהיה במים. נמצא לפי זה כי מה שזכו משה ואהרן ללמד את ישראל תורה שבעל פה, הוא בזכות מרים שהצילה את משה מן המים, לכן מדה כנגד מדה המים מבארה של מרים מסוגלים לקדש את האדם שיזכה להשיג תורה שבעל פה.

מעתה יפתח לנו פתח להבין מעט מזעיר, מה שנגזרה מן השמים הגזירה הנוראה של שריפת ספרי התלמוד בפרשת חוקת, על פי מה ששנינו בתלמוד ירושלמי (מועד קטן יז:): **"הרואה תלמיד חכם שמת כרואה ספר תורה שנשרף".** לכן בפרשה זו שנקבעה פטירתם של שלושת מנהיגי ישראל משה אהרן ומרים שהיו בבחינת תורה שבעל פה, נגזרה מן השמים שריפת ספרי התלמוד שהם תורה שבעל פה.

תרגום אונקלוס הוא תורה שבעל פה

הבה נמשיך במסע הקודש לבאר בזה מה שנסתבב מן השמים ששריפת התורה היתה דוקא ביום שישי פרשת חוקת, בהקדם לבאר הטעם שבחר הקב"ה לרמז על גזירה נוראה זו בתרגום: **"דא גזירת אורייתא"**, ולא בתורה עצמה: **"זאת חוקת התורה".** ונראה לבאר הענין בזה על פי מה שכתב ה"חזון איש" (טהרות ידים סימן ח אות יט) כי תרגום אונקלוס אף שהוא פירוש על התורה, אין דינו כספר תורה שנכתב בלשון ארמית, אלא הוא בגדר תורה שבעל פה שמפרש את הפסוקים בתורה שבכתב.

והביא ראיה לכך שהרי אונקלוס אינו מתרגם מילה במילה, אלא הוא מוסיף לפרש גם מה שלא כתוב בפירוש בתורה, והביא משל לכך ממה שהוא מתרגם בכל מקום את השם **אלקים** לשם **הוי"ה**, הרי שלא תרגם את התורה מלה במלה מלשון הקודש ללשון ארמית, ובלשון קדשו: **"ובתרגום אונקלוס תרגם ה' תחת אלקים, ואם כן אין תרגום אונקלוס כספר תורה בלשון ארמית, אלא כשאר מפורש התורה והוא בכלל תורה שבעל פה".**

ובאמת כן מבואר בחידושי הרמב"ן (שבת קטו.): **"תרגום דידן דהיינו אונקלוס ויונתן בן עוזיאל כשאר תורה שבעל פה הוא".** ויש להעיר בזה עוד ממה ששנינו בגמרא (מגילה ג.): **"תרגום של תורה אונקלוס הגר אמרו מפי רבי אליעזר ורבי יהושע".** דקדקו לומר: **"מפי"** רבי אליעזר ורבי יהושע, ללמדנו שהתרגום הוא בבחינת **"תורה שבעל פה"**, שקיבלה אונקלוס מפי רבי אליעזר ורבי יהושע, שהם קיבלו איש מפי איש עד למשה רבינו מסיני.

הנה כי כן ירווח לנו להבין מה שבחר הקב"ה לרמז על גזירת שריפת התלמוד בפירוש התרגום: **"דא גזירת אורייתא"**, ולא בתורה שבכתב: **"זאת חקת התורה"**, כי מאחר שהתרגום הוא בגדר תורה שבעל פה שקיבל אונקלוס מפי רבי אליעזר ורבי יהושע, לכן ראוי לרמז בו גזירת שריפת התלמוד שהוא השורש של תורה שבעל פה, ומטעם זה רמוזה בו גם הגזירה הקשה פטירתם של משה אהרן ומרים חכמי התורה שבעל פה.

"והיה ביום השישי והכינו" שנים מקרא ואחד תרגום

בדרך המלך נלך לבאר בזה מה שקבע הקב"ה גזירה נוראה זו דוקא ביום ו' פרשת חוקת, על פי מה שהביא ה"מגן אברהם" (או"ח סימן רפה ס"ק ה) בשם השל"ה הקדוש (מסכת שבת נר מצוה ד"ה ומקודם הטבילה) שראוי לקרוא שנים מקרא ואחד תרגום דוקא ביום שישי אחר חצות. אולם רבינו חיים וויטאל מביא ב"שער הכוונות" (הכנה לשבת דף סב טור א), כי רבו האריז"ל היה נוהג לקרוא שנים מקרא ואחד תרגום ביום שישי בבוקר מיד אחרי תפלת שחרית:

"מנהגי מורי ז"ל. תיכף בסיימו תפלת שחרית דיום ו', היה הולך לבית הכנסת או לבית מדרשו, אם היה שם ספר תורה כשר, היה מוציאו וקורא בו הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום... והיה דוחק עצמו לקרותה ביום ו', והיה אומר כי זה סוד (שמות טז-ה) **והיה ביום השישי והכינו את אשר יביאו".**

וכן מבואר ב"מגיד מישרים" ל"בית יוסף" (פרשת אמור) שהמלאך המגיד שנתגלה אליו הזהירו: **"ולא יחסר פרשת השבוע שנים מקרא ואחד תרגום בכל שישי ושישי".** בספר "קרבן שבת" (פרק ה) ביאר הטעם לכך, כי שנים מקרא ביום ו' הוא כנגד מה שירד המן לישראל ביום שישי לחם משנה, כמו שכתוב (שמות טז-כב): **"ויהי ביום השישי לקטו לחם משנה".**

מעתה יאירו עינינו להבין הקשר הנפלא בין יום ו' פרשת חוקת לגזירת שריפת התורה, כי מאחר שראוי לקרוא שנים מקרא ואחד תרגום ביום שישי, כפי שרמוז בכתוב: **"והיה ביום השישי והכינו את אשר יביאו"**, נמצא כי ביום שישי פרשת חוקת מתגלה מה שמפרש בתרגום אונקלוס שהוא בבחינת תורה שבעל פה: **"זאת חוקת התורה" - "דא גזירת אורייתא"**, שרומז על מה שנשרפו ספרי התלמוד שהם תורה שבעל פה.

לכן הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד ביום שישי פרשת חוקת, להיזכר בגזירה הנוראה, בחילול השם הגדול והנורא, של שריפת עשרות קרונות של ספרי התלמוד בחוצות עיר, אולם מה שקיוו אויבי ישראל בשריפה נוראה זו של ספרי התלמוד, לכבות את אש ההתלהבות של ישראל העוסקים בתורה שבעל פה בעמל ויגיעה, ונהפוך הוא שדוקא אש זו הלהיבה אצלם עוד יותר אהבת התורה ברשפי אש קודש לעסוק בה במסירות נפש, בבחינת (שמות א-יב): **"וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ".**

על כך ניתן להמליץ מה שכתוב (דברים ד-לב): **"כי שאל נא לימים ראשנים אשר היו לפניך... הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמוהו. השמע עם קול אלקים מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחי".** כלל ישראל הם עם ה' השומעים את קול אלקים מדבר מתוך רשפי האש הלוהטת בספרי התלמוד, חיזקו ואימצו להלהיב את אש התורה שהיא חזקה יותר מהאש של הרשעים. ובזכות שנלך בדרך זו יקבץ הקב"ה את נדחינו מארבע כנפות הארץ, בביאת הגואל צדק במהרה בימינו אמן.

תודותינו וברכותינו נתונות לאלו שנדבו הוצאת הגליון לזיכוי אחינו בני ישראל

הרה"ח ר' יצחק פורסטר וב"ב הי"ו
לעילוי נשמת נכדם הילד יהודה (לייבי) ע"ה בן ר' נחמן ני"ו

משפחת מהדב הי"ו לרפואה השלימה
של האשה החשובה מרת לאה בת וירג'ני שתחי'

לקבלת המאמרים באימייל: mamarim@shvileipinchas.com

רם התורה
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

מדרש: משה רבינו נפטר במדבר כדי שיביא עמו בגאולה העתידה את דור המדבר שלא נכנסו לארץ

גמרא: "נסמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדומה לומר לך מה פרה אדומה מכפרת אף מיתתן של צדיקים מכפרת"

כמו שפרה אדומה מכפרת בבחינת "תבוא אמו" ותקנח צואת בנה כך מיתת מרים אמם של ישראל מכפרת עליהם

ביום ו' פרשת חוקת כשקוראים שנים מקרא ואחד תרגום מתגלה פירוש התרגום: "דא גזירת אורייתא"

נפלא להבין בזה מה שבחר הקב"ה ללמדנו שמיתתה של מרים מכפרת, ממה שהסמיך בפרשתנו את מיתתה למצות פרה אדומה, על פי מה שהביא רש"י (במדבר יט-כב) בשם רבי משה הדרשן: **"פרה אדומה. משל לבן שפחה שטינף פלטין של מלך, אמרו תבוא אמו ותקנח הצואה, כך תבוא פרה ותכפר על העגל"**.

לפי האמור יש לומר שהסמיך הקב"ה מיתת מרים לפרה אדומה, ללמדנו כי כשם שפרה אדומה היא בבחינת **"תבוא אמו"** ותקנח צואת בנה, כך מרים הנביאה שהיתה בבחינת אם הבנים של דור המדבר, כי בזכותה נולד משה רבינו, כמבואר בגמרא (סוטה יב.) שהשפיעה על עמרם אביה להחזיר את יוכבד אמה אחרי שגירשה, ואחרי שנולד משה סיכנה עצמה להצילו מן היאור, ולהביא לו מינקת עבריה שהיתה יוכבד אמו, ובזכותה שתו ישראל מים מהבאר שהלכה איתם כל זמן היותם במדבר, לכן מיתתה היא גם כן בבחינת **"תבוא אמם"** של ישראל ותקנח מה שפגמו, בהיותה כפרה לדור המדבר שלא נכנסו לארץ ישראל.

הנה כי כן מטעם זה חזר הקב"ה ללמדנו בפרשתנו גם אצל אהרן הכהן שנסמכה מיתתו לבגדי כהונה, כי כשם שבגדי כהונה מכפרים, כך מיתתו של אהרן מכפרת על עוונות דור המדבר. באופן שכל שלושת הפרנסים הטובים שעמדו לישראל, משה אהרן ומרים, נסתלקו בשנת הארבעים שהיו ישראל במדבר לפני כניסתם לארץ ישראל, כדי לכפר על העוונות של דור המדבר שיוכלו לבוא לעתיד לבוא עם משה רבינו לארץ ישראל.

מעתה ירווח לנו להבין מה שפתח הקב"ה פרשה זו: **"וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר. זאת חוקת התורה אשר צוה ה' לאמר, דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול"**. ומפרש בתרגום: **"דא גזירת אורייתא"**, ללמדנו כי מה שנגזרה בפרשה זו מיתתם של שלושת הפרנסים הטובים שעמדו לישראל, גזירה היא מאת הקב"ה שיהיו בבחינת קרבן כפרה על ישראל, ועל זה רומז רש"י באומרו: **"גזירה היא מלפני אין לך רשות להרהר אחריה"**.

ויש להוסיף כי כל שלושת המנהיגים רמוזים במצות פרה אדומה, הא כיצד, משה רבינו רמוז במה שכתוב: **"ויקחו אליך פרה אדומה"**. ופירש רש"י בשם המדרש: **"ויקחו אליך, לעולם היא נקראת על שמך, פרה שעשה משה במדבר"**. אהרן הכהן רמוז במה שהצריך הכתוב לעשות כל עבודת הפרה על ידי כהן מזרעו של אהרן. מרים הנביאה רמוזה בפרה אדומה שהיא בבחינת **"תבוא אמו"** ותקנח צואת בנה.

משה ואהרן רבותיהם של ישראל בתורה שבעל פה

בדרך זו במסילה נעלה לבאר מה שסיבב הקב"ה את גזירת שריפת התלמוד בפרשת חוקת, על פי מה ששנינו במשנה (אבות פ"א מ"א): **"משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע"**. ומפרש בזוהר הקדוש (פרשת תרומה קלז:) שהכוונה בזה על תורה שבעל פה, כי את התורה שבכתב מסר ללויים כמו שכתוב (דברים לא-כה): **"ויצו משה את הלוים נושאי ארון ברית ה' לאמר לקוח את ספר התורה"**.

וזהו הטעם שמשה רבינו נחשב לראשון מקבלי תורה שבעל פה, כמו שכתב הרמב"ם בהקדמה ל"יד החזקה" בלשון קדשו: **"אף על פי שלא נכתבה תורה שבעל פה, לימדה משה רבינו כולה בבית דינו לשבעים זקנים. ואלעזר ופנחס ויהושע שלשתן קיבלו ממשה. וליהושע שהוא תלמידו של משה רבינו, מסר תורה שבעל פה וצוהו עליה"**.

וכן בענין אהרן מצינו ב"פרי צדיק" להגה"ק רבי צדוק הכהן זי"ע (חנוכה מאמר ג), כי הן אמת שמשה רבינו קיבל גם תורה שבעל פה בהר סיני, אולם מאחר שהוא קיבלה מפי הקב"ה הרי זה בבחינת תורה שבכתב, אבל אהרן שלא שמע מפי הקב"ה בעצמו כי אם ממשה, היה הראשון שקיבל ממנו את התורה שבעל פה, כמבואר בגמרא (עירובין נד:): **"כיצד סדר משנה, משה למד מפי הגבורה, נכנס אהרן ושנה לו משה פירקו... נכנסו כל העם ושנה להן משה פירקן... נסתלק משה ושנה להן אהרן פירקו"**. הרי שגם אהרן לימד את התורה שקיבל ממשה לכל ישראל.

רבי צדוק מוסיף לרמז דבר זה במה שאמר הקב"ה למשה על אהרן (שמות ד-טז): **"והיה הוא יהיה לך לפה"**. היינו שיהיה בבחינת תורה שבעל פה. וזהו שנאמר בשבחו של אהרן בדברי הנביא (מלאכי ב-ו): **"תורת אמת היתה בפיהו"** דייקא, בבחינת תורה שבעל פה, **"כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו"** דייקא, שניתן לו כח מן השמים להשפיע תורה שבעל פה לישראל, **"כי מלאך ה' צבאות הוא"**.

בארה של מרים מסוגלת להשגת תורה שבעל פה

הנה מה טוב ומה נעים לבאר בזה מה שמבואר בספרים הקדושים, כי המים מבארה של מרים מסוגלים להשגת התורה, כמו שמובא ב"פרי עץ חיים" (שער הנהגת הלימוד פרק א) שרבי חיים וויטאל זכה להשיג סודות התורה, רק אחרי שרבו האריז"ל השקהו מים מבארה של מרים:

"כשהיה הרב רבי חיים בא אצל הרב ללמוד הימנו זאת החכמה, אז כל מה שלמד ממנו היה שוכח ולא היה יכול להשיג שום דבר, עד שהלכו שניהם יחד לטבריה, והרב זלה"ה הוליך להרב רבי חיים בתוך הים של טבריה בספינה קטנה שהיה שם, וכשהיו הולכים בתוך הים נגד העמודי בית החיים הישן, לקח הרב זלה"ה כלי אחד ומלאו אותו מים מבין העמודים, והיה משקה להרב רבי חיים זלה"ה ואמר לו, עכשיו תשיג החכמה הרבה, כי המים ששתית היה מבארה של מרים, ומשם ואילך התחיל לכנוס בחכמה זו".

רחש לבי דבר טוב לבאר הטעם שהמים מבארה של מרים מסוגלים להשגת התורה, על פי מה שהאריך האלשיך הקדוש בפרשתנו לבאר, כי המים ששתו ישראל מבארה של מרים הם רמז על תורה שבעל פה, והביא ראיה לכך ממה שמבואר במדרש ילקוט שמעוני (פרשתנו רמז תשסג): **"ודברתם אל הסלע, שנה עליו פרק אחד והוא מוציא מים מן הסלע"**.

הרי מבואר שנצטוו משה ואהרן לשנן על הסלע פרק אחד בתורה שבעל פה ועל ידי זה יתן מימיו, לרמז בזה כי המים הללו מסוגלים לקדש

רם התורה
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

מת אהרן נסתלקו ענני כבוד, שנאמר וישמע הכנעני מלך ערד, מה שמועה שמע, שמע שמת אהרן ונסתלקו ענני כבוד, וכסבור ניתנה לו רשות להילחם בישראל... חזרו שניהם בזכות משה. מת משה נסתלקו כולן, שנאמר (זכריה יא-ח) **ואכחד את שלשת הרועים בירח אחד, וכי בירח אחד מתו, והלא מרים מתה בניסן, ואהרן באב, ומשה באדר, אלא מלמד שנתבטלו שלש מתנות טובות שנתנו על ידן ונסתלקו כולן בירח אחד".**

והנה כאשר נתבונן נראה כי בפרשה זו פרשת חוקת, קבע הקב"ה את פטירתם לחיי העולם הבא של כל שלושה מנהיגים אלו, שנסתלקו בתוך שנים עשר חודש בשנת הארבעים שהיו ישראל במדבר לפני שנכנסו לארץ ישראל. המעגל התחיל במיתתה של האחות הגדולה מרים הנביאה בחודש ניסן, כמו שכתוב בפרשתנו (שם כ-א): **"ויבואו בני ישראל כל העדה מדבר צין בחודש הראשון, וישב העם בקדש ותמת שם מרים ותקבר שם, ולא היה מים לעדה ויקהלו על משה ועל אהרן".**

ופירש רש"י: **"ולא היה מים לעדה, מכאן שכל מ' שנה היה להם הבאר בזכות מרים".** ופירש בתרגום יונתן (במדבר כ-א) שמרים נפטרה בעשרה בניסן: **"ואתו בני ישראל כל כנישתא למדברא דצין בעשרא יומין לירחא דניסן ומיתת תמן מרים ואתקברת תמן".** וכן מבואר בשלחן ערוך (או"ח סימן תק"פ סעיף ב) בענין הימים שמתענים בחודש ניסן: **"בעשרה בו מתה מרים ונסתלק הבאר".**

מכאן ואילך נתגלגלה מן השמים פטירתם של אהרן ומשה, כי בעקבות מה שפסקה בארה של מרים לתת מים, נקהלו העם על משה ועל אהרן להתלונן שאין להם מים לשתות, ואז קרה המקרה הנורא עם הסלע שממנו נבעה בארה של מרים, כמו שכתוב בפרשתנו שהקב"ה צוה למשה ואהרן (במדבר כ-ח): **"ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו"**, והם לא דיברו אל הסלע אלא משה הכהו פעמיים במטהו, ועל ידי זה נגזר עליהם למות במדבר, כמו שכתוב (שם יב): **"ויאמר ה' אל משה ואל אהרן יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם".**

אהרן הכהן נפטר באותה שנה בראש חודש אב, כמו שכתוב (שם לג-לח): **"ויעל אהרן הכהן אל הר ההר על פי ה' וימת שם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים בחודש החמישי באחד לחודש".** אחר כך בז' באדר נסתלק גם משה רבינו מן העולם, וכך נסתלקו מן העולם בתוך שנים עשר חודש כל השלשה, מרים הנביאה בעשרה בניסן, אהרן הכהן בראש חודש אב, משה רבינו בשבעה באדר.

בשנת ה' אלפים ד' יום ו' פרשת חוקת ט' תמוז
נשרפו בכיכר העיר בפריז עשרות קרונות עם ספרי התלמוד

על ידי שאלת חלום גילו מן השמים לקבוע הזמן לתשובה
ביום ו' פרשת חוקת ולא ביום החודש ט' תמוז

עוד גילו מן השמים שגזירה זו רמוזה בפסוק:
"זאת חוקת התורה", ומפרש בתרגום: "דא גזירת אורייתא"

בפרשה זו נקבעה פטירתם של שלושת פרנסים טובים
משה אהרן ומרים שעמדו להנהיג את ישראל במדבר

שלושת המנהיגים נסתלקו בעקבות מיתתם של דור המדבר

חשבתי דרכי לבאר מה שסיבב הקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו, כי שלשה מנהיגים אלו משה אהרן ומרים נפטרו במדבר ולא נכנסו לארץ, על פי מה שלמדנו בגמרא הנ"ל: **"שלשה פרנסים טובים עמדו לישראל, אלו הן, משה ואהרן ומרים, ושלש מתנות טובות ניתנו על ידם, ואלו הן, באר וענן ומן, באר בזכות מרים, עמוד ענן בזכות אהרן, מן בזכות משה".** מבואר מזה שהקב"ה בחר בהם להנהיג את ישראל במדבר, שניזונו שם משלש מתנות הטובות באר וענן ומן.

לכן אחרי שחטאו ישראל בשליחות המרגלים ונגזר עליהם למות במדבר, כמו שאמר הקב"ה (במדבר יד-לה): **"אני ה' דברתי אם לא זאת אעשה לכל העדה הרעה הזאת הנועדים עלי במדבר הזה יתמו ושם ימותו".** גרמו בכך שגם שלושת המנהיגים שמינה הקב"ה להנהיגם במדבר נסתלקו לחיי העולם הבא.

ונראה להביא ראיה ברורה לכך ממה שדרשו חכמינו ז"ל במדרש (במד"ר יט-יג) מה שכתוב בפרשתנו אחרי הכאת הסלע (כ-יב): **"ויאמר ה' אל משה ואל אהרן יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם".**

"אמר לו הקב"ה למשה, באיזה פנים אתה מבקש ליכנס לארץ. משל לרועה שיצא לרעות צאנו של מלך ונשבית הצאן, ביקש הרועה ליכנס לפלטרין של מלך, אמר לו המלך, אם את נכנס עכשיו מה יאמרו הבריות, שאתה השבית הצאן. אף כאן אמר לו הקב"ה למשה, שבחך הוא שהוצאת שישים ריבוא וקברתם במדבר ואת מכניס דור אחר, עכשיו יאמרו אין לדור המדבר חלק לעולם הבא, אלא תהא בצדן ותבוא עמהן, שנאמר (דברים לג-כא) **ויתא ראשי עם צדקת ה' עשה, לכך כתיב לא תביא את הקהל הזה אלא שיצא עמך".**

הרי לנו דברים ברורים שכל הענין של מי מריבה נתגלגל מן השמים, כדי שיביא משה רבינו לעתיד לבוא את דור המדבר לארץ ישראל, והרי זה על דרך שדרשו במדרש תנחומא (פרשת וישב אות ד) מה שכתוב (תהלים סו-ה): **"לכו וראו מפעלות אלקים נורא עלילה על בני אדם - אף הנוראות שאתה מביא עלינו בעלילה את מביאן".**

ומביא המדרש ראיה לכך ממשה שלא נכנס לארץ בעקבות מי מריבה, אף שכבר נגזר עליו לפני זה שלא יכנס לארץ, כמו שכתוב (שמות ו-א): **"עתה תראה אשר אעשה לפרעה"**, במלחמת פרעה אתה רואה, ואין אתה רואה במלחמת שלשים ואחד מלכים, ומוכח כי מה שגזר עליו הקב"ה במי מריבה שלא יכנס לארץ הוא רק בבחינת: **"נורא עלילה"**. וזהו שאמר משה לישראל (דברים ג-כו): **"ויתעבר ה' בי למענכם ולא שמע אלי"**. מזה נשכיל להבין כי גם שני המנהיגים אהרן ומרים שהצטרפו למשה להנהיג את ישראל במדבר, לא מתו אלא כדי לכפר על העוונות של דור המדבר.

"נסמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדומה"

ונראה להביא ראיה ברורה לכך ממה ששנינו בגמרא (מועד קטן כח.): **"אמר רבי אמי, למה נסמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדומה, לומר לך מה פרה אדומה מכפרת אף מיתתן של צדיקים מכפרת. אמר רבי אלעזר, למה נסמכה מיתת אהרן לבגדי כהונה** [תוספות: "דכתיב (במדבר כ-כו) והפשט את אהרן את בגדיו והלבשתם את אלעזר בנו ואהרן יאסף ומת שם"], **מה בגדי כהונה מכפרין, אף מיתתן של צדיקים מכפרת".**

לפי המבואר יש לומר שרצה הקב"ה ללמדנו בזה, כי כשם שמשה רבינו נפטר במדבר ולא נכנס לארץ, כדי שיביא עמו לעתיד לבוא את דור המדבר שלא נכנסו לארץ, כן מרים ואהרן שמיתתם מפורשת בפרשה זו, לא מתו אלא כדי לכפר על ישראל.

רם התורה
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

"זאת חוקת התורה" - "דא גזירת אורייתא"

הקשר הנפלא בין שריפת הספרים ביום ו' פרשת חוקת לפטירתם של משה אהרן ומרים שנקבעה בפרשת חוקת

בפרשתנו פרשת חוקת (במדבר יט-א): **"וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר. זאת חוקת התורה אשר צוה ה' לאמר, דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול".** ומפרש בתרגום אונקלוס: **"דא גזירת אורייתא די פקיד ה' למימר".** וכתבו הראשונים כי מן השמים גילו לחכמי התורה, כי בכתוב זה רמוזה הגזירה הנוראה שהיתה בצרפת בפרשה זו.

מדובר במשפט שניהלו שונאי ישראל בבית המשפט בעיר פריז שבמדינת צרפת בפני שופטים נוצרים, בעקבות ההסתה של משומד כנגד התלמוד המצווה על שנאת הגוים והנוצרים, המאמינים באותו איש ששנה ופירש מדרכי התורה. חכמי הדור ובראשם רבינו יחיאל מפריז ורבינו משה מקוצי מבעלי התוספות נאלצו להתווכח עם חכמי הנוצרים.

בסיום המשפט קבעו השופטים הנוצרים שצריך לשרוף את כל ספרי התלמוד, ובשנת ה' אלפים ד' לבריאת העולם, ביום ו' פרשת חוקת, ט' בתמוז, שרפה מלכות הרשעה בכיכר העיר בפריז עשרות קרונות מלאים בכתבי יד מספרי התלמוד.

חכמי התורה שאלו שאלת חלום על גזירה קשה זו, וגילו להם מן השמים שלא יקבעו את יום החודש ט' בתמוז ליום של תשובה ותענית יחיד, כי אם את יום השבוע - יום ו' פרשת חוקת, שנקבע בשמים לגזירה קשה זו, ונרמז בפסוק: **"זאת חוקת התורה"**, מפרש התרגום: **"דא גזירת אורייתא"**, כמו שהביא ה"מגן אברהם" (או"ח סוף סימן תקפ) בשם אחד מהראשונים בספר ה"תניא" שנקרא גם בשם "תניא רבתי" (ענין ארבעה צומות סוף סימן נח), הנה דברי ה"מגן אברהם" בלשון קדשו:

"כתב התניא, ביום הששי פרשת חוקת נהגו יחידים להתענות, שבאותו היום נשרפו כ' קרונות מלאים ספרים בצרפת, ולא קבעו אותו בימי החודש [ט' בתמוז אלא ביום ו' פרשת חוקת], **מפני שמתוך שאלת חלום נודע להם שיום הפרשה גורם גזירת התורה, זאת חוקת התורה מתרגמינן דא גזירת אורייתא. וגם בשנת ת"ח נחרבו שני קהילות גדולות באותו היום, כמו שמבואר בסליחות שחיבר בעל השפתי כהן".**

"שַׁאֲלִי שְׁרוּפָה בָּאֵשׁ לִשְׁלוֹם אֲבֵלַיִךְ"

הפוסק הגדול מהר"ם מרוטנבורג זי"ע מאחרוני בעלי התוספות שהיה תלמידו של רבינו יחיאל מפריז, חיבר על גזירה זו את הקינה המפורסמת שאנו אומרים ב"קינות" לתשעה באב (קינה מא): **"שַׁאֲלִי שְׁרוּפָה בָּאֵשׁ לִשְׁלוֹם אֲבֵלַיִךְ"**. בפתיחה זו הוא פונה אל התורה הקדושה ומבקש ממנה: **"שאלי"** אַתְּ התורה, ה**"שרופה באש"** הרשעים ששרפו אותך בכיכר העיר, **"לשלום אבליך"**, לשלום ישראל האבלים על שריפת התורה.

הוא פונה גם בדברי תוכחה כנגד מלכות הרשעה ששרפה את התורה: **"עַד אָן עֲדִינָה תְּהִי שׁוֹכְנָה בְּרֹב הַשְׁקֵט** [עד מתי מלכות צרפת המעודנת ומפונקת תשכני בשקט ובשלוה], **וּפְנֵי פְרָחַי הֲלֹא כָסוּ חֲרֵלַיִךְ** [ואילו פני פרחי ישראל מכוסים בפצעים כקוצים]. **תֵּשֵׁב בְּרֹב גַּאֲוָה לְשָׁפוֹט בְּנֵי אֵל** [ישראל שהם בנים למקום] **בְּכָל הַמִּשְׁפָּטִים, וְתָבִיא בְּפִלְילַיִךְ** [תביא אותם להישפט בפני שופטיך שונאי התורה]. **עוֹד תְּגֻזוֹר לְשָׁרוֹף דָּת אֵשׁ וְחֻקִּים** [לשרוף את התורה שניתנה לנו באש], **וְלָכֵן אַשְׁרֵי שֶׁיְּשַׁלֵּם לָךְ גְּמוּלַיִךְ".**

בהמשך הקינה הוא שופך את מר לבו בפני התורה הקדושה על הגזירה הנוראה ושואל: **"אֵיכָה נְתוּנָה בְּאֵשׁ אוֹכְלָה** [איך התורה שניתנה בידי הקב"ה שהוא אש אוכלה אש], **תְּאֻכַּל בְּאֵשׁ בָּשָׂר** [תישרף באש של בשר ודם], **וְלֹא נָקְווּ זָרִים בְּגַחֲלַיִךְ"**, ואיך לא נכוו הרשעים בגחלי אש של התורה. הוא ממשיך להביע את כאבו הגדול בפני התורה:

"צוּרִי [הקב"ה שנתגלה בהר סיני לתת התורה לישראל] **בְּלַפִּיד וְאֵשׁ, הַלְבָעֲבוּר זֶה נְתָנָךְ** [בלפיד ואש, כדי לרמז בכך] **כִּי בְּאַחֲרִית תְּלַהֵט אֵשׁ בְּשׁוּלַיִךְ"**, שעתידה את התורה להישרף באש. כך הוא פונה גם להר סיני ושואל: **"סִינַי, הֲלָכֵן בְּךָ בָּחַר אֱלֹקִים** [לתת עליך את התורה] **וּמֵאַס בִּגְדוֹלִים** [שלא רצה לתת התורה על ההרים הגדולים] **וְזָרַח בִּגְבוּלֵיךְ,** [כי רצה לרמז בכך] **לִהְיוֹת לְמוֹקֵד לָדָת, כִּי תִתְמַעֵט וְתֵרֵד מִכְּבוֹדָהּ"**, שעתידה התורה לרדת מכבודה כהר סיני הנמוך מכל ההרים.

ובכן דבר בעתו מה טוב להתבונן בחוט המשולש: **א.** מהו הקשר המיוחד בין הזמן של יום ו' פרשת חוקת לגזירת שריפת התורה. **ב.** מדוע בחר הקב"ה נותן התורה לרמז על גזירה קשה זו דוקא בתרגום: **"דא גזירת אורייתא"**, ולא בתורה עצמה, שהרי מלשון הכתוב: **"זאת חוקת התורה"**, אי אפשר לדעת שהכוונה בזה על גזירה מן השמים על התורה. **ג.** מה ראה הקב"ה לרמז גזירה זו דוקא במצות פרה אדומה.

בפרשה זו נקבעה פטירתם של משה אהרן ומרים במדבר

פתח דברינו יאיר לבאר הענין בזה בדחילו ורחימו, על פי מה שהארכנו לבאר במאמר לפרשת בהעלותך, כי אמנם משה רבינו היה המנהיג האמיתי של ישראל במדבר, אבל בעצם מינה הקב"ה את כל שלושת צאצאי עמרם משה אהרן ומרים להנהיג את ישראל ביציאתם ממצרים, כמו שאמר הקב"ה לישראל על ידי הנביא (מיכה ו-ד): **"כי העליתיך מארץ מצרים ומבית עבדים פדיתיך ואשלח לפניך את משה אהרן ומרים".**

דבר זה מתאים להפליא עם מה ששנינו בגמרא (תענית ט.):

"שלשה פרנסים טובים עמדו לישראל, אלו הן, משה ואהרן ומרים, ושלש מתנות טובות ניתנו על ידם, ואלו הן, באר וענן ומן, באר בזכות מרים, עמוד ענן בזכות אהרן, מן בזכות משה. מתה מרים נסתלק הבאר, שנאמר (במדבר כ-א) **ותמת שם מרים, וכתיב בתריה** (שם ב) **ולא היה מים לעדה, וחזרה בזכות שניהן.**

רם התורה
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

אותם תפילות חטופות, החליט האיש להקים בית כנסת גדול ומרכזי, שיתקיימו בו הרבה מניינים, כדי שכל יהודי יוכל להיכנס בו בכל עת לתפילה בציבור!

ואכן טרח ועמל קשות להשגת הכספים הדרושים, והקים במסירות נפש את בית הכנסת הגדול "שומרי שבת", שעומד ומתנוסס לתפארה, שוקק תפילות רבות מדי יום ביומו! - כשאותו בחור מקים בית הכנסת, דאג כל העת לרווחתם של המתפללים, בכל הנצרך לכבד ולרומם את בית ה'.

[וכבר התפרסמה המליצה אודות בית כנסת זה, שיש בו 'יחדי תה' עם התצוגה הגדולה ביותר בעולם של כל סוגי ומיני 'שקיקי תה' בטעמים שונים שמכל העולם כולו... בהיותו מקום קיבוץ של 'משולחים' ואורחים רבים מכל רחבי תבל, העמיד בו האיש את כל סוגי התה והקפה המורגלים בכל העולם כולו, כדי שכל אחד ירגיש שם כמו בבית...].

לאחר שנים נודע לו לגבאי דנן שנפטרה אותה אישה שמיאנה בזמנו וסרבה לו להצעת השידוך, ביקש האיש את אנשי החברא קדישא שתעבור הלוויה דרך 'בית הכנסת שומרי שבת', ובהגיע המיטה אל רחבת בית הכנסת ביקש האיש לשאת דברי הספד קצרים.

הוא ניגש אל המיטה, ובקול נרגש סיפר את טיב סיפורו, וגילה בפעם הראשונה בפני קהל ועדה את הסיבה שהביאה אותו להקמת בית הכנסת הגדול. וסיים את הספדו, שנמצאה כל זכות הקמת בית הכנסת נזקפת לזכות הנפטרת דנן, שבזכות סירובה לשידוך הוקם בית הכנסת. ואם כן כל מיליוני התפילות והברכות ועניית אמן ואמן יהא שמיה רבא שבבית כנסת זה, נזקפים כולם לזכותה!

ובודאי יעמדו לה זכות כל אותם התפילות, שתנוח בשלום על משכבה, ובגן עדן תהא מנוחתה, אמן.

[מתוך שיחה בענין 'טיב השידוכים' לבחורים]

•~•~•

בשהותי פעם באתרא קדישא מירון יצ"ו, קיבלתי אכסניא באחת מדירות האירוח שבכפר שם.

בצאתי לדרכי עם שחר לתפילת שחרית, והנה פוסע לנגדי הרבי הקדוש מביאלא זצוק"ל, בעל 'חלקת יהושע' זי"ע, שהגיע אף הוא להעתיר בקודש בציון קדשו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע.

היה זה כבר לעת זקנותו של הצדיק, והיה חלוש מאוד, אך רוחו מלאה שמחה בלהב אש קודש, כמו נער צעיר. אכסנייתו היתה אז בקצה הכפר [הנקרא כיום בית מילר], והוא יצא גם כן לתפילת שחרית, ועל אף שהיה מלווה בפמליא של גבאים וחסידים, היה מחזיק בעצמו בידו את הטלית והתפילין הכבדים. [שבתוך גיתיקה הצטופפו מלבד שתי זוגות התפילין דרש"י ורבינו תם והטלית העבה, גם סידור 'שושנת ישראל' הכבד, ושערי ציון וכו']. ובידו האחרת אחז במטה קדשו. וכך היה צועד פסיעה אחר פסיעה כשכולו אחוז שרעפים עילאיים, מדירתו אשר בקצה הכפר והשתרך לאיטו בדרכו לבית הכנסת לתפילת שחרית.

והנה בעודו מתאמץ בדרכו חלפה שם מכוניתו של רבה הוותיק של מירון, ה"ה הרה"ג רבי מאיר שטרן שליט"א, המרא דאתרא, שנסע מן הכפר בדרכו גם הוא לתפילת שחרית. וכראותו את הצדיק מתייגע בהליכתו ובנשיאת הטלית ותפילין, ציוה על אתר לנהוג לעצור את מכוניתו, ויצא לקראת הרבי והציע לפניו להצטרף עמו ברכב, הנוסע אף הוא לתפילה.

אך לפליאתו סירב האדמו"ר להיכנס אל הרכב, גם לאחר שהפציר בו הגבאים וכמה מנכדיו המסורים שבכך יקל את דרכו, סירב הרבי בנחרצות, ואמר שאינו יכול לוותר על 'שכר פסיעות' הללו בדרכו לבית הכנסת, ויש בזה מעלה גדולה להתאמץ ולעלות ברגל להיראות פני השכינה הקדושה.

[כנודע מכמה צדיקים קדושי עליון, כדוגמת בעל אור החיים הקדוש זי"ע, והרה"ק רבי שלמה מזוויטשל זי"ע ועוד, שהיו מתאמצים ברגליהם דווקא בטעלה הר מירון, בדרכם אל הציון הקדוש].

והיתה אותה דרך שהתהלך לתומו צדיק במסירות נפשו, עם כל עבודת התפילה שלאחריה, עושה רושם חזק בלב פמליית המלווים והחסידים. - וראו הכל בחוש מה היא אהבת תורה וקדושה הבוערת כאש קודש בלב הצדיקים, ועד היכן מגיע כבוד בית הכנסת וקדושתו.

[טיב התורה פרשת בא]

•~•~•

אבי מורי הגה"צ רבי לוי הכהן רבינוביץ זצוק"ל, בעל 'מעדני השולחן', הרגיל את עצמו מעודו, להשתדל תמיד ללכת לבית הכנסת לתפילה בציבור, ולומר 'אמן' בקול רם. ואף בשנות זקנותו המופלגת, כשכבר היה האיש המבוגר ביותר בבית כנסת, היה עונה אמן בקול יותר חזק מכל הצעירים...

הוא היה בין הראשונים בירושלים קרתא דשופריא, לפני יותר משמונים שנה, שהחל בחלוקת סוכריות ומיני מתיקה לילדים הקטנים, כדי שיאמרו 'אמן' בכוונה ובקול רם!

[אף הזהיר על כך כמה וכמה פעמים בצוואתו המופלאה, שיקפידו לחנך הבנים והילדים הקטנים על כך! עיין שם].

והיה מזכיר משמו של הגר"ח מוואלאזין זצוק"ל, בעל 'נפש החיים', שעל תפילה בלא כוונה ניתן למצוא לימוד זכות, אבל על עניית 'אמן' בלא כוונה קשה יותר ללמד זכות... שהרי אין בו אלא תיבה אחת!

בערוב ימיו התלוויתי עמו לתפילה בבית הכנסת העתיק שבשכונת 'בתי נייטין' הוותיקה, כאשר מפאת זקנותו נצרך לעזרתי בכמה דברים. והנה משאך דרכו רגליו בבית הכנסת התמלא שמחה גדולה, והיה ממש שש ושמח בכל עניית "אמן" שזכה לה כמוצא שלל רב! ועל אף זקנותו וחולשתו המשיך במנהגו של עניית אמן ואמן יהא שמיה רבא בקול רם, יותר מכל המתפללים בבית הכנסת!

והיה מרגלא בפומיה: "אמן" ראשי תיבות א'ני מ'וסר נ'פשי, שצריך מסירות נפש לענות אמן בקול ובכוונה!

פעם התבטא לאחד מרופאיו שטיפל בו במסירות בימי חוליו, וביקש מלפניו שיעשה את כל המאמצים בכל יכולתו לרפואתו ולהשיבו לבריאותו השלמה, כדי שיוכל להמשיך ללכת לבית הכנסת, "כדי שאוכל לענות אמן ואמן יהא שמיה רבא! כי בלעדי זה למה לי חיים!"...

לאחר שלקה פעם בהתקף לב חולשתו גברה והיה לו גם חום גבוה, אסר עליו הרופא בנחרצות ללכת לבית הכנסת לתפילה, אך הוא התחזק ורצה בכל נפשו ללכת לבית הכנסת. התקשרו נכדיו לשאול את פי הרופא, אבל הוא נחרד מאוד מכך, ואמר שהוא יעשה בתוצאות על אחריותו בלבד!

כשחזר מבית הכנסת ירד חומו והוטב מצבו מאוד! כשהגיע לאחר מכן הרופא לבודקו התפלא והשתומם מן ההטבה הגדולה, אמר לו אבי: דע לך שהליכה לבית הכנסת אינה מזיקה כלל! רק אדרבה היא מטיבה ומשפרת את הבריאות!

והסביר לו הענין כך: באם יאסור עלי הרופא שלא לצאת מן הבית, הרי אם אצטרך ללכת לבית החולים, הרי ברור שאאלץ לצאת מביתי לטיפול אצל הרופא. - כמו כן הוא לגבי התפילה, הרי פונים אנו בה לרופא הגדול 'מלך רופא נאמן ורחמן', ובודאי שצריך לצאת מביתי לתפילה!

הוא זכה לשיבה טובה, ולאריכות ימים ושנים טובות, וכבר דרשו בו דורשי רשומות, שהתקיימו בו כל אותם סגולות האמורות בקדושת בית הכנסת, שבהקפדתו הגדולה שלא לדבר בעת התפילה זכה למ"ש "שיבה" ראשי תיבות: ש'תיקה 'פה ב'שעת ה'תפילה!

ובודאי בזכות הקפדתו הגדולה על עניית אמן, זכה למ"ש (שבת קיח:): "כל העונה אמן בכל כוחו פותחין לו שערי גן עדן, שנאמר (ישעיה כו, ב) 'פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים', אל תיקרי שומר אמונים, אלא שאומרים אמן".

[קונטרס בגדולת הרה"צ רבי לוי רבינוביץ זצ"ל]

•~•~•

הרה"ק רבי פנחס מקוריץ זצוק"ל היה נזהר מאוד במידת הקדושה, והרבה לעורר על כך את אנשי שלומו.

פעם כשנפגש עם רעהו הרה"ק רבי ייבי מאוסטרוהא זצוק"ל, נדבר עמו על כך שיש לעורר לשמירת הבחורים והאברכים בקדושה וטהרה. - אמר לו הרבי ר' ייבי, הנני נוהג להקפיד ולהזהיר מאוד תדיר על קדושת בית הכנסת, ודומני שבכך יש יותר זלזול, ולכן צריך יותר להתריע בזה הענין.

החל ביניהם מעין וויכוח קטן, על מה צריך יותר להזהיר את ישראל, אם כדרכו של זה, או כדרכו של זה.

החליטו לפתוח את החומש, ובמקום שייפתח תימצא תשובה בדבר, והנה נפתח לפניהם הפסוק בפרשת וישלח (בראשית לה, לא): "וַיֹּאמְרוּ הֲכִזוֹנָה יַעֲשֶׂה אֶת אֲחוֹתֵנוּ", שמח רבי פנחס שהנה הוכח בעליל צדקת דרכו.

אך תיכף הראה לו רבי ייבי, לדברי תרגום יונתן בן עוזיאל על אתר: "ענין שמעון ולוי לא יאי למהוי מתאמר בכנישתהון דישראל וכו'" עכ"ל, הרי שעל הדיבורים בבית הכנסת גם כן יש לעורר ולהזהיר!

ובכך נמצאו שני הצדיקים צודקים בדרכם, ואלו ואלו דברי אלקים חיים!

[מתוך שיחה במעלת קדושת בית הכנסת]

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

ניתן להצניע את העלון לשמחות, לברכה והצלחה או ליארצייט | לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל המצו"ב

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173

רם התורה
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

טיב המעשיות

קדושת בית הכנסת

באגדתא דפרק חלק (סנהדרין קו:): "אמר רבי אבא בר כהנא, כולם [כל הברכות שבעך בלעם] חזרו לקללה, חוץ מבתי כנסיות ומבתי מדרשות [שיישארו לברכה בישראל לשלם], שנאמר (דברים כג, ו) 'וי־ה־ו ה' אלקיך לך את הקללה לברכה, כי אוהבך ה' אלקיך', קללה ולא קללות" ע"כ.

ואמר כ"ק מרן האדמו"ר מסטמאר זצוק"ל (דברי יואל פרי ויקרא), לכאורה מדוע נפסדים כל שאר ברכות שייהפכו לישראל לקללה ח"ו, הלא לפי טעמא דקרא "כי אוהבך ה' אלקיך", יש להפוך את כל הקללות כולם לברכה, ומדוע רק קללה אחת נהפכה לגמרי לברכה, ולא כולם.

ברם תירץ, כעין מאמר היהודי הקדוש מפשיסחא זצוק"ל, בפירוש סליחות דרבינו גרשום ז"ל (סליחת זכור ברית): "הָעִיר הַקֹּדֶשׁ וְהַמְּחֻזּוֹת, הָיוּ לְחָרְפָּה וּלְבָזּוֹת, וְכָל מַחֲמַדֶּיהָ טְבוּעוֹת וּגְנוּזוֹת, וְאֵין שִׁיחַ רַק הַתּוֹרָה הַזֹּאת". ופשיטות המכוון שלא נותר בידינו מכל מחמדי העיר הקודש והמחוזות כלום, כי כולם טבועות וגנוזות.

אך הוא פירש כוונת 'ואין שיחה רק התורה הזאת', שממילא על ידי התורה שוב יש לנו בחזרה את כל מחמדיה, שלא נעלמו ולא נפסדו, רק הן 'טבועות וגנוזות', ועל ידי התורה הקדושה ניתן להחזיר את כל מחמדיה וכל גנוזותיה, שכל מחמדי עולם כולם גנוזים בתורה הקדושה.

כיוצא בזה על זה הדרך, פירש הדברי יואל גם בפרשתנו, אדרבה, מחמת כי 'אהבך ה' אלקיך' הפך לנו 'את הברכה לקללה'. התחכם לקחת את הברכה השורשית והיסודית, שעל ידה יחזרו לנו ממילא כל הברכות כולם, והיא ברכת 'בתי כנסיות ובתי מדרשות' שבישראל, שמכוחם מחזירים ישראל את כל הברכות.

כאשר נכנסים ישראל קדושים לבית הכנסת ולבית המדרש לתורה ולתפילה, ממילא מהפכים הם כל קללה לברכה. כד"א (בראשית כז, כב) "הקול קול יעקב - והידיים ידי עשיו", כל עת שהקול קול יעקב, ונשמע קולם בבואם אל הקודש, קול תורה וקול תפילה - ממילא אין הידיים ידי עשיו שולטות.

ולמדנו כאן גודל קדושת בית הכנסת, שצריך להיזהר מאוד בקדושתו, ולשמור על כבוד בית הכנסת. - ובכך נזכה לכל ברכות האמורות בתורה, אמן.

[על פי 'טיב התורה' פרשת דרשו דיתן]

•~•~•

חבורה אחת יצאה 'נסיעה' למקומות הקדושים שבארץ הגליל, הם היו 'מנין' של עשרה אנשים יחדיו, שהתפללו בציבור בכל מקום, לישועת הכלל והפרט.

בדרכם חזרה נצרך אחד מן החבורה להישאר בצפון הארץ, ונשארו תשעה אנשים בלבד. הנסיעה השתרכה לאיטה, פקקים ארוכים הזדנבו בדרכים, השעון נקף שעה אחר שעה, כדרכה של נסיעה בינעירונית בשעות אחר הצהריים בין כבישים עמוסים ופקוקים.

שעת השקיעה הלכה והתקרבה, והם עדיין לא התפללו מנחה, כראות החבורה שכנראה לא יגיעו למחוז חפצם בטרם תשקע החמה, נצרכו להתפלל מנחה בדרך.

ברם, בהיותם רק 'תשעה' אנשים בלבד, נחסר להם יהודי נוסף 'עשירי למנין'. הנהג האדיב שהסיעם בסנגדר הגדול, היה אדם מסורתי, והחלו לדבר על לבו ולבקשו להצטרף עמהם כעשירי למנין לתפילת המנחה.

מתחילה לא הבין הנהג במה מדובר, אך לאחר כמה הסברים קצרים הואיל האיש להצטרף עמהם לתפילה, בתנאי שיביאו לו 'סידור תפילה', כי אינו יודע את התפילה בעל פה.

הגישו אפוא לפניו את סידור התפילה, וביקשו ממנו לעצור בתחנת דלק הקרובה, שם יערכו את תפילת המנחה במנין שלם.

אך הנהג לא הבין, אם זו תפילה, הרי מתפללים בבית כנסת?! כיצד ניתן להתפלל כך באמצע תחנת דלק? - בני החבורה ניסו להסביר, שמדובר רק בתפילת מנחה, ובדיעבד בהעדר בית כנסת ניתן להתפלל מנחה גם בלי בית כנסת.

אבל האיש אינו מסכים בשום אופן, אין תפילה בלי בית כנסת! - פסק בנחרצות.

אם כך, החליטו, הבה נחפש 'בית כנסת' בקרבת מקום. הם סטו לאלתר מן הכביש הראשי, ונכנסו לכבישים צדדיים המובילים אל 'ישובים שונים שבצפון הארץ, הם נסעו ממושב אחד לשני, אך בית כנסת פתוח לא מצאו. - עד שאמר להם מאן דהוא, שזה עתה לאחרונה ממש נבנה בית כנסת חדש ביישוב הסמוך, ואפשר לנסות להתפלל שם. הוא הראה לפניהם את הדרך המדויקת אל אותו יישוב, והם עשו את דרכם חיש אל הקיבוץ המדובר.

"מַה טֹּבוּ אׇהָלֶיךָ יַעֲקֹב, מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל" (כד,ה)

והנה בהגיעם לפתח היישוב לא ידעו היכן ממוקם בית הכנסת החדש, הם נסעו אנה ואנה בין שבילי היישוב, ולפתע ראו אדם מבוגר המסתובב ברחוב בחיפושים, ומאחוריו בנין בית הכנסת חדש ומפואר, כולו אומר פאר והדר! כראות האיש 'טנדר' מלא יהודים חרדים עצר אותם מהרה בצד, ומשנפתחה הדלת שאל אותם בשמחה: יהודים יקרים התואילו בטובכם להצטרף לתפילה, כאן בבית הכנסת?

"זה בדיוק מה שאנחנו מחפשים כאן!" - ענו בני החבורה בצהלה.

האיש התמלא שמחה גדולה, ובהתרגשות רבה סיפר לפניהם, שזה עתה לאחרונה הושלמה בניית בית כנסת מפואר זה. - לאחר שלפני תקופה הוא לקה באירוע מוחי, ובנסים גדולים ניצל מכל אותו מאורע, כשהרופאים מגדירים זאת כנס רפואי! והחליט לזכר הנס לבנות 'בית כנסת' נאה, להודיה להשם יתברך על הנס הגדול שעשה עמו.

בימים אלו - אמר האיש - הימים הראשונים שלאחר השלמת זה הבנין בשלמות, יוצא אני לחפש נואשות אחר מנין לתפילת מנחה בבית הכנסת החדש! והנה נשלחתם אתם מן השמים, לחנוך את בית הכנסת בתפילת מנחה בבית הכנסת המפואר!

תיכף הפנו אותו בני החבורה אל הנהג האדיב, רואה אתה את הנהג שלנו! התודה והברכה מגיעות לו, שכן בזכות טענתו העיקשת שאין תפילה רק בבית כנסת! נכנסנו הנה בטיב ההשגחה העליונה, להתפלל כאן תפילת מנחה בבית הכנסת הקדוש!

[פרטיות, קובץ 140914]

•~•~•

אחד מבתי הכנסת המפורסמים בעולם, הוא בית כנסת "שומרי שבת", שבמרכז שכונת בורו פארק, שבעיר 'ניו יורק' רבתי. בית כנסת זה שוקק חיים בכל שעות היממה, כשבכל העת מתקיימים שם מניינים לתפילה, כדוגמת בית הכנסת 'איצקוביץ' הידוע בעיר בני ברק ת"ו.

רבים מן המתפללים שם אינם יודעים ואינם מודעים לסיבות שהביאו לבנין בית כנסת זה, מי בנאו וכיצד?

ובכן, בית כנסת זה הוקם על ידי איש יהודי פשוט ותמים, אשר בימי בחרותו בהיותו בתקופת השידוכים, יצא פעם לפגישה עם בחורה, בת ישראל כשרה, באותו אזור בברוקלין. והנה הגיעה עת תפילת המנחה, ביקש הבחור סליחה, פרש הצידה ונעמד להתפלל 'תפילת מנחה'.

כך ביחידות... במהירות ובפזיזות... בלא בית כנסת, בלא מנין, וללא סידור!

המראה הזה של אותה תפילה חטופה הותיר רושם שלילי בעיני המדוברת, היא ראתה בכך חוסר יראת שמים, וגם חוסר רצינות ואחריות... כך לא 'חוטפים' תפילה! ומסיבה זו היא פסלה את השידוך. על שאלתו העדינה של השדכן לסיבת הסירוב, לא הסתירה שמחמת אותה תפילה חטופה וחפוזה מאנת היא בשידוך זה!

כשקיבל הבחור את התשובה השלילית נשבר לבו בקרבו, ובעיקר התמלא הרהורי חרטה על צורת תפילותיו... וכדי לתקן את כל

| המשך בעמוד ד' |

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית

שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

'בצר הרחבת לי'

"עד מחר צריך לשלם חמישים וחמש אלף דולר לגדליה!!! הכסף שמנסים להעביר מהפיליפינים חוזר חזרה כבר בפעם השלישית... מה עושים עם גדליה?!"

"אל תדאג כל כך, ישועת ה' כהרף עין!!! הלחץ לא יביא דבר!!!"

כך ניסיתי להרגיע את שותפי כאשר הבנק שלח חזרה את העברת הכספים לחברה שברשותנו מהפיליפינים לא"י כל פעם עם בקשת מסמך אחר מקודמו, לבסוף החלטנו להעביר את הכסף מהפיליפינים לארה"ב ומשם לישראל, אלא שהצעד הזה לוקח מספר ימים והתשלום לגדליה יתעכב.

בקשתי משותפי לעדכן אותו שיהיה עיכוב של כמה ימים בהעברת התשלום עקב בעיה בלתי צפויה..

גדליה לא קיבל את דבריו והתעקש כי היום הוא חייב את הכסף מאחר וכבר התחייב לאחרים על הכסף הנ"ל...

שותפי הבטיח כי יעשה כל השתדלות להביא את התשלום כפי שהתחייבנו.

הייתי כל כך טרוד להשיג את הסכום הנ"ל עוד היום כדי שלא לאחר חלילה תשלום ליהודי ולהסב לו נזקים...

הטרדה עיכבה אותי מלהיכנס לתפילה, עד שאזרתי כוח ואמרתי בליבי אדרבה אכנס לתפילה בטוב לבב שהלוא היחיד שיכול להושיע אותנו עכשיו זה אך ורק בורא עולם וכי מה יעזור לי טלפונים לכל מכריי בניסיון לארגן הלוואות?! הלוא גם בתחום ההלוואות יש לבורא עולם את המונפול ורק הוא מחליט אם יגיע ומהיכן יגיע...

הגדלתי לעשות והשארתי את הסלולרי ברכב כך שגם אם ארצה להציץ ולראות אם מישהו נענה לבקשתי ורוצה לעזור לי. החלטתי שדבר לא יצליח להטרידיני משיחתי עם קוני...

התפללתי בנחת מילה במילה כאילו אין שום לחץ והכל מסודר, התרפקתי על אבא שבשמים וציפיתי לישועתו. בברכת כוהנים הרגשתי צמרמורת כאילו אבא אומר לי שהוא שומר ומטפל בי מה שנכך ביטחון בליבי.

אחרי התפילה יצאתי בנחת והתקשרתי לשותף על מנת לשמוע אם יש חדשות? הוא השיב שבדיוק קיבל שיחת טלפון ממשקיע שדיבר אתנו לפני חצי שנה. הוא התנצל על הזמן הארוך שעבר וביקש להשקיע 200,000₪ (מאתיים אלף שקלים) בחברה וביקש להפגש באופן מיידי והוא כבר בדרכו אלינו, למותר לציין כי הסכום הנ"ל שווה בדיוק לסכום התשלום של חמישים וחמש אלף דולר מה גם שגדליה העדיף את הסכום בשקלים...

בתוך רבים אהללנו ואל תשכחו שדווקא בעת צרה ומצוקה אדרבה אז ראוי לעזוב הכל ולא לוותר על תפילה בציבור כראוי שזהו העיצה הנכונה ביותר לעיתות מצוקה...

בעל המעשה: י.ר.

הפעונין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
מוזמן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

רם התורה
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

טיב הלכה

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

דיני יציאו מקצתן באמצע דבר שבקדושה ג

א. אמנם כשהתחיל התפילה בעשרה ויצאו מקצתן, אין נושאים כפים, והטעם הוא, משום שהוא ענין אחר מן התפילה (פמ"ג סקי"ח).

ב. אמנם אם התחילו נשיאת כפים גומרין, ואפשר דהברכה הוה התחלה (פמ"ג א"א סק"ג).

ג. וכתבו האחרונים דבאופן זה יאמר הש"ץ ג"כ ברכה דאלקינו ברכנו בברכה המשולשת וכו', דכל שהתחיל בתפילת שמונה עשרה גומרה, ואף על גב דאין נושאין כפים בפחות מעשרה כנ"ל, היינו דוקא נשיאת כפים ממש, ומשום שהוא ענין אחר, אבל תפילת אלקינו שאומר הש"ץ יאמר, מאחר שהתחיל בתפילת שמונה עשרה, וגם זה שייך לתפילת שמונה עשרה (פ"ב סק"י).

ד. וכן יכולים באופן זה להשלים כל סדר הקדושה של ובא לציון, ולומר הקדיש שלם שלאחריה דשייך לתפילה, שהרי אומר בו תתקבל צלותהון וכו' (פ"ג), וכ"ש שיאמר החצי קדיש שאחר תפילת שמונה עשרה (פ"ב סק"י"ט). וי"א דכוונתו על החצי קדיש שלאחר שמונה עשרה, אך ממילא יאמרנו שלם כיון שהקדיש השלם לא יאמר עוד, הלא טוב שיחתום תתקבל בקדיש זה (עה"ח"ש ס"ו).

ה. אם היו עשרה בעת הסליחות ויצא מהם לחוץ ואין כאן עשרה בגמר הסליחות, רשאי לומר קדיש תתקבל אחר הסליחות (מט"א סי' תקפ"א ס"י"ז).

ו. אבל אין קורין בתורה, אם אירע כן ביום שני וחמישי, כיון דזהו ענין אחר מן התפילה (פ"ג פ"ב סק"כ"א).

ז. וכן לא יאמר את הקדיש שאחר עלינו (פ"ב סק"כ).

ח. אם התחילו ברכת ערבית בעשרה, או אפילו רק ברכו לחוד, ואח"כ יצאו מקצתן, יגמור את הקדיש שקודם תפילת שמונה עשרה, לפי שהקדיש שייך לברכת קריאת שמע (פ"ב סק"כ"ב).

ט. אבל לא יאמר באופן זה הקדיש שאחר תפילת שמונה עשרה, לפי שתפילת שמונה עשרה והקדיש שלאחריו אינם שייכים לברכות של קריאת שמע (פ"ג ופ"ב סק"כ"ב).

י. וכ"ש שלא יאמר באופן זה סדר קדושה וקדיש במוצאי שבת (פ"ב סק"כ"ב).

יא. אבל אם היו עשרה בשעה שהתחילו להתפלל תפילת שמונה עשרה בלחש, ואח"כ יצאו מקצתן, יש לומר את הקדיש שלם שאומרים לאחר התפילה, כיון דהקדיש שייך לתפילה (פ"ב סק"כ"ב).

יב. ובמוצאי שבת באופן זה יכול לומר את החצי קדיש שאחר התפילה, וגם את סדר הקדושה והקדיש שלם שאחר כך, לפי שכל זה שייך לתפילה, וכמו בשחרית (פ"ב סק"כ"ב).

יג. אם התחילו קריאת התורה בעשרה, ויצאו אנשים אחר שהתחילו קריאת התורה ולא נשארו עשרה, והתחלה היינו הברכה ולא ברכו (פ"ב סק"כ"ד), וי"א דאפילו אם אמר ברוך אתה ה' הוי התחלה, ואף שבאפשרותו לסיים למדני חוקיך (בהגהה לדה"ד סי' רפ"ב סק"י"ח), ויצאו מקצתן [והוא שנשתיירו רובן דהיינו ששה (פ"ב שם סק"י"ח)] גומרים עד סוף קריאת היום.

יד. ומה שגומרין, היינו בחול כל השלשה, וביו"ט חמשה, ובשבת כל השבעה קרואים, אבל לא יוסיפו על זה, ואומרים קדיש שאחר הקריאה, אבל למפטיר לא יקרא דהוא ענין אחר ולא נגרר בתר קריאת התורה, וכ"ש שלא יפטיר אח"כ בנביא, ויש שכתבו שמ"מ טוב לומר הפטרה בנביא בלא ברכותיה (פ"ב שם סק"י). וי"א דאם המפטיר קרא בתורה בעשרה ואחר כך יצאו יחידים, מותר המפטיר לומר ברכות של הפטרה, שהרי קריאתו בתורה וודאי הוי התחלה (עה"ח"ש שם ס"י"א).

טו. ובהפטרה נמי דינא הכי דאם התחילו ברכות של הפטרה בעשרה ויצאו מקצתן גומרין לומר ההפטרה עם ברכותיה שאחר כך (פ"ב שם סק"י).

טז. ביום שמוציאין שני ספרי תורה, נראה כיון דקיימא לן מפטיר עולה למנין שבעה, יש להקרות ששה בספר ראשון, והשביעי בספר שני, וכן ביום שמוציאין שלשה ספרי תורה, כגון ראש חודש טבת שחל בשבת, יש לקרות חמשה בספר ראשון, והששי בספר שני, והשביעי בספר שלישי, כדי שלא להוסיף על העולין לחובת היום (כה"ח סי' קמג סק"ח).

יז. וכשם שכשיצאו מקצתן משלימים התפלה עם הקדיש השייך לזה כמו כן אם התחילו בלא עשרה ובאמצע באו עד עשרה כגון שהתחילו ברוך שאמר בלא עשרה ואצל ישתבח באו עשרה אומרים קדיש כמ"ש בסי' נ"ג וכן בערבית (עה"ח"ש ס"ט).

יח. ומנהג הספרדים הוא, שאין גומרין אלא אותו הקדיש שהתחיל בלבד או אותה הקדושה שהתחיל בה בלבד אבל אין אומרין קדיש אחר או קדושה אחרת, כגון שאם התחיל בקדיש שקודם יוצר ויצאו מקצתן גומר אותו הקדיש בלבד ופוסק ולא יאמר ברכו ויוצר אור וכו', וכן אם התחיל הש"ץ ביוצר אור ואחר כך יצאו מקצתן גומר עד אחר שיתפללו י"ח בלחש ופוסק ואינו רשאי להתחיל התפלה בקול רם כדי לומר הקדושה בתוך התפלה שזהו ענין אחר, וכן אם התחיל הש"ץ בקול רם באבות גומר אותה הקדושה בלבד ולא גם הקדיש שאחר התפלה שזהו ענין אחר (כה"ח).

טיב התחזקות

■ בושה מכפרת ■

המקבל ביזיונות זוכה לחיים

"ותזכור תמיד מה שכתב הרבינו חיים ויטאל זכרונו לברכה: אם עיני שכל לך, היה לך לרדוף אחרי מי שחרפך, כי חיים הוא נותן לך". זהו לשונו של הרה"ק הרבי ר' מיכל מזלאטשוב זי"ע בסדר ההנהגות אשר ציווה לשומעי לקחו (הנהגות הצדיקים' אות כ').

עוד כתב שם: "מאד מאד תחזק את עצמך, ותתגבר עליך את המידה הזאת למי שהרע לך בין בדיבור בין במעשה, אף אם אינו מבקש מחילה ממך. ותהיה מן הנעלבין ואינן עולבין, שמחים ביסורין (יומא כג:). שיש לשמוח מאד אם בא לו איזה חרפה או דבר רע מן האדם, והאדם ההוא שליח שלוח מאת המקום ב"ה, כמו שנאמר (שמואל ב טז, י) 'ה' אמר לו קלל', והוא השבט של הקב"ה, וכי יש לו לאדם לכעוס ולנטור על השבט המכה אותו. אדרבא, אם יודע שחייב יותר, והמושל ריחם עליו והכה אותו בשבט קלה, ופוטרו מן העונש החמור, ראוי לו לשמוח באותו השבט, ומכל שכן שלא לשנוא ולנקום מן השבט", עד כאן.

באמת יש לומר, שיסוד ושורש החיוב להתעלות מעל הטבע, שיבלום האדם את פיו בשעה שרומסים את כבודו עד עפר ושופכים את דמו לארץ, שמטבע הנפש לסעור ולרתוח מאין מנוחה, דבר זה כבר כתבו חכמינו ז"ל בגמרא (שבת פח:): "תנו רבנן, עלובין ואינן עולבין, שומעין חרפתן ואינן משיבין, עושין מאהבה ושמחין ביסורין - עליהן הכתוב אומר (שופטים ה, לא), 'ואוהביו כצאת השמש בגבורתו'".

אולם כאן בכתביו של הרה"ק הרבי ר' מיכל זי"ע כתב עוד, שלא רק שראוי להיות מן הנעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים, אלא אילו היה האדם יודע עד היכן מגעת הטובה מן הביזיונות לנשמה החוטאת, היה צריך לרדוף אחריהן בכל כוחו. והרי לך, כי הביזיונות שעוברים על ראש האדם, על אף שאין הדעת האנינה סובלתם, אבל באמת היא מצלת את האדם מעונשים חמורים בהרבה, ועל כן צריך לסלוח לבוזיו ומחרפיו, אפילו אם לא בקשו הם את מחילתו.

מעלת הביזיונות שמכפרים מבלי לבטל תורה

כהוספה לזה, ראה את הדברים שהעתיק הרה"ק רבי אהרן מקארלין זי"ע בספרו 'בית אהרן', מתוך הספר 'קול בוכים' להגה"ק רבי אברהם גלאנטי זי"ע, על הפסוק (איכה ג, ל) "יִתֵּן לַמַּכֵּהוּ לֶחִי יִשְׂבַּע בְּחֶרְפָּה": "מרגלא בפומיה דמורי זלה"ה (הרמ"ק ז"י) שהיה אומר, שבכל התשובות שבעולם, המעולה שבכולם למרק החטאות והזדונות והפשעים, היא סבילת העלבונות והחירופים והגידופים. והיא מעולה יותר מכל מלקויות וסיגופי תעניות שבעולם. כי אם יסגף עצמו לבד, יחוש ויבטל מדברי תורה, למי שלא אפשר לו, ונקרא חוטא, וכן במלקויות וכיוצא. אמנם במידה זו תאכל ותשתה ותעבוד, והעוונות מתכפרים".

ומוסיף לבאר בפרוטרוט את החסרונות המצויים ביסורים האחרים: "ומבינתך חדל, כי הגע עצמך שיאמרו לך: תרצה שיבוא לך הפסד ממון או נפילת בתים? תשיב: לא! ואם יאמרו לך: תרצה עליך מיתת בנים? תשיב חס ושלום, אלא אתה ה' תשמרם. ואם יאמרו לך: תרצה שיככה ה' - בשחפת ובקדחת בקרירי ובחמימי? מיד ירוץ ליבך ותשיב: רחמנא ליצלן! וכן אם יאמרו לך, על המיתה ועל הגיהנם ועל הגלגולים הרעים, על הכל תשיב: חס ושלום!"

אחר שמפרט את ההתנגדות הטבעית של האדם לכל העונשים, נשאלת השאלה: "אם כן תאמר לי בחייך, החטאות והעוונות והפשעים, שחטאת ושעוויתי ושפשעת, ופגמת במעלות הרמות, בעשייה ויצירה ובריאה ואצילות, כפי מחצב נשמתך, מיום היותך על האדמה, במה יכופר? והזקן הכסיל, בכל יום רודף אחריך. לכן זאת העצה היעוצה, מאת ה' צבאות יצאה לאמר: 'יתן למכהו לחי ישבע בחרפה' וכו', ע"כ לשונו הק'.

בעניין זה ראה את לשון הספה"ק 'ליקוטי מוהר"ן' (ח"א, ו) שעולה בקנה אחד עם מה שהבאנו כאן, וכך כתב שם: "ועיקר התשובה, כשישמע בזיונו - ידום וישתוק!". וממילא, אחר שראית את לשונות הצדיקים שמתנבאים כולם בסגנון אחד, שכל איש אשר יראת ה' בליבו, אם יארע לו נסיון של קבלת ביזיונות וחירופין, יתגבר מאד לשתוק ולקבל את הבושות באהבה, כי יסורים אלו ממרקים את האדם ביותר מעוונותיו, ומי יודע מאיזה גזירות רעות הוא ניצול.

האתון הצילה את בלעם ממיתה

מעתה בין והתבונן היטב במאורעות שעברו על בלעם הרשע בשעה שעשה את דרכו לדבר בעבירה - ועל אף שלא מפיו אנו חיים, אך תורה היא וללמוד אני צריך - שהלא ברור כשמש, שסאת עוונותיו גדולים היו מנשוא מאז ומתמיד, ובפרט לעת הזאת שהכביד חטא על פשע, שהיה הולך בדרך בכדי לקלל את עם בני ישראל, ובוודאי הדבר שעל אלו החטאים נתחייב דין מיתה, אולם אף על פי כן, בתוך כל המאורעות שעברו עליו בדרכו אנו רואים את חמלת הש"ת אפילו על בריה שפילה שכמותו, שהביא עליו כלימה וחרפה בכדי להמתיק מעליו את דינו.

שבשעה שהיה בלעם בא בדרך, נטתה אתונו שלושה פעמים מדרך המלך, בלעם, שקצף עליה ביותר, נטל את המטה שבידיו והיכה אותה במכות הגונות, וכאן אירע פלא הדורות, שהאתון לא שתקה לו על מהלומותיו כדרכם של כל החמורים, אלא פערה את פיה לבלי חוק ושפכה על בלעם קיתון של רותחין, היא ביזתה את בלעם באופן שכמעט ולא יכול היה לעמוד בתוכחתה (ראה בראשית רבה - ויגש צג, ט).

אולם בו בשעה נתגלה מלאך ה' אל בלעם, ותחילה המית את האתון המדברת, ואחר הוסיף לדבר קשות אל בלעם ואמר לו כדברים האלה (במדבר כב, לב): "וַיֹּאמֶר אֵלָיו מַלְאַךְ ה', עַל מָה הִכִּיתָ אֶת אֲתֹנְךָ זֶה שָׁלֹשׁ רְגָלִים, הִנֵּה אָנֹכִי יָצָאתִי לְשָׂטָן כִּי יָרַט הַדֶּרֶךְ לְנֶגְדִּי, וְהַרְאֵנִי הָאָתוֹן וַתֵּט לְפָנַי זֶה שָׁלֹשׁ רְגָלִים אוּלַי נָטְתָה מִפָּנַי כִּי עַתָּה גַּם אֹתְכָה הָרַגְתִּי וְאוֹתָהּ הֶחֱיֵיתִי".

המלאך מגלה לבלעם ומסבר את אזניו, שהוא היה זה שעמד על אמצע הדרך והוא זה שגרם לאתון לנטות מדרך המלך, דבר זה הביא את בלעם להכותה נמרצות וכתוצאה מזה פתחה האתון את פיה להשיב לבלעם מנה אחת אפים ולהשפילו עד עפר, ומוסיף המלאך, כי טובה יצאה לו לבלעם מזה, שאילולא כל המאורע הזה "כִּי עַתָּה גַּם אֹתְכָה הָרַגְתִּי וְאוֹתָהּ הֶחֱיֵיתִי", ורק מאחר שנתבזה ניצל בלעם באותה שעה מן המיתה.

רם התורה
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

בס"ד

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

פר' חקת
י' תמוז תשע"ט
גליון 468

לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדה"נ	7:13
מוצש"ק	8:31
ר"ת	9:06

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א'	8:16
סוזק"ש ב'	9:09
סוז"ת א'	9:45
סוז"ת ב'	10:20

טיב הפרשה

קרוב ה' לנשברי לב

וַנִּצְעַק אֶל ה' וַיִּשְׁמַע קֹלֵנוּ וַיִּשְׁלַח מַלְאָךְ וַיֹּצִאֵנוּ מִמִּצְרָיִם וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ בְקָדֵשׁ עִיר קְצֵה גְבוּלֶךָ: (כ, טז)

ופירש רש"י: בברכה שברכנו אבינו הקול קול יעקב, שאנו צועקים ונעניס:

אפשר לומר שלכך דייקו שליחי משה לומר שקבלת התפילה במצרים לא היתה כי אם בזכות ברכת יצחק, כי לולא הבטחה זו לא היו ישראל ראויים לפדות ורווחה, מאחר שלא היה אז בידם שום זכות, כי ערומים היו מכל המצוות, ושקועים היו במ"ט שערי טומאה, אך ברכה זו היה להם למליץ, כי מאחר שגזר יצחק שייענו בבקשתם הוכרחו למלא אחריה.

וזוהי עצה ישרה לישראל קדושים בכל הדורות, בכל עת שיצטרך אי מי מהם לישועה יתפלל ויבקש שתפילתו תתקבל בזכות אותה ברכה, מבלי שיתור אחר איזה זכות מצד מעשיו, כי אם האדם תובע צרכיו מצד מעשיו הרי יכולים לקטרג על אלו המעשים, כי מי הוא זה שיכול להעיד שאכן כיוון לשמים בשעה שהרבה במעשיו הטובים, הרי אדם קרוץ מחומר ולא ימלט שלא יכוון לאיזה פניה וגם אם תהיה אותה פניה דק מן הדק כבר יכול זה לשמש כמענה בפי המקטרג, וגם אם יבדקו בשמים ויווכחו שיש בידו זכות מאיזה מעשים טובים שהינם נקיים מכל סיג ופגם, הרי יתכן מאוד שאין באלו המעשים כח להכריע את הכף לטובה, כי סאת עוונותיו מרובים הם עד מאוד, וגם אם אכן ראויים הם לזכות אותו בזכותם, הרי יש קצבה לגמולו, ובנוסף לכך הרי מגרע בכך את חלקו בעולם הבא, אך אם אין הוא מבקש בזכות עצמו כי אם בזכות אותה הבטחה, או בזכות רחמיו של הקב"ה הרי לאלו האמצעים אין שום קצבה, כי אין הגבלה להמשיך רוב ישועות הן מכח אותה הבטחה, והן מצד רחמיו המרובים שאין להם סוף, וביותר יכול האדם להמשיך ישועה על ידי אלו האמצעים כשמחזיק עצמו בענוה באמת, וסובר לתומו כי אכן אין בידו מעש וזכות לעצמו, כי בכך אינו מתערב בבקשתו שום פתחון פה מצד מעשיו, וכל כולו מבקש רק בזכות רחמיו או בזכות אותה ברכה.

בנוסף לכך עלינו לדעת שעצם הדבר שהאדם מחזיק את עצמו בענוה היא כבר סיבה טובה שתפילותיו יתקבלו לרצון, כפי שמובא כמה וכמה פעמים בחיבוריו של הרה"ק החוזה מלובלין זי"ע, שמן הראוי היה שאפילו הגרוע מישראל יזכה להמשיך בתפילתו כל משאלות לבו, והסיבר שאין כל אחד המכונה בשם ישראל זוכה לכך, בי מאחר שהאדם מחזיק את עצמו לבר הכי, חוששים שאם יפעול בבקשתו כל מה שיתאוה יבוא לידי גיאות, כי יטעה לומר שמן השמים מחזיקים ממנו ולכן נותנים לו מיד משאלות לבו, אבל אלו בני אדם המכירים את מקומם, ויודעים את מך ערכם, ואין שום חשש שיבואו להתגאות, הם אכן נענים בתפילתם ומקבלים כל מה שלבם חפץ, גם אם יהיה זה הגרוע ביותר מכללות מישראל.

ואפשר שלזה כיוון דוד בשירותיו באמרו (תהלים לז, ז) 'זה עני קרא וה' שמע ומכל צרותיו הצילו' כי כשהאדם קורא לעצמו 'עני', מסיבת היותו יודע בעצמו דלית ליה מגרמיה כלום, מובטח לו בזאת, 'וה' שמע ומכל צרותיו הושיעו' - שהקב"ה שומע לקול תפילתו ומציל אותו מכל צרותיו ומצוקותיו. ובהמשך (שם, יז - יט) ממשיך הכתוב לגלות שעל אף שזה האיש הוא באמת 'עני' ואין לו שום זכות ומעש, ולא זו בלבד אלא עוד נקרא רשע לפני המקום ב"ה מסיבת מעשיו הרעים, בכל זאת מאחר ומכיר הוא בערכו השפל יכול הוא לקרוע גזר דינו, וזהו אמרו 'פני ה' בעושי רע להכרית מארץ זכרם. צעקו וה' שמע ומכל צרותם הצילם. קרוב ה' לנשברי לב ואת דכאי רוח יושיע.' והיינו כי על אף שבסיבת מעשיו הרעים נתעוררה עליו מידת הדין, וכתוצאה מכך פני ה' נתונים בו להכרית מארץ זכרו בכל זאת בראותו כי כלתה עליו הרעה צועק ומחלה את פני ה' להצילו מפח יוקשים והשי"ת ברוב רחמיו שומע, ומכל צורותיו מצילו בזכות אותה צעקה, ועל אף שמצד מעשיו אינו ראוי לכך, זוכה הוא לכך בכח תפילתו וטעמו של דבר הוא כי קרוב ה' לנשברי לב, ואת דכאי רוח יושיע על אף שאין בידו מעש.

כיוצא בזה אתה מוצא עוד רמז לדבר בתהילותיו של דוד, (תהלים קטז, ג- ו) 'אפפוני חבלי מות ומצרי שאול סבבוני, צרה ויגון אמצא. ובשם ה' אקרא, אנא ה' מלטה נפשי. חנון ה' וצדיק ואלקינו מרחם. שומר פתאים ה' דלותי ולי יהושיע'. כי בזמן שהאדם מוקף בצרות ויסורים בחבלי מות ובמצרי שאול ר"ל, אז העצה לפניו לקיים ובשם ה' אקרא - היינו להתפלל ולהתחנן לפני מלכו של עולם אנא ה' מלטה נפשי. אך באותה שעה עליו לדעת כי לולא שניתן לו רשות להתחנן ולבקש מתנת חינם לא היה לו פתחון פה, כי חנון ה' וצדיק ולא חשיד קודשא בריך הוא דיעביד דינא בלא דינא, ובהכרח שהוא חייב בדין, ואילו היה בידו זכות לא היה מגיע לידי מצבו הקשה, ואין בכוונתו בתפילתו לבקש בזכות, כי אם מסיבת ואלקינו מרחם - כי הקב"ה הוא רחום בדין, וחפץ הוא בתשובת ובבקשת הרשעים, ונמצא כי בעמדו בתפילתו יודע הוא את מך ערכו ואינו מבקש כי אם מתנת חינם ואז מתקיים בו שומר פתאים ה' דלותי ולי יהושיע. כי מאחר ואין הוא תובע בדין, כי אם מתוך הכנעה ונמיכות רוח, מתקבלת תפילתו לרצון, וזוכה שימלאו כל משאלות ליבו לטובה.

טיב המערכת

ויצא לקראת ישראל

מחסידי הרה"ק מראדזימין זצוק"ל היה ר' מנשה קדישמן, פרנסתו היתה בדוחק, ביקש ברכה מרבו, אמר לו הרה"ק 'סע למוסקבה ולמד את מלאכת ייצור השעוה ובע"ה תהיה לך פרנסה בשפע', באותם ימים היו משתמשים בשעוה אדומה לחותמות, ר' מנשה עשה כמצות רבו, למד את המלאכה, חזר לעירו והתחיל להכין שעוה, אך אבוי, כל השעוה שייצר היתה שחורה, דבר שאף אחד לא ירצה לקנות, פנה שוב ר' מנשה לרבו, והרבי הורה לו להמשיך בייצור השעוה השחורה. לאחר זמן מת הצאר - מלך רוסיה והממשלה הוציאה חוק, לאות אבל חייבים כולם להשתמש רק בשעוה שחורה במשך חודש ימים, דבר שלא היה בנמצא כלל, חוץ מאצל יהודי אחד ששמע לקול רבו, ר' מנשה מכר את כל השעוה השחורה לממשלה ששילמה מחיר גבוה מאוד והתעשר, ר' מנשה המשיך בייצור השעוה ומאותו יום והלאה היתה השעוה אדומה.

בני ישראל בדרכם לארץ הגיעו לגבול האמורי, ומשה רבינו שלח שליחים לסיחון בבקשה 'אעברה בארצך', אך סיחון לא רק שאינו מסכים אלא 'ויאסוף סיחון את כל עמו ויצא לקראת ישראל המדברה.. וילחם בישראל', לכאורה נראה שזה לא טוב שסיחון יצא להילחם בהם, אך רש"י הק' מפרש אחרת, 'אילו היתה חשבון מלאה יתושין אין כל בריה יכולה לכבשה, ואם היה סיחון בכפר חלש אין כל אדם יכול לכבשו, וכ"ש שהיה בחשבון, אמר הקב"ה מה אני מטריח על בני כל זאת לצור על כל עיר ועיר, נתן בלב אנשי המלחמה לצאת מן העיירות, ונתקבצו כולם למקום אחד ושם נפלו, ומשם הלכו ישראל אל הערים ואין עומד לנגדם, כי אין שם איש אלא נשים וטף'.

מכאן אפשר ללמוד שהקב"ה מנהיג את עולמו בצורה פלאית, ואנו אין לנו שום הבנה איך תבוא הישועה לכלל ולפרט, כי לפעמים נראה לנו שהישועה רחוקה מאיתנו, ואילו הקב"ה מסובב את הישועה דווקא בדרך זו, ועל כן עלינו להתחזק תמיד שגם אם אנחנו משקיעים ומתאמצים ועדיין הכל יוצא לנו שחור, זה עצמו יכול להיות הישועה.

(עפ"י טיב התורה-חקת)

טיב ההודעות

ניתן לשפוע את שיחותיו של
מורנו ורבנו שליט"א
בספר פיוחד וישיר
לשיחות בלשון הקודש: 073-2951320
לשיחות באידיש: 073-2951321

זמני קבלת קהל בבית מורנו ורבנו שליט"א
אך ורק בתא קולי שמספרו
052-7168366

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

רם התורה

YOUR FREE AD HERE! *Send your artwork to mitzvos@ramapost.com to secure your ad space.*

ONE COMMUNITY ONE ERUV
3611
העירוב ד'ראקלענד
ROCKLAND ERUV
בפיקוח רבני עירנו שליט"א - ראקלענד, ניו יורק

JUNKBOYZ PRESERVATION

YOUR LOGO HERE

TELETECH SECURITY & COMMUNICATONS

FIRST CLASS LEASING

UNLIMITEDISRAEL™
ON ISRAEL'S MOST RELIABLE NETWORK

POMONA ENTERPRISES CORP.
Custom Home Builders
845-354-0018

www.POMONAENTERPRISES.com

YOUR AD HERE

As an independent agency we shop several companies to find you the right coverage and the right price.
Wise Men Insurance Services
support@wisemeninsurance.com
Ph 845-579-2978 Fax 845-231-6224

WHAT IS CHAYENU?
— Subscription-based daily Torah study —

Get Your Chayenu

To get Chayenu delivered to your home or office, visit chayenu.org/subscribe

Also available on the app store, Google play or on the web at web.chayenu.org

Chayenu is global! Over 20,000 Jews, in more than 500 cities, in 35 countries – are being inspired daily, through Torah learning in Chayenu.

A Torah Learning Opportunity

Chayenu is portable – take it with you and learn Torah on the bus, train or plane, at work in the office, whilst waiting in a line or even when watching the kids play!

And Chayenu is for everyone – the layman, business person, teacher and scholar – all in bite-size or in-depth format.

HAVE QUESTIONS?
info@chayenu.org

ROCKLAND TRANSFERS
CAR SERVICE

- Airport car service (departures and arrivals)
- City to City
- Per Hour Hire
- School (out-of-town) Drop-off and Pick-up

- Reliable and Safe
- Fixed Rates
- No Added Fees
- Credit Cards Accepted

Easy Booking Online

Reserve Online
www.RocklandTransfers.com
Call / Text
(845) 288-8888

ACHDUS ENTERTAINMENT | אחדות בתרבות
בס"ד

ENTER A NEW UNIVERSE OF KOSHER ENTERTAINMENT

as eighth grader Aryeh Rosen struggles with one of his greatest and most dangerous missions...GETTING UP ON TIME!!!

WHAT CONNECTS ARYEH WITH AN ANCIENT STORY FROM THE DAYS OF THE FIRST TEMPLE?
WHO IS THE CHACHAM CHINOM, AND WHAT'S HIS CONNECTION TO ARYEH'S REBBE, RAV MARKOWITZ?
WHAT SLEEPS UNDER THE KOTEL, AS IS ABOUT TO AWAKE, OPENING A DOOR THAT WILL CHANGE THE WORLD FOREVER?

WITH EVERY ISSUE IN BOTH HEBREW AND ENGLISH

WWW.ACHDUTENT.COM @AchdutEnt

SUBSCRIBE ONLINE!

FILL OUT THE ONLINE FORM TO SUBSCRIBE:
RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH

בס"ד

Ramapost offers a weekly printed subscription to the following Divrei Torah:

Please fill out the online form at **RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH** to subscribe. We ask that your free printed divrei torah be picked up every Friday at our Monsey (Rt 59) or Wesely Hills/Pomona location.

Meoros Hatzadikkim
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits
(English)
Ramapost.com/meoros-hatzadikkim

Sichat Hashavua
(Hebrew)

Likutay Torah
(English)

Oneg Shabbos
(English)

Hitkashrut
(Hebrew)

Ohr Chaim
(Hebrew)

Torah Wellsprings
R' Elimelech Biderman
(English)

TIV HAKEHILA · SHVILEI PINCHAS · AREIVIM · MIZMOR L'DOVID · PENINIM · KINDER TORAH · PARSHA PSHETEL · RAV BRAZIL

RAM HATORAH is a free weekly compilation of divrei torah that is organzied, printed and distributed by Ramapost to hundreds of readers. You can view/download past and present edtions at **RAMAPOST.COM/RAM-HATORAH.**

טיב הקהילה • שבילי פנחס • דברי חיזוק והתעוררות • חוט של חסד • המברך • דברי שי"ח

FOR MORE INFORMATION PLEASE CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM

RAMAPOST
ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

info@ramapost.com | www.Ramapost.com
P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601
382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

RAMAPOST
ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

info@ramapost.com | www.Ramapost.com
P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601
382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

בסייד · י' תמוז תשע"ט · 13 יולי 2019 · **מאנסי:** הדלקת נרות - 8:11 · מוציש"ק - 9:19 · ISSUE #039

רם התורה

דברי תורה מודפסים ומופצים על ידי ראמָפּוסט

פרשת חקת

ROCKLAND ERUV
KHAL TIFERES TEFILLAH OF WEST POMONA
זכרון ארז Zichron Erez

בקרוב! ענפי ארז
מקורי תוכן חדש

טיב הקהילה • שבילי פנחס • חוט של חסד • המברך • דברי שי"ח

דברי תורה עברית

FOR SPONSORSHIP OPPORTUNITIES, CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM SEE INSIDE FOR DETAILS >>